

Moje kočka mi to řekla
Kouzelné cesty BrambleBerry Rose

Od archandělky Amber

Web | www.mycattoldme.com

Facebook | <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> Instagram |
[@mycattoldme](#)

Moje kočka mi to řekla Kouzelné cesty BrambleBerry Rose

Od archandělky Amber

Tato práce je fikce, ale je založena na skutečných událostech a skutečných lidech v mém životě. Všechno v tento příběh se mi stal, i když některé události byly spojeny nebo zkráceny.

Poezie byla moje první spisovatelská láska, zvláště Haiku. V tomto příběhu můžete najít nějaké vlivy z této rané práce. Slova, která jsou pro mě důležitá, jsem napsal velkými písmeny. Použil jsem také nějaká interpunkční znaménka, protože se mi líbí. Jména lidí byla změněna kvůli ochraně jejich soukromí, ale jména zvířat zůstala tak, jak byla tehdy a jsou nyní.

Copyright © 2019 by Amber Archangel Všechna

celosvětová práva vyhrazena. Tato kniha ani žádná její část nesmí být jakýmkoliv způsobem reprodukována nebo používána bez výslovného písemného souhlasu autora, s výjimkou použití krátkých citací v recenzi knihy.

V tomto krásně napsaném příběhu o svém životě se zvědavými a milovanými kočičími členy její rodiny, včetně jednoho z nich, BrambleBerry Rose, autorka vypráví své krásné vzpomínky a zážitky srdečným, angažovaným hlasem, který čtenáře vybízí, aby se posadil a napil se. vysoká sklenice ledového čaje na přední verandě s ní, zatímco vám o nich všechno vypráví.

Příběh je okouzující, od začátku do konce. S uznáním vyzdvihuje moudrost a hodnoty, které její milované kočky sdílejí s autorkou během jednoho kočičího života a dokonce i po něm. Autorka, výtvarnice a milovnice zvířat, adoptovala více než třicet ztracených koček a po desetiletí se o ně starala jako o členy své rodiny, ale nejužší pouta si vytvořila se Zemí, svým prvním kotětem, a kočkou BrambleBerry Rose, kterou popisuje jako „moje duše, moje srdce“, která byla jejím stálým kočičím společníkem po více než čtrnáct let a jejíž vztah s autorkou je ústředním tématem knihy.

Tato krásná a hodnotná práce sleduje BrambleBerry Rose od její záchrany jako vyhozené jednodenní kotě do slavné dospělosti, v úzké rodině, jejíž život se soustředí na aktivity a pohodu zvířat. Autorčinu ménage tvoří autor, autorčin manžel a životní partner Christopher a tři starší „bratři a sestry“ — ochranný, celočerný kocour Navar Star, milý, pohodový kocour Huckleberry Moon, tichý, tajemná kočka Girl Grey a později temperamentní, rodinná kočka Hayleigh SkyWalker, jediná členka rodiny, která si nerozumí s BrambleBerry Rose.

Autor je bystrým pozorovatelem zvířecích osobností, oblíbených činností a vrtochů; milovníci zvířat všeho druhu najdou společnou řeč v popisech, které vyjadřují jejich vnitřní i vnější krásu. Autorka se dozvídá, že ona a BrambleBerry Rose mají spojení, které přesahuje jeden život – například cítí nadpozemskou podobnost mezi Zemí a BrambleBerry Rose. Po smrti milované kočky, která autorku uvrhla do hlubokého smutku a zármutku, je autorka překvapena, že se jí od BrambleBerry Rose dostává láskyplné a uklidňující myšlenkové komunikace. Autorka popisuje tuto komunikaci, mimo jiné znamení, jako životně důležitou pro vyrovnání se se ztrátou BrambleBerry Rose a jako posílení jejího přesvědčení, že ona a její milovaná kočka se znovu shledají na tomto nebo onom světě. Autorka doufá, že její příběh zase utěší a pomůže ostatním, kteří utrpěli podobně bolestné ztráty.

Toto je potěšující a inspirativní příběh, který si milovníci knih a přátelé zvířat zamilují číst.

—Recenze editora ve společnosti Simon & Schuster

Recenze od jiných autorů Děkuji za lásku...	5.
Věnování na památku kapitol	6.
	7.
	8.
1. Už jsem tě znal 2. Mohla by to být pravda?	9.
3. Prosím, ne!	31.
4. No . . . Někteří lidé přinášejí své psy, že?	34.
5. Podívejte se na to dítě! Vypadá to jako malý Bobcat 6. A ona byla stále pryč 7. Oreo, Panda a lékořice 8. Tvoje kočka se zdá velmi moudrá 9. Jsem v pořádku, mami 10. Žij s láskou v srdci 11. Velký, červený Predátor 12. Psi mají superschopnosti 13. Láska vítězí. Ztráta Ztráty.	40.
	49.
	61.
	83.
	102.
	106.
	111.
	113.
	116.
	122.
	124.
14. Mystère	127.
15. I Know How to Say I Love You 16. The End?	129.
17. Její jména 18.	130.
Našel jsem fotku, která vyprávěla příběh 19. Částečný seznam zdrojů, které mi pomohly vyléčit Deník zpráv od mého milovaného O autorovi	131.
	133.
	134.
	135.

Recenze My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose

"Nemám moc rád kočky (ačkoli moje historie, kdy několik z nich 'vlastní mě') dělá že je to lež). Nemám nijak zvlášť v oblibě slzačky (ačkoli tento krásný příběh lze racionálněji kvalifikovat jako 'duchovní antitrhač'). Knihy pro dobrou náladu jsou zase něco jiného – a kdo odolá té, která je tak zjevně perfektním dárkem pro někoho, kdo má rád kočky, kdo ztratil milovanou osobu (dvounohou nebo čtyřnohou) a kdo prostě má (nebo potřebuje) odvahu dál dýchat a dělat krok za krokem do čehokoli, co může přinést budoucnost? Nádherné poetické psaní Amber Archangel dělá z My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose mini-drahokam, zasloužený a roztomilý přírůstek do seznamu četby přítele – nebo dokonce do vašeho."

—Hugo N. Gerstl, mezinárodní autor bestsellerů *Scribe, Assassin, Against All Odds* a *The Wrecking Crew*

„Pokud jste někdy milovali nějaké zvíře – ať už své první štěně, papouška, který vás urazil, myš, která po tobě lezla, nebo kočička, která ti prakticky žila na klíně — pak si zamiluješ příběh Amber Archanděla.

Zvířata jsou uzlíky lásky, které s námi opravdu komunikují a nemilují nás záleží co.

Děkuji ti, archandělko Amber, za srdečné čtení, které je jednoduché a zároveň hluboké. Kéž bychom všichni mohli mít lásku jako BrambleBerry Rose!"

—Gerard Rose, autor knihy *The War to End, The Boy Captain, a Hamilton a Egberta*

"Možná ta největší moudrost, jaká kdy byla vyslovena, byla od slavného, anonymního guru TuGunn, který ze své přítomnosti řekl: 'Jedině když poznáte lásku zvířete, žijete plnohodnotný život.' Byl to někdo, kdo, když sestoupil na Zemi, nechal své potraviny projet v golfovém vozíku s nálepkou na nárazníku s nápisem Člověk a kočka zmizeli. Odměna pro kočku. Ano, s kočkovitými šelmami to myslel vážně. A stejně tak archanděl Amber, radostně. Většinu svého života strávila učením se od jednoho z nejchytřejších druhů na planetě. Sdílí jejich osvícené myšlenky a srdečnost v My Cat Told Me: The Magical Journeys of BrambleBerry Rose, lahodném příběhu, který rozzáří vaše dny."

—Tony Seton, oceněný novinář a autor knihy *The Francie LeVillard Mysteries*

Děkuji za Lásku...

Na prvním místě v mém srdci jsou všechny kočky a kotáta, kteří sdíleli můj život. Miluji tě navždy a slibuji, že tě znovu najdu.

Bez svého výjimečného manžela bych nebyla tím, kým jsem. Děkuji vám za mnoho úžasných let, za místa na tomto světě, která jsme žili a navštívili, a za úsměvy a lásku na cestě. Tvá láska je tou nejlepší mojí částí.

Jak vám mohu dostatečně poděkovat Randy (William) Olague za vaši lásku a vysoce ceněnou výuka? Byl jsi můj nejlepší přítel po celá desetiletí; otevřel jsi mou mysl a srdce moudrosti Vesmíru a lásce Stvořitele. Kvůli tobě pokračuje hlas BrambleBerry Rose.

Upřímná vděčnost všem lidem, kteří milovali a starali se o BrambleBerry Rose během její život.

Přes všechny kouzelné příběhy mi moji přátelé a sousedé vyprávěli o svých milovaných zvířatech kteří se po odchodu vrátili domů, zřejmě z vlastní volby.

Jak mohu poděkovat svému milému místnímu policejnímu oddělení za přijetí hovoru, který mi přivedl BrambleBerry Rose zpět?

Moje místní skupina pro zotavení ze smutku mi dala košík plný láskyplného a podpůrného vedení během jednoho z nejtěžších přechodů, kterým jsem v životě čelil.

A Stvořiteli našeho Vesmíru DĚKUJI za vaše lekce LÁSKY, ať už s těmi v kožichu nebo jako člověk. Všechno ostatní nakonec odletí pryč. LÁSKA je vše, co existuje.

Tato kniha je milostný příběh. Je věnována každému ptákovi, ještěrce, kočce, psovi, koni, slonovi – všichni tvorové, ať už dýchají vzduch nebo vodu, mají srst nebo peří, létají, plazí se, chodí, běhají, poskakují nebo norují, jsou určeni k práci, být divoký nebo mazlíček, nebo (bohužel) ke konzumaci nebo k nekalým účelům. Přišli sem, aby pomohli uzdravit nás a tuto planetu láskou, kterou mají ve svých srdcích, a za to jim děkují; Vážím si jich a miluji je všechny.

Zeptejte se zvířat a naučí vás kráse této země.

— Svatý František z Assisi

Děkuji, že čtete můj láskyplný příběh. Pamatujte, že to není náhrada za přijímání osobní pomoci při úmrtí nebo nemoci vašeho milovaného zvířecího společníka.

Kniha Moje kočka mi řekla, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose je také napsána, aby pomohla milovníkům zvířat, kteří ztratili milovaného přítele. Možná si budete chtít připomenout jméno svého drahého přítele níže:

já

(vaše jméno) tě

bude milovat a navždy si tě vážit.

Slibuji, že tě budu hledat a vím, že tě znovu uvidím, na této nebo na Druhé straně.

V láskyplné a věčné paměti

(jméno tvého milovaného)

1. Už jsem tě znal

Večerní světlo bylo tiché, když jsem se ponořil do měkkých polštářů na pohovce a v rukou jsem držel své zbrusu nové, osmitýdenní kotě. Podíval jsem se na ni a ona se beze zvuku ohlédla. Nečekaně jsem se slyšel říkat: "Už jsem tě znal." Něco na ní bylo. Nevěděl jsem, co to bylo; Když jsem se podíval do zlatozelených jejích očí, poznal jsem něco známého.

Vážený čtenáři, rád bych upřesnil: Toto. Měl. Ne. Stalo. Na. Mě. Před. Jistě, v minulosti jsem měl občas o něčem zvláštní pocit, a pak se to stalo. Myslel jsem na přítele a pak by zazvonil telefon a byli by to oni, nebo bych je viděl v kavárně.

Mnohým z nás se to stalo – ale tohle? Bylo to nové území.

Držel jsem ji blízko svého srdce a vešel jsem do kanceláře svého manžela, Christophera, a doufal jsem, že on by mi mohl pomoci. Díval se na nějaké high-tech nákresy domů a naše další kočička, Girl Grey, spala poblíž jednoho z vysokých oken, které měly výhled na náš dvůr. "Znal jsem ji už dříve." Je to možné?"

"Uh-huh." Vzhledl, aby viděl naše nové miminko. "Je to neobvyklé, ale je to možné."

Dívka Grey se neprobudila, a proto nevěděla, že má novou kočičí sestřičku.

"Myslíš, že by mohla vypadat jako jedna z našich koček, která už s námi žila?"

"Možná."

"Poznáváš ji?"

"Je tak roztomilá." Posadil se na židli a natáhl se, aby ji pohladil po temeni hlavy. "Ale ne; Nikoho jako ona jsem ještě neviděl."

Vytáhl jsem svá fotoalba – ano, kdysi dávno – rozložil jsem je v obývacím pokoji koberec a podíval se na roky vzpomínek, na všechny kočky a kotáta, kteří se mnou sdíleli své životy, některé z doby, než jsem poznal Christophera.

"Nevypadáš jako žádný z nich." Řekl jsem svému novému kotátku.

Ale ten pocit mě neopustil a později večer jsem se zeptal Christophera znovu. "Jak poznám, kdo to byla?"

"Možná to přijde časem nebo ve snu."

Její jméno? No, byla to mourovatá želvovina, zředitelný kaliko; mourovatá želvovina zkráceně kaliko; nebo Applejack , jak jedna osoba nadšeně prohlásila, když potkala naši novou kočičku. Vypadala, jako by se ztratila v ostružině a její tmavě šedé pruhy a zlaté skvrny se pomíchaly. Srst na hlavě měla ostnaté, ne hedvábně měkkou jako většina koťat, a na špičkách uší měla chomáčky jemné, tmavší srsti. Bylo to jasné: nejmenovala se Mystère, ale Brambleberry. Takže v den, kdy se vrátila domů, když jsem držel tu kouli teplé kožešiny v polštáři svých dlaní, se jmenovala Brambleberry Rose. Dal jsem jí své druhé jméno, něco, co jsem s žádnou jinou kočkou neudělal.

"Líbí se ti Brambleberry Rose pro její jméno?"

„Ne Mystère? Dal jsi jí své prostřední jméno." Christopherovi se leskly oči. "Ach, chlape, sluší jí to! Je tak malinká a roztomilá. . . malé karamelové dítě. Co si pomyslí Navar a Huckleberry?"

Huckleberry byl náš tříletý sladký kocourek. Potkal se s ní, když se později zatoulal do našeho domu. Byl vedle na návštěvě u své kočičí kamarádky Anny. Ti dva byli nejlepší kamarádi. A Navar, náš stoický, VELKÝ černý kocourek, byl starší kotě naší rodiny. Někdy se poflakoval na zadní verandě, dokud veverka nešly spát. Christopher a já jsme ho sledovali, jak chrání naše malá kotátka více než deset let, takže jsme usoudili, že také chrání veverka, které hnízdily na našich stromech.

Už byla skoro tma, když se k nám připojil Huckleberry.

Seděli jsme na koberci v obývacím pokoji a naše nové malé kotě si s některými hrálo hračky, které měly rolničky, nějaké péřové věci, které milovala, a tunel pro kočky. Dívka Grey se probudila a vešla do obývacího pokoje. Vyskočila na zadní část pohovky a dívala se z bezpečí svého výhodného místa, ale nezdálo se, že by se chtěla přiblížit.

Když viděla svého nového bratra kočku, Brambleberry vběhla do tunelu. Víc než o ni se zajímal o večeři. Následovala ho jen kousek a z bezpečné vzdálenosti ho mlčky sledovala, jak jí. Moc jí to nevěnoval, ale nezdálo se, že by chtěl, aby se dostala příliš blízko.

"Huckleberry, chceš poznat svou novou sestru?"

Huck se podíval na Christophera, ale nepřišel blíž. Dívka Grey to sledovala z výhod svého vyvýšeného hlediska.

"Její jméno se shoduje s tvým." . . ona je Brambleberry. Možná byste mohli být přátelé."

Držel jsem ji a Christopher si hrál s hračkou a přitahoval Huckleberryho blíž. Nesyčel ani neutíkal. Podíval se na ni, jako by soustředěně studoval nového brouka, a pak si šel lehnout do své oblíbené postele, odkud se mohl dívat z okna.

"Ach miláčku, to jsem nečekal," řekl Christopher.

Navar přišel o něco později a byl zvědavý. Přistoupil k ní a položil svůj velký černý nos vedle jejího malého nosu.

"Páni. Je tak odvážná."

Když Huck odešel, položil jsem ji zpátky na koberec, a když se Navar přiblížil, zmáčkla se opravdu nízko, ale neutekl. Navar natáhl velkou černou tlapu, aby se jí jemně dotkl, ale ona do toho tolik nebyla. Bylo mi jasné, že se trochu bojí, tak jsem ji znovu zvedl.

"Je to tvůj druhý velký bratr." . . on je Navar a miluje tě." Otočila se a podívala se jako by mi rozuměla. "Bude tě chránit a dávat na tebe pozor." Slibuji."

Když jsem líbal její drobnou tvář, vrněla.

Christopher odešel s Navarem a Girl Grey, aby jim přinesl více jídla. Brambleberry a já jsme hráli o něco déle, dokud nebyla tma.

"To šlo dobře," řekl Christopher, když jsme se všichni usadili na naši první noc spolu. Huckleberry byl stále ve své oblíbené flanelové posteli na sedadle u okna v mé kanceláři a vedle něj byla do své nadýchané postele zachumlaná Girl Grey. Navar už byl stočený u nohou naší postele a Brambleberry nás následoval do naší ložnice. Když jsem ji položil do naší postele, myslím, že se rozhodla, že kdekoli spím, bude pro ni dobré místo.

"Je tak malinká," řekl Christopher tiše, když se Brambleberry stočil přímo vedle mě. "Je dobře, že máme tak velkou postel."

Než si mě spánek vyžádal, vzpomněl jsem si, kdy jsem poprvé začal uvažovat o tom, že si pořídím další kotě. Bylo to asi pět let před dneškem. Ta tichá zpráva se vrátila o několik dní později a pak se mi stále vracela do mysli – jako by na mě někde čekalo kotě.

V té době jsme s Christopherem žili v jižní části našeho státu a plánovali jsme se přestěhovat na sever do menšího města. Myslím, že pravděpodobně potkáme našeho nového kočičího člena rodiny, když uděláme ten pohyb s naší ménage, která v té době zahrnovala naše tři zachráněné kočky.

Možná víte o oceňované show Cirque du Soleil, která nepoužívá cirkusová zvířata a je známá také jako Sluneční cirkus. Zhruba ve stejnou dobu se hrálo v Las Vegas. Důvod, proč to zmiňuji, milí čtenáři, je ten, že když jsem se dozvěděl o jejich fantasknosti

vzdušná akrobacie, z nějakého důvodu jsem si myslel, že se moje nové kotě bude jmenovat stejně jako jejich nejnovější a nejdéle trvající show, Mystère.

O několik měsíců později jsme byli s Christopherem na návštěvě Las Vegas a mohli jsme je vidět hrát.

"Jsou tak vysoko ve vzduchu." . . . " Oba jsme to s úžasem sledovali.

"Způsob, jakým létají." . . . z jednoho trapézu do druhého."

"Vyvažují tak jemně," řekl Christopher. "Ale musí to být silní sportovci."

"Mystère. Jsem si docela jistý, že se tak jmenuje."

"Opravdu, proč?"

"Nevím. Pořád na ni myslím, když je pozoruji, jak létají kolem."

Naší první kočkou v Southlandu, kterou jsme potkali krátce poté, co jsme se tam přestěhovali, byla Navar Star. Náš krásný, celočerný, velký kocour nám byl láskyplně známý jako Navar, Navey (zní to trochu jako Jazzy) nebo The Fonz, protože byl prostě tak cool. (Možná si pamatujete z televizního pořadu Happy Days , že The Fonz byl rebel , který nosil černou koženou motorkářskou bundu a byl esencí cool.) Když jsme ho kartáčovali, když jsme mu rozehráli černou srst na hrudi, viděli jsme skrytá malá bílá skvrna srsti – odtud pochází hvězda v jeho jméně.

Když jsme ho potkali, byl maličký. Stál v kaluži světla z pouliční lampy před naším domem.

"Podívej se na to černé kotě tam dole." Christopher se opíral o skleněné dveře v patře.

"Zajímalo by mě, co dělá." . . . je trochu malý na to, aby byl venku sám."

Christopher nemohl přestat zírat na toho malého. "Ach, člověče, ten je roztomilý."

Právě jsme dokončili sledování středověkého fantasy filmu LadyHawke s Rutgerem Hauerem jako kapitánem Navarrem a Michelle Pfeiffer jako jeho láskou, lady Isabeau d'Anjou. Oba milenci byli prokletí, že spolu nikdy nebudou, kromě několika mizejících okamžiků každý den, když slunce zapadlo, a znovu, když vyšlo. Každý se během toho polosvětla proměnil – Navarra v noci v černého vlka a lady Isabeauová ve dne v jestřába.

Naše malá černá kočička se vrátila další a další noc. Znali jsme sousedy, ke kterým patřil, a tak jsme se zeptali, jestli jsou do něj zamilovaní.

"Vaše malé černé kotě." . . hledáte pro něj domov, nebo si ho plánujete nechat?" Christopher se s nimi přátelil a konverzace probíhala lépe, než jsme očekávali.

"No, jeho kočičí táta vypadá, jako by ho chtěl zmlátit, takže máme trochu obavy!"

"Chodí k nám domů téměř každou noc." Nevadilo by ti, kdybychom ho přivedli domů?"

"Můžeš si ho nechat, jestli chceš." . . "

A tak jsme dostali našeho drahého chlapce Naveyho a jak dostal své jméno: Navar.

Otec Navar Star, Boots, byl velmi velký, černý kocour – rozdíl byl v tom, že měl čtyři bílé boty. Mnohokrát jsme ho viděli křížovat naše sousedství a hledat další kotěta a kočky, které by mohl zastrašit. Agresivně by vešel přímo do jejich prostoru, tiše na ně ječel a snažil se dostat do rvaček. Pokud se pokusili odejít, zastavil je. Byl to velmi zlý kocour.

Jednoho dne jsme viděli Bootse, jak stojí před kotětem, choval se zle a hrozivě a zíral na něj ho, a obecně děsí menší kočku.

"Vidíš to?" Christopher se na mě podíval. "Pomůžu té malé kočce." Boty by mu mohly ublížit."

Christopher vyšel na ulici a přiblížil se k Bootsovi. Mladá kočka se nehýbala a zdálo se, že Bootsovi bylo jedno, že se Christopher blíží. Nepřestal na malou kočku zírat ani ho nenechal odejít.

Christopher se k němu konečně rozběhl, dupal nohama a mával rukama. „Nech to dítě sama!" Ale Boots na kotě dál zíral.

Nakonec, když byl Christopher jen pár centimetrů od něj, Boots pomalu odešel. Stále se ohlížel na Christophera, jako by říkal: „Jen počkej... . jen počkej!"

"Nikdy jsem neviděl kočku chovat se takhle." Vrtěl jsem hlavou. "Budu dávat pozor na ostatní kočky ze sousedství."

"Viděl jsi jeho oči?"

"Ano, vypadal krutě."

"Opravdu mě tam nechtěl , " řekl Christopher, když sledoval, jak mladší kočka bezpečně odchází, "ale nebál se mě."

Jednoho pozdního teplého letního večera seděl Christopher na našem balkoně v patře a zavolal na mě a zašeptal: „Podívejte se, co se děje. Podívejte se, co Boots dělá.“

A milý čtenáři, možná tomu nebudeš věřit, ale je to tak.

S údivem jsme z našeho vyhlídkového místa sledovali, jak se Boots na ulici před naším domem blíží k další malé, mladé kočce. V měsíčním svitu z naší pouliční lampy v sousedství jsme měli divácký výhled. Menší kočka byla zjevně venku na letní večerní procházce a omylem zabloudila na Bootsovo území.

Když uviděla přicházet velkou černou kočku, bylo příliš pozdě.

Přestala chodit a pokoušela se couvnout, dostat se z Bootsova dosahu, když ze stínu křoví na dvorku našeho souseda přes ulici vyběhla štíhlá červená liška. Liška zahнала velkou hroznou kočku od vyděšeného kotátka do křoví na našem pozemku, směrem ke kaňonu. V rychlé minutě byla liška pryč, Boots nikde a malá kočka byla zmrzlá na místě. Nemohla šknout vousem.

Netušili, že sledujeme tuto scénu zvířecí spravedlnosti.

"Myslíš, že se liška vrátí a pronásleduje toho malého?"

"Kdo ví? Kam vůbec šli? Zkontroluji dvorek." Christopher odešel zjistit, jestli něco nevidí na temném dvoře za naším domem. Liška a boty proběhly křovím do zadní části našeho pozemku. Ale šustění ustalo a vše opět utichlo.

"Nic tam nevidím." Christopher se posadil a sledoval; malá kočka stále stála zmrzlá na pouličním osvětlení.

Po několika minutách, kdy zůstala omráčená a ve stejné poloze, se pomalu otrásla jedna zadní noha a pak přední noha. Po další minutě zatřásla druhou přední tlapou.

"Myslím, že se snaží vzpomenout si, jak používat nohy." Tak, jak si to Christopher užíval byly mi sympatické. "Pravděpodobně přemýšlí, jestli se pro ni liška vrátí."

Zrovna v tu dobu vyběhla liška z křoví na našem dvoře na ulici.

"Ach, podívej, liška je zpět!"

Bál jsem se o kotě. Ale liška se na ni podívala a pokračovala v chůzi; přešel ulici a pak se schoulil do měkké trávy našeho souseda a šel spát.

"Ach, drahoušku, to dítě se nemůže hýbat." Nevypadá to, že by se o ni liška vůbec starala. To je musí to být Bootsova karma," řekl Christopher, "přišel jen proto, aby Bootse odehnal."

Kotě konečně rozhýbalo všechny nohy stejným směrem a tiše se hnalo pryč.

"Znáte jí?"

Znal jsem spoustu koťat z naší ulice. "Hmm myslíš, že . . . ne, ještě jsem ji neviděl. Kde jde?"

"Pravděpodobně doma, aby už nikdy neodešel!"

Dávali jsme se ještě chvíli. Kotě bylo bezpečně pryč a Spasitel Fox dál spal na měkké trávě.

Znovu jsme neviděli Spasitele Foxe, ale také jsme neviděli Boots obtěžovat ostatní koťátka. My zajímalo by mě, jestli má naše sousedství lišku strážného anděla, která ho drží v řadě.

Navar byl s námi pár let, když jsme potkali Girl Grey, přezdívanou Grey nebo Grey Grey. Našla mě a Christophera, když byla kotě. V té době jsme žili na Havaji. Christopher navrhoval a stavěl domy na míru, já jsem byl interiérový designér a pracovali jsme na legendárním North Shore na O'ahu. Stavěli jsme dům v tradičním havajském stylu v Hale'iwa pro klienta, který se nacházel v rezidenční čtvrti, přímo u vody, poblíž jedné z vyhlášených pláží pro surfování.

První noc, kdy jsem ji viděl, se velmi pomalu odvážila na naši dřevěnou verandu. Byl jsem uvnitř a zašeptal jsem Christopherovi: "Podívej se na tohle kotě."

Oba jsme sledovali, jak prozkoumává. Pohybovala se tak opatrně, jako by čekala, že každou chvíli vyskočí monstra.

"Vypadá hladově." Můžeme jí jít pro nějaké jídlo?"

"Jo, dáme si taky pizzu."

Odešli jsme pro zásoby a vrátili jsme se s jídlem pro kotě a lidi. Byla pryč, ale seděli jsme na verandě. Byt velmi tichý.

"Sleduje nás," zašeptal Christopher o chvíli později. "Ve dvě hodiny pod křovím."

Nandal jsem do misky nějaké krmení pro kočky, ale ona se nepřiblížila.

"Pojďme dovnitř."

Nechali jsme misku s jídlem a tiše vklouzli dovnitř síťových dveří.

"Ach, trochu jí." Já." Byl jsem tak šťastný. Byla tak malinká.

Potom mě začala nechávat krmit na dřevěné verandě ostrovního domku, kde jsme bydleli. Byla to jen malé kotě a kolem krku měla plastový obojek proti blechám. Rozhodně byla trochu divoká – nedovolila, abych se jí dotkl – a bylo jasné, že brzy přeroste obojek, což by mohlo způsobit její smrt.

Pomalou mě nechala sedět poblíž, zatímco si vychutnávala večeři, a já začal vymýšlet plán.

"Musím jí sundat ten obojek."

"Můžeš chytit obojek?"

"Ano, ale příliš se vrtí a nemůžu si to odstříhnout."

A tak jsem jednoho večera, když se cítila docela pohodlně, když jsem seděl vedle ní, vytáhl nůžky, které jsem schoval za sebe. Zatímco jedla, popadl jsem ji za límec, odstříhl jsem ho a pak ho upustil i s nůžkami.

"Mám to." Byl jsem vzrušený, ale seděl jsem nehybně, aniž bych vydal další zvuky.

Utekla a byla pryč několik dní, ale nakonec se vrátila. Po tom, ona se stala naší ostrovní kočičkou.

Girl Grey byla havajská rákosová kočička. Prozrazujícím znamením bylo zvlnění na konci jejího ocasu tam, kde byla ohnuta, nebo jak Christopher hravě řekl: "Mění směr." Naši ostrovní přátelé nám vyprávěli příběhy o divokých kočkách, které byly nalezeny žijící na polích cukrové třtiny a měly krátké ocasy. Řekli nám, že je to součást jejich genetiky a o generace později se objevili jako zvlnění na kočičím ocasu.

Znali jsme kahunu v Honolulu a kontaktovali jsme ji kvůli duchovnímu čtení. "Vaše kočka, Girl Grey, je velmi citlivá a miluje bohyni vulkánů a ohně, Pele." V havajském náboženství je Pele tvůrcem Havajských ostrovů.

"Cítí se tak mnoho koček?"

"Ne, moc ne, ale už jsem to viděl u Kahuna Cats." duchovní stvoření. . . mystický . . . hluboce
Je spíš víla než kočka."

"To je docela unikátní." Má hluboký vztah k ostrovům?"

"Ano, její kočičí DNA je třetinová kočka, hluboká generace, a komunikuje se starověkými bohy, včetně
Kaulu." Slyšel jsi o něm?"

"Ne, ale vyšli jsme na sopku na Big Island." Slyšeli jsme, že tam bydlí Pele."

"Ano ano. Jsem tak rád, že jsi tam byl. Vypuklo to při vaší návštěvě? Cítili jste spojení s oblastí nebo činností?"

„Ano, vybuchlo to. Cítil jsem hluboký respekt k zemi, na které jsme stáli, a k tomu, co se děje. Láva
teče. okraj oceánu. Jaký pohled.“ . . . ach můj bože, to teplo. . . a nová země se tvoří v

"Vyletěli jsme přes to," vzpomínal Christopher.

"Jste pilot?"

„Ano, takže jsem se mohl dostat blízko k místu, kde se rozžhavená roztavená láva nořila do
oceán. Všechna ta pára stoupající do vzduchu bylo něco, kolem čeho jsem ještě neletěl.“

"Doufám, že to pomůže k pochopení vaší malé kočky." Vztahuje se ke všemu, co jsi zmínil. Vztahuje
se také k dalšímu havajskému bohu, o kterém jsem se zmínil, Kaulu. Legenda říká, že je nesmrtelný a nestárne;
při boji je nezranitelný vůči zranění. Neříkám, že vaše kočička je bojovnice; ve skutečnosti působí velmi tiše a
hloubavě. Může vám také chtít pomoci, když jste smutní nebo rozrušení, nebo když jsou vaše další kočky zraněné
nebo nemocné.“

"Zdá se mi, že zná tajemství."

Christopher i kahuna se tiše zasmáli.

"Zná tajemství." . . . a nechá si je pro sebe. Je hluboce vědomá a tráví čas sledováním věcí a
přemýšlením o nich. Občas se může zdát, že je odtažitá nebo vzdálená, ale zpracovává věci a dá si na čas. Komunikuje
telepaticky, dokonce více než většina koček.“

"Bylo mi řečeno, abych svým kočkám posílal myšlenky a obrázky." Je to ten nejlepší způsob
komunikovat s ní?"

"Ano, může být zahlcena mluvenými slovy." Může se držet pro sebe a být pozorovatelem. Mohla by být
trochu roztomilá podvodnice – dělá věci, které vaše ostatní kočky nedělají – a může být dokonce měňavkou.“

"Ach, viděli jsme, jak se naše velká černá kočka Navar měnila." Dům, ve kterém žijeme na pevnině, má venku vířivku, která je na úrovni země. Jednoho odpoledne jsme tam byli oba a západka na naší bráně zarachotila, jako by se někdo snažil dostat dovnitř. Z Navara se stal velký černý panter."

"Viděli jste to oba?"

"Ano. Trvalo to jen pár sekund a podívali jsme se na sebe." Christopherovy oči se trochu rozšířily. "Oba jsme se jeden druhého zeptali: 'Viděli jste to?' Mysleli jsme si, že nás chrání pro případ, že by někdo přišel na náš dvůr."

Když jsme se o několik měsíců později vrátili na pevninu, naše moudrá, sladká a kradmá dívka Grey cestovala letadlem s námi, schovaná ve své boudě s dekou a hrstkou svých oblíbených hraček pro kočky. Měla barvu ruské modři a byla přesně taková, jak její jméno napovídá: stříbřitě šedá celá se zelenýma očima s tmavými obroučkami. Byla prostě krásná.

Huckleberry Moon se také nazýval Huck nebo Huckleberry a někde na cestě získal přezdívku Bugs nebo Buggy. Byl to jeden z nejsladších kocourů, kteří se kdy narodili, a přišel k nám několik let po Girl Grey, když byl kotě. Patřil k sousedovi a do chovu, se kterým vyrůstal, patřilo – kromě jeho lidské matky a jeho kočičí matky a sourozenců – několik středně velkých hadů, dva ary broskvové barvy, pár velkých, milujících psů, myši kolonii a tři aktivní malé děti. Když k nám přišel bydlet, Huckleberry na nás působil dojmem, že se dokáže v podstatě ohánět vším, co pro něj máme. Ale bylo nepravděpodobné, že bychom někdy měli veselou, cirkusovou zoo, ze které pocházel. Napadlo mě Dobrodružství Huckleberryho Finna s rybářským prutem přehozeným přes rameno, a tak jsme ho pojmenovali Huckleberry. Měl výrazné znaky klasické norské lesní kočky: měl tygří pruhované bílé boty, a jak se zvětšoval, bílé znaky na jeho ústech a nosu vypadaly, jako by měl na tváři tvar úplňku. .

V den, kdy jsme ho potkali, jsme s Christopherem seděli na naší předzahrádce v Southlandu a hráli si s Girl Grey a kočkou naší sousedky Gillette, zatímco Navar seděl na střeše našeho domu a hlídal nás. Přidalo se k nám pár dětí ze sousedství a pak se zastavil další milý, dospělý soused. Měla s sebou kotě a chtěla vědět, jestli si s námi může hrát.

Zatímco jsme všichni seděli na trávě a kočky se honily za hračkami, Christopher vstal, aby šel do domu, a malé kotě se prohánělo za ním. Překvapilo mě, že malý odchází, protože jsme si s ním všichni hráli a on prostě odešel s někým, koho neznal, a šel přímo do domu, ve kterém nikdy nebyl.

Když se Christopher vrátil, držel kotě. "Chci si ho nechat. Chceš další kočku?"

"Jasně, je rozkošný."

To byl den, kdy se Girl Grey setkala s Huckem. Byla o několik let starší než Huckleberry Moon a stali se z nich nejlepší přátelé. Zdálo se, že hned věděla, že jsou dva svého druhu – měkké, jemné, sladké dušičky.

Navar pozoroval Huckleberryho. Nehrál si s ním, ani s Girl Grey. Měl jsem pocit, že Navar se považuje za strážce a rádce malých koček. Huckovi bylo v té době jen pár měsíců a Navey přijala Girl Grey před lety, od prvního okamžiku, kdy jsme ji přivedli domů. Nezdálo se, že by je měl rád nebo neměl rád; vzbudil ve mně dojem, že za ně nese odpovědnost. Bylo tak zajímavé sledovat jejich individuální osobnosti a to, jak spolu žili.

Christopher a já jsme považovali naše kočky za rodinu a oba jsme se cítili poctěni, že je máme ve svém životě. Vroucně jsme je milovali a tolikrát jsme se smáli kvůli neočekávaným věcem, které udělali. Všichni dostali stejné jídlo ve stejnou dobu, každý měl své vlastní chlupaté postele na několika různých místech a mladší děti měly košíky plné hraček na hraní.

Měli kočičí kamarádku, která bydlela přes ulici jménem Gillette. Byl to tichý, velmi přátelský, čistě bílý kocour, který přišel do našeho domu našimi kočičími dvířky.

Říkali jsme tomu naše kočičí dvířka, ale bylo to vintage, vestavěné uspořádání, které jsem ještě neviděl. Bylo mi řečeno, že to byly staromódní dveře na rozvoz mléka, asi metr vysoké, na zadní stěně našeho domu. Byly to vlastně dvě malé kovové dveře, každá na vnitřním a vnějším povrchu, s dutinou ve zdi mezi nimi. Každé oválné dveře, přibližně sedm nebo osm palců vysoké, měly posuvnou západku, ale nezamykaly. V dobách dávno minulých bylo lidem, kteří tam žili, dodáváno čerstvé mléko ve skleněných lahvích. Dveře se tak daly otevřít zevnitř i zvenku. Mohl jsem zavřít jedny nebo obě dveře a posunout západku, aby naše děti zůstaly uvnitř a zvířátka venku.

No, kamarádka-kočka Gillette vešla do našeho domu těmi malými dveřmi a prošla přímo kolem granulí do obývacího pokoje, kde žily hračky pro kočky. Prohlédl si koše plné hraček a vzal si, co chtěl, vyskočil ven stejnými kočičími dvířky a odnesl si svůj nový poklad domů. Když jsem se dozvěděl o tom, co udělal, nemohl jsem se přestat smát. Jednou za čas jsem navštívil jeho mámu a vyzvedl jeho skryš hraček. Musel by začít znovu.

Mnoho slunečných rán mě zastihlo s našimi třemi koťaty, Gillette, a s kýmkoli dalším, kdo se k nám chtěl přidat na východy slunce. Náš dům měl kulaté nášlapné kameny, které vedly k našim předním dveřím, a na každý schod jsem dal čerstvou, drobnou horu štípance, protože kolem bylo mnoho přátelských koček. Seděl jsem na verandě a pozoroval je.

V těch poklidných ránech se Navar připojil k ostatním kočičkám, ale jindy byl na přední verandě a hlídal náš dům nebo na střeše a kontroloval mysl ostatních koček ze sousedství. Udělal tuto fascinující věc, kdy seděl na střeše našeho domu a tiše zíral na kočky, které se pokusily dostat na jeho území. Zaměřil na ně své obrovské zelené oči

šel po ulici a beze zvuku by se na něj podívali ve vzduchu, přestali chodit a vrátili se nahoru.

Krok za krokem.

A pak se otočili a odklusali pryč.

Málokdy jsme je znovu viděli. Milí čtenáři, pravděpodobně si pamatujete na kouzelníka Merlin z příběhu Camelot. Navey mě donutil myslet na něj.

Když se posadil na naši verandu, žádná z našich koček se k němu nesměla připojit. Prostě věděli, že tam v té době nemají sedět. Nikdy neslyšel ani si nevynucoval svůj prostor, jen tiše stanovil pravidla a ta se magicky řídila. Jak jsem již zmínil dříve, mysleli jsme si, že považuje naše mladší kočky za svůj úkol, ne za své kamarády.

Girl Grey měla tajemný způsob, jak najít věci, které vydávaly zvuk. Vyskočila by k téměř 12 palců široké polici na zábradlí na naší přední verandě a sednout si tam, otevřít staromódní kryt poštovní schránky svou tlapou. Nebylo snadné se k němu dostat, protože jsme postavili mříž, která to zakrývala. Otevřela ji a nechala ji spadnout a vydala tichý, cinkavý zvuk. Dělal by to, dokud bych ji neuslyšel a neotevřel jí přední dveře. Pak seskočila na verandu a vešla do domu. Zaujalo mě, jak to věděla. Nikdo ji nikdy neukázal. Vzhledem k tomu, že jsme měli košík na poštu, nepoužíval tuto schránku ani poštovní doručovatel, který by házel dopisy do ozdobné retro krabice v našem obývacím pokoji.

Měl jsem sbírku malých barevných plechovek na medvídky, které byly asi tři palce vysoké. Bydleli v koši na podlaze obývacího pokoje. Dívka Grey se téměř denně posadila vedle ní a svými tlapami si hrála s plechovými medvídky. Když spolu cinkali, vydávali lehký hudební zvuk.

Huck a Navar se nezajímali o plechovky s plyšovými medvídky nebo kouzelný kryt poštovní schránky, který by mohl otevřít přední dveře.

Někdy odešla z domova: ta hloupá dívka zašla do domu našeho souseda, vylezla na půdu jejich garáže a zůstala tam den nebo déle. Proč? Kdo ví? Měl jsem pocit, že chce svůj vlastní prostor na chvíli odstavky. Mluvila se mnou skrz otvor ve zdi, ale nepřišla domů, dokud sama nechtěla.

Jak se blížil den stěhování, moje myšlenky směřovaly častěji k naší nové kočičce Mystère. Přemýšlel jsem, jak ji najdu.

Do našeho nového domova na centrálním pobřeží to bylo pouhých sedm hodin jízdy a myslíme si, že cestování s našimi třemi dětmi nebude příliš velká výzva. Christopher mohl řídit jakékoli auto nebo kamion a pronajal si největší komerční stěhovací dodávku, která byla k dispozici. Plánovali jsme, že s sebou bude mít Navara v nosiči. Měl bych s sebou Girl Grey a našeho nejmladšího Bugse v jejich nosičích na předním sedadle mého auta. Každý měl v nosičích své oblíbené deky a další na přikrytí, nějaké pamlsky a my pro ně měli vodu. Kdysi před mobilními telefony jsme efektivně komunikovali pomocí vysílaček. Používal je na velké zakázky.

"Jak se máš?"

"No, jsme zase na cestě, že?"

Christopher pracoval a dojížděl do našeho krásného nového města více než rok a byl potěšen, že tam s ním nyní bude bydlet jeho rodina.

Prvních deset nebo dvacet mil šlo všechno dobře.

"Jak se má Navey?"

„Myslím, že usnul. Je schoulený ve svém nosiči. Jak se mají miminka?"

"Grey je v pořádku, pozoruje ulice a stromy, které procházejí okny." Bugs je málo znepokojený. Trochu mluví a občas natáhne tlapky přes dveře svého nosiče."

"Hej, chlapečku, jsi v pořádku." Natáhl jsem se, abych mu jemně promnul tlapku. "Nebude to trvat dlouho a budeš ve svém novém domově." To tě bude moc bavit. Dokonce tam dostaneš novou kočičí sestřičku, co si o tom myslíš?"

Přikryl jsem Girl Grey její oblíbenou měkkou dekou a stejně jako její velký bratr usnula. Ale Huckleberry byl úplně jiný. Zdálo se, že je čím dál rozčilenější.

Jeho nosič byl nejbliž ke mně a já ho otočil tak, aby byl čelem ke mně. Možná to nebylo moje nejlepší rozhodnutí. Začal se pokoušet dosáhnout na obě tlapky skrz dveře svého velmi pohodlného nosiče.

"Jak se má?" Christopher se soustředil na řízení velmi velké a těžké stěhovací dodávky, ale chtěl pomoci našim nejmladším. Huckleberryho hlas byl stále hlasitější a jeho drápy se spojily s mou paží.

"Myslím, že se mi snaží dát tetování Huckleberryho jako trest za tenhle výlet."

"Můžeš otočit jeho boudu, aby se k tobě nedostal?"

Byli jsme na cestě asi hodinu a Bugs se neuklidňoval.

"Myslíš, že bychom měli přestat a dát mu pauzu?"

"Jasně, zastavme na dalším odpočívadle." Otevřeme okna a dáme mu chvíli klidu."

Christopher zaparkoval na neobydleném konci odpočívadla a já vedle něj. Jakmile auto zastavilo, byl Huck v pořádku. Navar se ve své přepravce cítil pohodlně a Gray byl schoulený v její.

"Přinesl jsem s jejich jídlem nějaké zásoby." Začal jsem prohlížet jejich cestovní tašku.
"Hej, tady je nějaký záchranný prostředek." Uvidíme, jestli to pomůže."

Bugs miloval krevetové konzervy pro kočky a netušil, že mu pomáháme chladit. Užíval si své silniční jídlo. Některé jsem dal také Girl Grey, bez přidání Bachových květin. Navar chtěl spát.

"Chceš to zkusit ještě jednou?" Christopher zkontroloval hodinky, které vždy nosil.

"Jak jsme na tom s časem?"

"Byli dobří."

Huck byl stále ve svém nosiči, posunul jsem ho tak, aby už nemohl dosáhnout na mou paži a on zdálo se, že se usadí.

Christopher nastartoval stěhovací dodávku a Bugs byl v mém autě stále tichý.

"Dobře, zkusíme to znovu."

Nastartoval jsem auto a stále byl v pořádku.

Fungovalo to! Oba jsme se znovu valili po silnici a naše děti byly dobré.

Dorazili jsme těsně před západem slunce a pozdravili členy naší posádky, kteří nám pomohli vyložit druhý den. Pomohli nám shromáždit naše noční vybavení a odnesli jsme naše odpočaté kočky do obývacího pokoje našeho nového domu. Byl asi třikrát větší než odkud jsme přišli a měl dveře na třech stěnách. To bylo velmi užitečné, protože jsme mohli zavřít všechny ty dveře a kočky byly v bezpečí a v našem předním pokoji.

Dali jsme jim jídlo a položili jejich oblíbené postele vedle naší nafukovací matrace, ale oni chtěli prohlédnout si každý roh a okno v nové velké místnosti. Po chvíli se zdálo, že se Navar a Bugs uvolnili a přestali zkoumat, ale Girl Grey dál přecházela sem a tam. Obzvláště ji zaujal velký cihlový krb připomínající chatu. Protože jsme právě dorazili, neměli jsme přes zející otvor žádnou obrazovku. Díval jsem se na ni, když nám vyřizoval věci, nemyslel jsem si, že toho moc dokáže, a pár minut jsem se soustředil na jiné věci.

Najednou Girl Grey zmizela!

"Proboha, kam se poděla?"

Christopher se vrátil od zavírání nákladáku a zamykání.

"Girl Grey je pryč."

"Ale všechny dveře jsou zavřené." Christopher se rozhlédl kolem a snažil se zjistit, kde je. "Kam mohla jít?"

"Chodila tam a zpět před krbem." . . "

Oba jsme se sklonili a podívali se co nejdále nahoru do komína. Nic! Pak jsem zvedl ruku do tmy a našel úzkou římsu tak vysokou, že jsme nemohli vidět.

"Tady nahoře je malá police."

"Něco dalšího?"

"Je tady nahoře."

„Dokážeš ji dostat dolů? Najdu něco, co to zablokuje."

Zkoušel jsem na ni volat a uplácet ji pamlsky, ale ona za mnou nechtěla. Tak jsem sáhl až k té úzké římsce v komíně. Všechno bylo pokryté prachovými černými sazemi – když jsem ji konečně chytil, oba jsme měli na sobě saze.

Bezpečně jsem vytáhl Girl Grey z komína a šel jsem hledat místo, kde bych to mohl uklidit. Studna, elektřina se měla zapnout až druhý den ráno, a protože jsme žili v teplejším klimatu, byla nám docela zima. Nebyla tam žádná horká voda ani mýdlo.

Christopher a já jsme oba nevěřičně kroutili hlavami.

"Ach, drahý Pane, tohle jsem neplánoval ."

"S tím vším na pažích vypadáš trochu jako Popelka." řekl Christopher, když zablokoval vstup do neodolatelného krbu. Tou dobou už slunce zapadalo. Všechny tři kočičky byly s námi alespoň ve stejné místnosti a my jsme si sedli na naši nafukovací matraci s více svačiny pro ně a něco pro nás.

Druhý den ráno, když jsme se probudili, nás přivítal okouzující pohled.

Když jsme se rozhlédli kolem sebe, spatřili jsme náš starožitný obývací pokoj v jasném, novém světle. Bylo dvacet šest stop dlouhý a šestnáct stop široký. Tam byl vysoký, laskavý, sklon ke stropu. Tohle mělo všechno

byl postaven před 100 lety ze stoletého dřeva; říká se tomu čirý cedr a byl lehce nabílený. Vzhledli jsme od nafukovací matrace na podlaze ke dvěma masivním světlíkům. Každá stěna měla široká, staromódní okna s tím oldschoolovým, vlnitým sklem. Náš dvůr se svažoval z kopce a obývací pokoj byl v zadní části domu. Důvod, proč se o tom zmiňuji, milí čtenáři, je ten, že svítilo slunce a u každého okna a světlíku byly větve krásných, starých, vznešených dubů pokrytých jarním zeleným listím. Díky převýšení našeho obývacího pokoje jsme byli doslova obklopeni jejich větvemi.

"Wowwww!"

"Že jo?"

„To je fantastické! Je to jako být ve švýcarském rodinném Robinsonově domku na stromě.“

S Christopherem jsme se v životě shodli téměř na všem, hlavně na estetice. Takže když řekl, že si myslí, že našel náš nový dům, věřil jsem mu. Poslal fotky a mapu a já byl skoro v euforii. Stavěl dům v této oblasti a já jsem miloval návštěvu malého uměleckého města. Cestoval jsem, abych viděl náš nový domov, ale prošel jsem jím jen při západu slunce. Pokoje byly velké a oba jsme milovali umístění a uspořádání domu. Neviděl jsem na dvůr jinak, než že byl oplocený a měl spoustu stromů.

Netušila jsem, jak podmanivé pro nás toto místo bude.

Kotátka se pomalu protahovala do nového dne v našem novém životě, ale Girl Grey se stále snažila přijít na to, jestli existuje nějaký způsob, jak by mohla vylézt tím komínem. Procházela se tam a zpět před cestovní taškou a zábranou proti pohyblivé krabici, kterou Christopher zkonstruoval, dala tlapky pod okraje a dívala se na ni, jako by byla vědkyně a dokázala problém vyřešit.

"S tímhle je kouzlo silné." Měli bychom být opatrní – mohla by na něco přijít ven."

Christopher znal kočičky lépe než já. Měl s nimi nějaké spojení, které mě fascinovalo. Když mi řekl, co si myslí, že si myslí, fascinovalo mě to.

Naše stěhovací posádka dorazila a káva byla rozdána všem, kteří chtěli. Bylo jich asi dvanáct, mladí muži a ženy, kteří pracovali v Christopherově zaměstnání. Kotátka jsme drželi v místnostech se zavřenými dveřmi a na konci dne bylo vše bezpečně v určené místnosti. Všude jsme měli krabice, ale stěhovací dodávka byla prázdná. Měli jsme zapnutá světla a teplou vodu na mytí. Podařilo se nám udržet Girl Grey uvnitř a hlavně šťastnou – žádné další eskapády s krbem pro toho malého.

Byl začátek léta a život v našem malebném městě byl ještě lepší, než jsme plánovali. Město, které jsme opustili, bylo také malou, krásnou pobřežní komunitou, ale za ta léta, co jsme tam byli, se změnilo. To město bylo blízko města a naši sousedé začali označovat své domovy; silniční vztek se stal trvalou, novou věcí. Oba mi naznačovali hranici nebezpečí.

Naše nové město bylo oproti tomu tak okouzující; bylo ticho. Aut bylo málo a hned jsme si všimli, jak je vzduch čistý. Měli jsme velkou přední verandu ve stylu dvora a jednoho večera jsme tam s Christopherem odpočívali na pár starožitných dřevěných zahradních židlích. Nábytek byl většinou na místě uvnitř a velká část stěhování byla dokončena. Poté, co je několik dní drželi uvnitř, byly naše kočky v bezpečí a šťastné na svém velkém dvoře a v novém domově. Slunce právě začínalo zapadat a konec pracovního dne byl poklidný. Když jsme z toho ticha uslyšeli zpěv. Zjevně to byla skupina lidí a pak jsme slyšeli smích a tleskání. A hádejte, co jsme slyšeli dál? Zvony zvoní!

"Co je to?"

Procházeli jsme se po naší čtvrti a viděli jsme vyřezávaný dřevěný nápis na historické venkovní divadlo. Takže jsme mlhavě věděli o letních scénických produkcích v okolí, ale netušili jsme, kdy začaly nebo co to bude.

Pak jsme slyšeli skupinu dětí křičet: "Věřím na víly!"

Christopher se začal smát tím roztomilým způsobem, který jsem milovala. "Vím, co to je, je to Peter Pan." A zvony se znovu rozezněly.

Měl něco, co udělal, když mi dával přání k narozeninám nebo sladké poznámky. Podepsal by své pojmenujte a napište „Přímo do rána“ s odkazem na Petera Pana a poté nakreslete boční osmičku znaku nekonečna.

"Tohle místo má opravdu nějaké kouzlo."

Když slunce zapadalo, poslouchali jsme, co jsme se později dozvěděli, byla divadelní inscenace Petera Pana v našem sousedském divadle. Zvony byly Tinkerbelle. Nacházel se v lese asi blok a půl od našeho domova. Bylo známé jako „Lesní divadlo“, jedno z nejstarších venkovních divadel západně od řeky Mississippi.

Abychom se usadili v našem novém městě a založili naši firmu, bylo toho hodně, co bylo potřeba udělat. I když jsem skoro každý den myslela na to, že si pořídím další kotátko, nový skákací, běhající a hravý člen rodiny se stal snem do budoucna.

Mít nový domov – no, byl opravdu starý, protože byl postaven kolem roku 1924 – znamenalo mohli jsme přidat svou kreativní inspiraci, a protože naše firma stavěla a navrhovala domy, práce s téměř sto let starým domem se stala velmi zábavnou.

V naší zahradě jsme vybudovali nové místní kamenné cesty a zasadili místní květiny. Uvnitř jsme opravili dřevěné podlahy a přidali nové, aktualizované osvětlení. Christopher miloval halogenová svítidla, která visela na kabelech, a já miloval kabely z jakéhokoli důvodu, takže náš nový domov se stal směsí stoletých a špičkových prvků. Většina původního osvětlení se musela rozsvítit těmi staromódními stahovacími řetězy a ve městě jsme potkali nové kamarády, kteří vyrobili závěsné křišťálové dekorace právě pro tento účel. Takže jsme měli skoro v každé místnosti spoustu krystalů, které zachycovaly sluneční světlo a cákaly hranoly na stěny. Na naše verandy jsme umístili svítidla, která vypadala jako stvořená pro elfí zemi někde. Náš nový domov rozhodně získával magickou osobnost.

Blížil se konec zimy, o sedm měsíců později, když mě napadlo pořídit si další kotě se v mé mysli stalo tak hlasitým, že jsem tomu musel věnovat pozornost.

Začal jsem své pátrání zavoláním do útulků, SPCA a veterinářů poblíž našeho domova, včetně našeho, ale odpověď byla vždy stejná: „Je příliš brzy; žádná koťata nehledají domov.“ Tou dobou jsem měl za sebou téměř dva měsíce neúspěšného hledání.

"Vypadám, Christopher." Nemůžu najít naše kotě. Je v mé mysli, dokonce ji cítím ve svém srdci, ale nemohu ji najít."

"To se stane, neboj." Christopher měl důvěřivý způsob života. Aniž by toho mnoho říkal, závisel na Stvořiteli vesmíru a zachoval tichou víru.

"Celou dobu na ni myslím."

"Je to ona?" Jeho oči tančily.

"Možná. Vypadá to tak. Uvidíme. Jestli ji někdy najdu!"

„Najdeš ji; volala ti."

Brzy toho večera jsem přemýšlel o malém tržišti nedaleko od nás. "Ahoj, pamatuješ si ten obchod s krmivem pro zvířata dole u Spencer's Stationery?"

"Ano."

„Mají obecní nástěnku se všemi druhy sousedských příspěvků, možná... .“

"Chceš jít ráno dolů?"

"Můžeme už jít?"

Nevěděl jsem se v tom tak dobře jako on. Christopher byl každý den venku, potkával nové lidi a řešil obchodní věci. Ale viděl jsem ten obchod a teď to bylo v mé mysli zcela jasné.

Jakmile jsem na plakátu viděl její fotku s dalšími dvěma osmitýdenními koťaty, věděl jsem, že je to Mystère. Jak? Nemám ponětí.

"To je ona!" Byl jsem šťastnější než šťastný. "Pojďme domů a zavoláme jim."

Byly to doby před mobilními telefony, ale domů to bylo jen kousek.

"Ahoj, volám kvůli dětem na plakátu." Máš je ještě?"

"Ahoj, ano." Začala se ptát na řadu otázek: „Máte teď kočky? Nějaké psy? Už jste chovali koťata? Kolik jich hledáš?" Otázky týkající se naší kočičí rodiny, našeho dvora a našeho veterinárního lékaře.

„Znám vašeho veterináře,“ dodala. „Pracuji na druhé straně nákupního centra než on. Je to dobrý veterinář.“

Musela schválit mé odpovědi: „Chtěl bys je zítra poznat? Já jsem Stevie, můj manžel je Bryant. Vydř. . . .“ Nastala chvilková pauza. "Mohl byste přijít k nám domů kolem druhé hodiny odpoledne?"

Podíval jsem se na Christophera, který poslouchal náš hlasitý hovor. Kývl.
Ano.

ANO, ANO, ANO je to, co jsem chtěl křičet! "Jo, dva budou skvělé," řekl jsem.
"Jsme Christopher a Amber."

"Budeme tu oba, uvidíme se zítra."

Ten večer jsem shromáždil Navar, Girl Grey a Huckleberry.

„Hádejte co, miminka? Zítra se tvůj táta a já seznámíme s novým dítětem. Ona může to být vaše nová sestra! Je to vzrušující?"

Dívka Grey nás mlčky sledovala, jako by něco počítala, a pak si otřela hlavu o mou ruku. Napadlo mě, jestli ví, co říkám. Huck odešel a Navar se podíval na Christophera i na mě a jeho obří zelené oči zíraly.

"Myslíš, že ví?"

Christopher a Navar byli takoví poupata. "Něco ví."

"Nemůžu čekat." Pohládl jsem Girl Grey a řekl jí, že ji miluji. "Ach člověče, musím se uklidnit." abych mohl jít spát."

Další den odpoledne Stevie otevřela dveře. "Ahoj! Bryant je někde tady. Pojďte dál, jak se máte?"

"Jsem tak nadšený."

Bryant se k nám přidal a oba se mi hned zalíbili. Viděl jsem, že mají pár koček lenošení v jejich obýváku, ale děti jsem neviděl.

"To je Penelope a Autumn a ta černá, která se skrývá, je Jasmine." Máme dva další, ale jsou venku na dvoře. Četl jsi příběh kotěte?"

"Stevie je vlastnoručně vychoval, když jim byl jeden den," řekl Bryant s citem hrdost. „Vzala je s sebou do práce. Krmila je nepřetržitě a chránila je. . . Čistila je a udržovala v teple, i když měli od narození oči ještě zavřené.“

„Opravdu, to je působivé; musíte mít zkušenosti s tak mladými koťaty.“ Vybavila jsem si vlastní zkušenost s novorozenci. "To se nedělá snadno."

"Dostáváme nejtěžší zranění: štěňata a koťata," pokračoval Stevie. "Tihle tři se narodili na Valentýna a byli nalezeni strčeni do plastového sáčku a odhozeni do odpadkového koše."

"Co? Četl jsem, co jsi napsal, ale zní to mnohem hůř, když to říkáš."

"Byl jsem poslední dobrovolník, který ještě pracoval - na konci dlouhého dne - když bylo Zvíře." Kontrolní důstojník přispěchal s levandulovou boudou a naléhavou žádostí o záchranu novorozenečků. Řekla, že otřesený sanitární pracovník se hroutil celý den, když je slyšel. Ten večer jsem je vzal s sebou domů."

„Byli jeden den staří? Věděli jste něco o jejich kočičí mámě? Nedokážu si představit, co cítila. Byla to jedna z těch velkých komerčních popelnic?“

"Ano."

„Jak je slyšel? Ty kamiony dělají hodně hluku.“

Christopher mi položil ruce na ramena. "Poslouchal jinýma ušima."

"Nikdy jsem nevěděl nic o jejich matce." Jsou opravdu roztomilí; chceš se s nimi setkat?"

"Ano."

"Jsou v kotátním pokoji." můžete oba jít dovnitř a posadit se s nimi." Stevie nás vedla chodbou. Když jsme otevřeli dveře, spatřili jsme tři drobné, chlupaté obličejky, jak se na nás dívají. Hráli si s barevnými hračkami pro koťata a zastavili se, aby nás sledovali.

Když jsme se posadili na pohovku, každý z nich vylezl, aby si na nás sedl.

"Nejsou roztomilí?"

"Tak maličký." Vzal jsem jeden z nich do rukou.

"Zůstaň, jak dlouho chceš." Stevie se usmála. "Říkal jsi, že chceš jeden?"

S Christopherem jsme se na sebe podívali. "S našimi třemi kočkami." . . jeden bude skvělý."

"Jak se to dozvím?"

"Budeš vědět, který je tvůj." Stevie se znovu usmála a zavřela dveře.

Malé opice po nás lezly všude. Christopher zvedl jednu z jejich provázkových hraček a všechna tři kořata chtěla chytit myš na konci. Vzájemně se pronásledovali do svého tunelu a pak se navzájem strašili skoky a schováním. Byli rozkošní.

Když jsem seděl se třemi malými, zvědavými kořaty, pronesl jsem tichou modlitbu, aby jejich kočičí matka mohla mít pokoj. Její děti byly v bezpečí a já se modlil za její štěstí a bezpečí.

Asi po dvaceti minutách odběhla další dvě kořátka a vydala se společně na průzkum, ale holčička, kterou jsem poznal na fotce, na nás neustále lezla. Vylezla mi po svetru a na rameno. Pak přešla na Christopherova ramena. Chodila sem a tam, jako by nás nechtěla opustit. Další dva si stále hráli a honili se. Věděl jsem, že je moje.

Christopher a já jsme o tom nemuseli mluvit. Okamžitě jsem ji miloval a mohl jsem říct, že on taky.

Když se Stevie vrátil, zvedl jsem malou kožešinou kouli, která seděla na Christopherově rameni. "Je to dívka?"

"Jo, na té fotce je 'Tres'."

"Poznal jsem ji, když jsem viděl tvoje obrázky." . . ostatní dva vypadají stejně, ale ona vypadá. její nový odlišný od nich. Měla jsem na mysli. Po léta. Už jsem ji dokonce pojmenoval. jmenuje se Mystère."

"To je zajímavé jméno." Zní to mysticky."

"Co si myslíš, že udělají naše ostatní kořátka?"

"Znáš Navey," usmál se Christopher. "Bude se o ni starat."

Věděl jsem, že přesně to Navar udělá.

"Myslím, že Huckleberry si s ní bude chtít hrát." A Girl Grey? Budeme muset počkat a uvidíme. Možná ji bude chtít pozorovat z bezpečného místa."

Přenesli jsme tento malý kousek chmýří do obývacího pokoje a já jsem s oběma mluvil. "Mockrát vám děkuji za záchranu těchto dětí."

"Bude mi chybět." Víím, že bude mít dobrý domov, ale i tak na ni dnes večer budu myslet."

Bryant položil ruku na Stevieho. "Miluje všechny naše záchranářské děti."

"Zavolám a dám ti vědět, jak se jí daří," slíbil jsem.

„Ha! Dnes večer ji bude držet a hodně líbat,“ řekl Christopher. "Jsem tak rád, že jsme potkal jsem vás lidi a moc vám děkuji, že ji milujete."

Měl jsem nosič s měkkou dekou uvnitř ale nedal jsem ji tam. Byla šťastná, že může zůstat schoulená ve své nové dece v mém náručí. I když Christopher nastartoval auto, jen předla a schovala se do měkkosti.

Jak jsem slíbil, zavolal jsem Steviemu o něco později. "Ona je tak pěkná . . . a naše kočky jsou prostě chladné. Dělají svou věc a nechají ji hrát."

"Můžu říct, že bude mít šťastný život." Oh... jeden milý člověk nás kontaktoval ohledně Uno a Dos, takže to vypadá, že budou mít společný domov. Děkuji za zavolání."

"Díky, že je miluješ a dáváš na ně pozor, když byli tak malí."

2. Může to být pravda?

V těch prvních týdnech se Navar ujistil, že je vždy nablízku.

Nedotýkal se jí, nespal s ní a dokonce si s ní nehrál. Prostě zůstal tam, kde viděl, co dělá. Nezatoulala se daleko, a tak občas skočil na opěradlo pohovky, kde ji mohl sledovat v obývacím pokoji a slunečním pokoji. Také seděl na lavičce na naší pohodlné přední verandě, zatímco ona honila zahradní brouky. Když byla venku na dvoře, následoval ji a pak si lehl blízko. Vypadalo to, jako by si zdřímnul, ale nebyl. Vždy věděl, kde je.

Během prvních pár dní v novém domově Huckleberry hodně věnovala své kočičce boční oko. On nezdálo se, že by mu vadilo, že tam byla, jen nechtěl, aby se přiblížila příliš blízko

Dívka Grey ji milovala. Nejprve studovala novou malou kočku. Sledovala ji z bezpečné vzdálenosti a po několika dnech se pronásledovali domem. Někdy Brambleberry Rose pronásledovala Girl Grey a pak se otočili a Brambleberry běžela, jak nejrychleji mohla, aby se dostala pryč od své starší, stříbřitě šedé sestry.

Chtěl jsem nasbírat hodně jejích dětských fotek a vzal jsem jich co nejvíc do jejího alba. Byla tak rozkošná; bylo snadné získat její dobré fotografie.

V noci si vylezla na můj polštář a spala se svým drobným obličejem hned vedle mého. Bylo to tak dojemné a něžné. Její vousy mě lechtaly v nose, což mě občas probudilo. Někdy spala na mé hlavě, což mě přimělo zpochybnit její bezpečnost více než jednou.

"Věříš tomu, že to dělá dál?" Zeptal jsem se Christophera o několik nocí později.

"No, ještě jsi ji nezmáčkli."

Než jsme dostali Brambleberry, byl Navey většinu nocí naším nočním společníkem, ale od jejího příjezdu tam byl každou noc. Vypadalo to, jako by chtěl na svou nejmenší sestru dávat pozor i v noci.

"Díky, že jsi hlídal naše děti, chlape."

Navar zavřel své velké zelené oči a zaklonil hlavu dozadu. Vypadal majestátně.

Jednou v noci, když Christopher pracoval ve své kanceláři, si hrála s nadýchaným zvonečkem na naší posteli. V potměšilých zářích televizní obrazovky jsem viděl jen její siluetu. Překvapilo mě to

protože ve stínu vypadala jako jedna z mých předchozích koček – moje první kotě, Země, která se mnou žila mnoho let předtím, než jsem potkal Christophera.

Země byla neobvyklá krása a nanejvýš inteligentní. I když byla čistokrevná Habešanka, byla v tomto světě nechtěná. Měla vzhled, který její chovatel považoval za nežádoucí, a tak se stala mým kotětem. Červená nebo rudá barva Země měla pronikavé zelené oči a její obličej byl kulatý místo trojúhelníkového. Bylo mi řečeno, že někteří chovatelé chtěli, aby jejich Habešané měli velké, špičaté uši, které byly umístěny více na straně kočičí hlavy. Její uši byly spíše typické než špičaté a byly umístěny na temeni hlavy jako většina koček. Ale nejlepší částí uší Země byly tmavé chomáče na špičkách, které jí dodávaly trochu divoký vzhled a byly věcí, kterou jsem na ní velmi miloval. Občas jsem si myslel, že díky těm divokým kouskům srsti vypadá jako mládě rysa.

Jak vyrůstala, dozvěděl jsem se, že Země bude honit zelené hrozny, které jsem válel po podlaze. Zelená barva hroznu ladila se zelenou barvou jejích očí a bylo to tak krásně vidět – jako náhodné umělecké dílo – když ho držela v ústech. Přinesla mi hrozny zpátky ke mně jemně držené mezi zuby. Udělala to několikrát, aby se přetočila, dokud to nakonec nesnědla. V té době jsem si říkal, kolik koček to udělalo.

Země byla mým nejlepším přítelem a rádcem. Tu kočku jsem velmi miloval a byla se mnou mnoho nádherných let. S našimi zvířecími kamarády je vždy příliš brzy konec. Když přešla, aby byla s anděly, Země mi zanechala košík cenných lekcí života a lásky. Nejdůležitější dar, který mi Země dala, bylo to, jak obohacující bylo otevřít své srdce lásce ke zvířeti. Od ní jsem se naučil, že zvířata mohou být našimi opravdovými přáteli a jak snadné je vážit si jich a být k nim vždy laskaví.

No, na stínovém obrázku Brambleberry Rose byla podoba Země a stalo se znovu o několik týdnů později. Existovalo spojení mezi tím, co jsem viděl, a tím, co jsem cítil, když jsem poprvé držel Brambleberry Rose? Přemýšlel jsem: "Mohla by to být pravda?"

Když se to stalo podruhé, Christopher opět pracoval ve své kanceláři.

"Pamatuješ si, když jsem ti vyprávěl, jak jsem viděl tvář Země ve stínu Brambleberry Rose?"

"Ahoj lásko." Načrtl návrh domu a já jsem poznal, že byl hluboce zamyšlen, tak jsem ho políbil. "Zeptej se mě znovu."

"Ha, promiň. Pamatuješ si, jak jsem jedné noci viděl Zemi a Brambleberry na naší posteli?"

"Ach ano."

"Stalo se to znovu. Hráli jsme a najednou to bylo, jako bych se díval na Zemi, ne na Brambleberry."

Christopher nic neřekl. Věděl víc o esoterických disciplínách a já si myslel možná už o něčem takovém slyšel.

"Je to věc?"

"Myslíš, že tě Země navštěvuje?" zeptal se Christopher.

"Je to tak trochu, jako by byli stejní." · · co? Je to vůbec možné?"

"Slyšel jsem, že zvířata se mohou po smrti vrátit, takže se možná Země reinkarovala?"

3. Prosím, ne!

Christopher chtěl aktualizovat naši milostivou přední verandu, takže zařídil pro našeho přítele Lauren, která uměla pracovat se dřevem a kamenem, aby přišla a pomohla.

Bylo pozdní ráno, teplo a ona a já jsme pokládali rekultivované, starožitné červené cihly na dřevěnou terasu vedoucí k našim hlavním dveřím. Lauren a já jsme se soustředili na otáčení cihlového vzoru na širokých dřevěných prknech. Lidé, kteří bydleli v domě před námi, vyřizli do dřevěného povrchu vedle vstupních dveří kulatý otvor o průměru téměř sedm palců. Když jsme se podívali do té tmy, ani jeden z nás nic neviděl. Změřili jsme a zjistili, že cihly to úplně zakryjí. Brambleberry nebo Baby Brambles - jedna z jejích nových přezdívek - byla několik měsíců stará a naprosto vzácná. Bavila nás, když jsme pracovali na sluníčku.

Měla tlusté břicho, nohy, které se jí začínaly prodlužovat, a na jejím dětském kožíšku se k sobě nehodily pruhy. Všechno prozkoumala: vylezla na nábytek, schovala se za listy květin v květináčích a hrála si se všemi zahradními brouky, když je našla.

Zcela náhle a bez varování mě popadl pocit, že je moje kotě uvnitř nebezpečí. Rozhlédl jsem se a nikde jsem ji neviděl hrát.

"Viděl jsi Brambleberry v posledních několika minutách?"

"Zrovna tu byla, ale ne." . . kam šla?"

„Viděl jsi ji odcházet? Objevila se jedna z dalších koček?"

Přední dveře byly otevřené, takže mohla jít do domu. Navar byl stočený na koberci u vchodu. „Víte, kde je Brambles; přišla dovnitř?"

Navar nevypadal znepokojeně.

„Baby Brambles? Brambleberry Rose?"

Nic, ani zvuk.

Prošel jsem domem, Lauren byla venku na verandě a obě jsme volaly její jméno.

"Ahoj, Brambleberry, můžeš se prosím vrátit domů?"

Trochu jsem se zasmál, ale žaludek se mi začínal snižovat. Vrátil jsem se na přední verandu a podíval se za každý kus nábytku a každý hliněný hrnec. Šel jsem za roh domu. „Baby Brambles? Brambleberry Rose?”

Podíval jsem se do ulice, která byla celé dopoledne většinou tichá, a tiše jsem řekl: "Prosím, ne!" Ale když jsem prošel branou a prohledal obě strany ulice, nic jsem neviděl.

Myslel jsem na tmou pod tím výřezem v palubě a táhlo mě to zjistit, jestli ona byl pod domem.

co je to za pocit? Když vaše srdce převezme vládu a vede vaše nohy k chůzi?

"Jdu se podívat pod dům, dej mi vědět, jestli ji uvidíš."

Když jsem otevřel třístopé dveře, které vedly na hliněnou podlahu a jeskynní prostor pod naším domem, přiběhla ke mně moje malá růže z ostružiníku. Byla šťastná, že mě vidí, stejně jako já ji. Poté, co jsem políbil její drobnou, zaprášenou tvář tak, jak mi to dovolila – asi tři polibky –, odnesl jsem ji zpět na verandu.

"Mám ji!"

Lauren se zhluboka nadechla a vypadala, že se jí ulevilo. "Kde sakra byla?"

"Pod domem." Dole je pěkná tma; Nejsem si jistý, jak se tam dostala!"

Lauren a já jsme se podívali na ten kulatý otvor v palubě.

"Myslíš, že tam skočila?"

"Ha. Oh, můj bože. Pokud ano, je částečně opice." řekla Lauren.

"Pro jistotu to zakryjme." . . "

"Už žádné výmysly, maličká." řekla Lauren a natáhla se, aby pohladila vršek svého zaprášeného maličkého hlava.

Zazdili jsme její únikový poklop a drželi ji blízko nás.

Navar se probudil a připojil se k nám a díval se na nás, jako by se zeptal: "Jste v pořádku?"

Neubránili jsme se smíchu.

O několik dní později mi Lauren řekla, že viděla věci podobné mému spojení s Brambles mezi matkami a jejich dětmi, ale ne s tříměsíčním kotětem. Říct, že jsem miloval ostružiníky, se zdá být naprosto nedostatečné; začínalo být jasné, že je mezi námi pouto, které jsem předtím neznal. Láska k tomu patřila, ale existovala i jiná mocná a tajemná spojení.

Na našem dvoře s námi bydlela domorodá zoologická zahrada. Měli jsme tolik červených a šedých veverek, které měly hnízda v našich půvabných kalifornských dubech, vran, které přilétaly ve velkých skupinách a dělaly všemožný poprask, několik mývalů, kteří se poplakovali v našich 30 stop vysokých borovicích, a spoustu ptáčci, kteří zpívali a bavili naše kočičky i nás.

Stromy samy o sobě byly krásou: náš dvůr pokrývalo přes dvacet 100 let starých majestátních dubů. Přes den fungovaly jako deštník a stínily nás před sluncem, ale v noci v měsíčním světle vypadaly jako moudré, mystické bytosti. Byli to pravděpodobně strážci.

Jeden dub, který rostl na našem dvorku, se rozvětvil na šest samostatných stromů a rostl zpod naší kuchyně. Dům byl postaven přímo nad stromem a nezdálo se, že by tomu strom vadil.

Tyto stromy byly velmi blízko našeho domu a poskytly našim kočičkám a veverkám silniční systém přes náš dvůr. Mohli běžet a skákat ze stromu na strom a na naši střechu, aniž by se dotkli země. Jak nádherný zvuk to bylo uvnitř, když nám po střeše přeběhlo několik veverek nebo koťat. Znělo to jako přátelská tlupa zvířátek. Ve většině našich pokojů jsme měli velká, jasná střešní okna a některá rána to vypadalo, jako by na nich někdo malý a veverčí hrál slip-and-slide. Po svahu střešních oken byly otisky tlapek a dlouhé stopy po skluzu.

Bylo tam nejméně dvanáct sto let starých borovic. Blížily se ke konci své životnosti, protože byly vysazeny v době, kdy bylo v roce 1902 založeno naše město. Jedna z těch vysokých borovic byla skladištěm žaludů. Do kůry byly ze všech stran odshora dolů vyvrtné stovky, možná tisíce děr a vycpané žaludy, stejně jako větší díry v kmeni, kde měli hnízda žaludové.

Bylo to v neobyčejně tichou neděli – po normálním cirkusu s ptačím zpěvem a krmením veverek – a právě když začínalo odpoledne, když jsem si najednou uvědomil, že už uběhly hodiny, co jsem viděl Brambleberry.

Hrála si venku s ostatními dětmi, ale vrátila se do domu pozdě ráno a nepamatoval jsem si, že by ji viděl znovu jít ven.

Když jsem šel do Christopherovy kanceláře, rozhlédl jsem se po každé místnosti.

"Viděl jsi Brambles?"

"Ah . . . ne, od rána ne. Je tu Navar?"

Našel jsem našeho velkého černého chlapce, jak dřímá v louži slunce v našem soláriu.

"Navey, víš, kde je Brambles?"

Otevřel své zelené oči a podíval se na mě, ale neodpověděl.

Prohlédl jsem si každý pokoj pečlivěji. Rozhlédl jsem se po celém domě – pod postelemi, ve skříních, na poličkách, za dveřmi, kdekoli mohla být.

"Brambles!"

"Brambleberry Rose."

"Slečno B."

"Miminko B."

Vyvolal jsem téměř všechna její jména a snažil jsem se ji vylákat z úkrytu chrastěním vrásčitých sáčků, ve kterých byly její pamlsky, ale nemohl jsem ji najít.

Dveře na dvůr nebyly otevřené a Christopher byl většinu pozdějšího rána ve své kanceláři a četl, takže jsem předpokládal, že těmi dveřmi také nevyšla.

Huckleberry se povaloval u jednoho z vysokých oken a hleděl do dvora, Girl Grey dřímala v tunelu a Brambles byl stále NESPRÁVNÝ.

Znovu jsem začal prohledávat pokoj po pokoji, sáček na pamlsky v ruce. Pod postelemi, ve skříních, na police, dokonce jsem se podíval dovnitř některých chlupatých pantoflí. . . ale žádné dítě B.

Rozhodl jsem se jít ven a ujistil jsem se, že jsou za mnou zavřené přední dveře.

"Brambles!"

"Baby Brambles." Dítě B." Tiše jsem na ni volal a zatřásl jejím pytlíkem s pamlsky. vidět . . . ale já ne ji kdekoli.

Nebyla na verandě, ani v lázni pro ptáky, ani nespala v třískách kůry. Nebyla na střeše a mě se zauzlovalo břicho. Musel jsem si připomenout, abych dýchal.

Po dlouhé době, kdy jsme bez úspěchu chodili po našem pozemku, jsem vyšel ručně vyrobenou dřevěnou vstupní branou s výřezem srdce, který pro mě vytvořil Christopher, do líné ulice před naším domem. Pár sousedů si užívalo pozdní ranní procházku.

"Viděl jsi malé, rozkošné, šedé a zlatě pruhované a strakaté kotě?"

"Ne, ztratil jsi kotě?"

"Ach člověče, nemůžu ji najít."

"Jak je stará?"

"Pár měsíců."

"Ach, je ještě malinká." Odešla z domu?"

"Myslím, že ne." Muselo být jasné, že mám obavy.

"Podívej se tam, kde si nemyslíš, že tam bude." Mohou se schovat do ponožky, když jsou takové málo." Vědomě se usmála, jako by byla tam, kde jsem byl já. "Najdeš ji."

Moc se mi líbili moji milí noví sousedé.

Vrátil jsem se dovnitř. "Viděl jsi ji?"

"Ne, zkontroloval jsem prádelnu a všechno kolem mého stolu." Christopher byl znepokojený, ale ne našťvaný.

Blížil jsem se našťvaný.

Začal jsem vyndávat věci ze skříní, pokoj po pokoji. Boty byly snadné, protože jsem viděl do nich, ale vycházely kufry, deky a všechno ostatní.

Po něčem, co vypadalo jako hodina vyšetřování, jsem sebral horní část hromady složených přikrývek ve skříní v Christopherově kanceláři a hádejte co?

Mezi vrstvami, aniž by se ukázal její ocas nebo tlapy, a bez jediného zvuku, jsem našel Brambles stočenou do teplého klubíčka, jak tvrdě spí. Byla zachumlaná do hřejivé měkkosti a úplně se zhroutila. Pochybuji, že mě slyšela volat její jméno nebo chrastit jejími svůdnými taštičkami.

"Mám ji!"

Zvedl jsem ji a políbil, ale nelíbilo se jí to. Možná si myslela, že když zvedne své malé tlapy k mému obličejí, přestanu.

Christopher se k nám připojil a mezi námi jsme s ní udělali kotěcí sendvič. Rozčilovala se a trochu protestoval, ale políbil její drobnou tvář a trochu se zasmál, když jí něžně nadával. "Škoda, maličká." Už se neschovávej." Rukou jí načebral srst na temeni hlavy. "Tvoje máma se o tebe tolik bála."

Znovu ji políbil, přejel jí prsty pod bradou a já ji položil na podlahu. Sledovali jsme, jak utíká chodbou.

„Ha! Jaká je to chytrá malá raubířka.“ Řekl jsem.

"Pozoruhodné, jak dobře se schovala."

Girl Grey, Huckleberry a Navar se na tu podívanou ani nevzbudili.

4. No . . . Někteří lidé přinášejí své psy, že?

Brambleberry miloval život v našem chatrném domě v centru Kalifornie pobřeží. Tolik dveří – mezi místnostmi a vedoucí ven – a spousta velkých oken.

Dům stál na třech pozemcích, většinou oplocených oním unikátním místním oplocením, takže kočky byly chráněny před psy; museli se však potýkat s mývaly a žluny. V našem sousedství v Southland naše kočky sdílely své hračky s mývaly. Seděli na přední verandě a dívali se, jak si mývalové hrají, ale z nějakého podivného a neznámého důvodu zde na centrálním pobřeží byla divoká zvířátka tak trochu demontní a mohla zabít kočky. Takže kočky směly přes den ven, ale když se blížil večer, byly všechny přivedeny zpět dovnitř.

Navar Star se snažil ovládat mysl kočkami, které se pokusily dostat na jeho území, ale dovnitř náš nový domov – protože naše domy byly postaveny mnohem dál od sebe a protože jsme místo palem měli baldachýny kalifornských dubů – neviděl také na ulici. Rustikální dřevěný plot a brány také udržely většinu ostatních koček venku.

Když nebyl vedle na návštěvě u své kočičí kamarádky Anny, Huckleberry rád pozoroval Brambleberry, jak si hraje se svými hračkami a běhá po domě. Dívka Grey strávila spoustu klidného času tím, že ji sledovala, ale také ji pronásledovala a hrála si s ní na schovávanou.

To byly naše halcyon měsíce; šťastný a bez problémů.

Brambles získal další novou přezdívku; Slečna B – což byl ten Christopher miloval nejvíc. Téměř v každém pokoji našeho domu měla tolik barevných hraček pro kotáta. Christopher a já jsme se naučili chodit šoupaním nohama. Kdybychom to neudělali a chodili bychom normálně, mohli bychom jí omylem zmáčknout hračky.

Kočky měly jednu věž, na které se bavily v mé kanceláři; byl téměř pět stop vysoký, s byty pro podřimování, sloupky pro škrábání, bidýlka pro špehování a rampy pro lezení. Menší stromeček v našem obývacím pokoji měl čtyři zelené patra s kobercem a šest pružných paží potažených jutovým provázkem s pruhořanými, houpajícími se zvonovými koulemi, kterými se dalo klepat. Vypadalo to trochu jako chobotnice. Brambles a Gray na něj mohli vylézt a hrát tetherball s míčky.

Zelená chobotnice byla oblíbená u Baby B. Christopher se jednoho večera po zhlédnutí její hry usmál. "To je její Kitty U. Určitě to miluje."

Vpletl jsem do nich všechny druhy hraček na zavěšení, peříčka z našeho dvora a barevné stuhly síť delšího tunelu ohrádky pro kočky a vyplnil jeden jeho segment hromadami zvlněného bílého hedvábného papíru. Brambleberry a Girl Grey by se navzájem pronásledovali do tunelu. Ony

odpaloval barevné houpající se rozptýlení a Brambleberry se občas schovával pod hromadami papíru. Čekala a čekala a pak se vrhla co nejbližší k Girl Grey nebo Huckovi a obecně je terorizovala. Byla tak malá a schovala se do zmuchlaného hnědého papírového sáčku a pak – beze zvuku – natáhla tlapu a překvapila je, když prošli kolem. Když to udělala Navarovi, otočil se a zíral na ni svýma obrovskými zelenýma očima, jako by chtěl říct: „Věděl jsem, že jsi tam. Nezklamal jsi mě.“

Světlé části srsti Brambleberry byly sušenkové barvy – podobně jako srst na koni Palomino a moje oblíbená barva na zvířatech. Na našem dvoře jsme neměli žádný beton, a když ležela na třískách kůry, její barvy splývaly. Dokud se nepohnula, nebylo vždy snadné ji najít.

"Než se narodila, někdo, kdo ji miloval v kočičím nebi, jí pomohl se obléknout její pozemské šaty." Christopher řekl a oči mu jiskřily: "Myslím, že jí dali na zakázku vytvořené maskovací džemy."

"Myslím, že máte pravdu! Vsadím se, že to byla Diana – tolik milovala kotátka."

Diana byla naší přítelkyní tak dlouho. Potkali jsme ji a jejího řeckého manžela jednoho večera, když jsme byli na večeři v Southlandu. A pak jsme zjistili, že bydlí na ulici od nás. Milovala Christophera a pomáhala v jeho podnikání poměrně dlouho. Vždycky měla jednu nebo dvě krásné kočky. Přešla do nebe krátce poté, co jsme se přestěhovali na centrální pobřeží.

Měl jsem ručně vyrobený batoh z měkké kůže a myslel jsem si, že Brambleberry Rose by se mnou ráda cestovala. Strčil jsem ji do něj a vzal ji do obchodu s přírodními potravinami. Příliš jí to nevadilo, ale nezdálo se mi, že by se jí líbil hrboletý zvuk nákupních vozíků u vchodu z oblázků. A tak mě napadlo vzít ji na jedno z jednání našeho městského zastupitelstva. Naše radnice byla postavena v roce 1913 a byla zapsána jako historická budova. Začalo to jako biskupský kostel Všech svatých v našem malém městě a byla to tak příjemná budova pro pořádání shromáždění. Měla ručně vyráběné železné zábradlí ve tvaru stromu, které lemovalo vstupní schody na širokou, přívětivou přední verandu, a starou -dřevěný interiér s vysokým šikmým stropem, držel jsem batoh před sebou a nechal Brambles, aby se rozhlížel kolem, zatímco naše městská rada projednávala důležité občanské záležitosti.

"Co máš v batohu?"

„Co ne, kdo? Jmenuje se Brambleberry Rose.“

"Ach, můj bože, ta je roztomilá."

Přišel někdo jiný, aby se podíval, co se děje.

"Přivedl jsi na schůzku své kotě?"

"Studna . . . někteří lidé přinášejí své psy, že?"

Brambles se nechtěla moc hladit a lidé se jí chtěli dotýkat, ale byli uctiví. Byla neodolatelná.

Naší starostkou byla žena, jejíž pes s ní chodil na schůzky a když se potkala Bramblesi se jí naskytl šibalský úsměv. "Přinesl sis kočku v batohu?"

Usmál jsem se.

"Samozřejmě že ano." A odešla se smíchem a mluvila se svým malým bílým chlupatým psem. "Pojďte, pane Cloud."

Když byla ještě malá, vzali jsme ji na několik dalších setkání. Nezdálo se, že by se jí to líbilo, ale také se nezdálo, že by jí to vadilo. Rychle jsem zjistil, že když jsem hodil pár pamlsků na měkkou semišovou kůži uvnitř, byla velmi šťastná.

Náš veterinář byl měkký a znalý muž a miloval naše děti. Zdálo se, že má spolehlivé a rozmanité znalosti, jak se o ně starat. Vyprávěl mi o některých málo známých, nelékařských způsobech léčby mých maličkých. Při jedné z jejích kontrolních schůzek jsem se doktora Thomase zeptal, jak se stal veterinářem.

„Vyrostl jsem v Holandsku a můj dědeček byl veterinář, staral se o hospodářská zvířata, včetně koček a psů. Měl velký skleník a pěstoval všechny druhy bylin, rostlin a květin. Vyráběl léky pro zvířata. Učil jsem se od něj."

"Páni. To je starosvětská základna znalostí. A ztracené umění. Musel mít nějaký druh duše."

"Ve svém městě si ho velmi vážili."

"Musí ti chybět." Bylo mi řečeno, že ne všichni doktoři jsou léčitelé – tehdy jsem nebyl vědět, co to znamenalo. Zní to, jako by váš dědeček byl neuvěřitelný léčitel."

Všiml si, že jak se Brambleberryho tělo zvětšovalo, její ocas neustále rostl. rostoucí a a roste.

"Brambles má na ocase několik obratlů navíc." To jí dává ten dlouhý ocas. Dává jí to také neobvyklý pocit rovnováhy. Je velmi roztomilá," dodal s jiskrou v očích, "a má jeden z nejdelších ocasů v historii domácích koček."

"Brambleberry Rose vejde do pokoje a o pět minut později se objeví její ocas." prohlásil Christopher se sladkým úsměvem.

Vystudovala Kitty U ke stromům na našem dvoře. Zpočátku k nim jen běžela a chytla je, jako by zápasila, ale brzy se naučila orientovat se v těch velkých kroucených větvích, které rostly do stran. Vzhledem k tomu, že náš dvůr byl pokryt stoletými kalifornskými duby, měli jsme spoustu těch přílehajících, zkroucených postranních větví, které byly ideální pro to, aby kotě vyběhlo nahoru.

Všechny naše kočky lezly po stromech, ale nová věc se začala dít, když byl Brambleberry ještě malý. Začala skákat. Uměla skákat z větve na větev, podobně jako původní šedé a importované zrzavé veverka, které žily na našem dvoře. Její bratři a sestra to nedokázali. Seděli na zemi a pozorovali ji.

Když trochu povyrostla, vyšplhala se výš a začala skákat z menších větví na střechu našeho domu. Pozoruhodné na tom bylo, že se větev pohnula z místa, kde byla vyvážená, když z ní seskočila. Viděl jsem to několikrát, když jsem pracoval ve své kanceláři. Jednoho dne byl Christopher odpoledne doma, když začala lézt do stromů na našem dvorku. Myslel jsem, že by mohla znovu provést svou magickou věc s létáním.

"Christophere, možná by ses chtěl přijít podívat na Brambles." Vešel do mé kanceláře a sledoval, jak šplhá výš, než kam šplhaly naše ostatní kotátka. "Bude skákat." řekl jsem tiše.

Balancovala na vodorovné větví o průměru asi tři palce těsně za oknem mé kanceláře.

Pozorně se podívala na střechu a velmi se utišila.

Pak spustila!

Jediné, co jsme viděli, bylo, že její ocas zmizel nad okapem. Slyšeli jsme, jak vyběhla na hřeben naší šikmé střechy a byla pryč.

"Páni. Nikdy jsem nic takového neviděl." Christopherovy oči se rozšířily překvapením. "Je výjimečná."

Na jejím kočičím parkuru je úžasné, že byla téměř dvacet stop nad zemí a měřila nejen vzdálenost, kterou viděla, ale také vzdálenost, kterou vytvořila svým skokem. Byla precizní a elegantní. Byla jedinečná a prostě neuvěřitelná, létala vzduchem jako zkušená umělkyně ve vzduchu.

"Víš, co to je?" Zeptal jsem se.

Podíval se na mě, ale neodpověděl.

"To je Mystère."

"Máš pravdu." vykřikl. "Jmenuje se určitě Brambleberry Rose, ale její duch je Mystère."

Ty dny v naší pobřežní komunitě, jejíž populace byla přibližně 3 000, byly na rozdíl od míst, kde jsme předtím žili. Náš dům byl dva zalesněné bloky od města: mohli jsme dojít na ranní kávu, do parku, domů některých našich přátel a do venkovního divadla. Domy se navzájem nepodobaly. Byly většinou kolem 100 let staré a zasazené na velkých pozemcích.

Na dvorcích nebyla tráva, ale květiny, zahrady, malé lesy stromů a kůra. Běžným materiálem na oplocení byly skutečné hroznové kůly z vinic. Yardy byly zdobeny zkroucenými dvoupalcovými čtvercovými, světle šedými, drsnými klacky zaraženými přímo do země, asi tři stopy vysokými, s občasnými diagonálními podpěrami. Když tam, kde zakladatelé chtěli ulici, rostl strom, obešli strom. Ulice byly křivolaké a neměly pouliční osvětlení ani chodníky. Na dvoře blízko našeho domu jsme měli malá světla ve stylu tiffany, ale když slunce zapadlo, byla v naší ulici tma.

Bylo to jako žít v jednodušší době dávno. Christopher a já jsme to milovali víc než na jakémkoli jiném místě, kde jsme předtím žili – a jak si možná vzpomínáte, milí čtenáři, žili jsme v okouzující pobřežní komunitě jižně od Los Angeles a přímo u oceánu na severním pobřeží O'ahu na Havaji. .

Většina ran v našem malém plážovém městečku začínala ptačím zpěvem. Měli jsme tolik druhů ptáci, že ranní sbor obsahoval různé hlasy a trval téměř hodinu. Z jejich pozorování jsme znali některé druhy ptáků, ale měli jsme tajemného ptáka, který zněl jako opičí štěbetání. Nemám ponětí, co to bylo za ptáka, ale vydávalo to zvuk podobný džungli.

Zřídka jsme slyšeli racky, i když jsme byli bloky od pláže, ale zdálo se, že naše stálé hejno velkých krásných černých vran se usadilo ve větvích docela blízko ve stejnou dobu. Znělo to, jako by křičeli a byli tak zvědaví, že to slyší a sledují. Pokud byly naše kočky venku, když se to stalo, zmizely. Neutekli – najednou prostě nebyli nablízku.

Byly tam modré kalifornské sojky, které byly přátelské k našim veverkám, hnědým ptákům kteří skákali v dřevěných štěpkách s roztaženými prsty na nohou, jasně zelení kolibříci, žluto-šedí pěnice, kteří vydávali ty nejsladší cvrlikání, a drobná malá šedá hezounka, o kterých jsme se dozvěděli, že se jim říkalo sýkorky a měly špičaté hlavy. Všichni spolu vycházeli, ale černobílí datli měli jiný program. Chtěli všechno jídlo pro sebe. Odháněli další ptáky. Byli to oni, kdo pokryl naše borovice malými otvory, které vyplnili žaludy. Byli nápadně grafičtí a měli velmi ostré zbarvení černé a bílé s jasně červeným kloboukem na zadní straně hlavy jako židovská yamaka.

Jednoho dne, když jsme s Christopherem seděli v kuchyni, jsme viděli skupinu datlů špehovat na naše kamarády veverky. Zdálo se, že shromažďují informace o potravinové situaci. Několik z nich vykřiklo, na stromech se objevilo několik dalších datlů a pak skočili do větví stromů, aby se dostali blíže k místu, kde byli naši veverčí přátelé. Najednou, jakoby na nějaký nehluchý pokyn, začaly střemhlav bombardovat zrzavé veverky, které jedly černá slunečnicová semínka u našeho kuchyňského okna.

Vypadalo to jako koordinovaný letový manévř, podobně jako na leteckých přehlídkách, kterých jsme se zúčastnili.

"Ach, člověče." Naše veverky se zraní." Vstal jsem, abych šel na náš dvorek a utekl rušení pro ně.

„Vypadá to jako válka. Ti kluci vypadají jako nuly!"

„Co je nula? A kde je naše hejno vran, když je potřebujeme?"

Christopherova tvář se téměř zašklebila. "Nula je to, čemu jsme říkali japonská letadla, která létala ve druhé světové válce." Možná si pamatujete, draží čtenáři, že Christopher byl oddaný pilot a jeho otec sloužil v Evropě během této války.

"Ach, ti s červenou tečkou na křídlech?"

"Jo, a na straně letadla." Tito ptáci vypadají jako váleční ptáci. Ach . . . vy víte, jak se nazývá hejno vran?"

"Řekni mi."

"Vražda."

„Vražda vran? Vážně? To je to, co teď potřebujeme. Náš gang přijde s vraždou na mysli. Víš, jak se nazývá skupina koček?"

"Naše rodina?" Na tváři měl praštný úsměv.

„Taky tě miluji, lásko. Skupina koček se nazývá oblak.“

Aniž bych se na něj podíval, poznal jsem, že se usmívá, a od toho dne jsme o datlech zabijácích hovořili jako o nulách.

Na zadní verandě jsem měl dva rustikální hliněné hrnce, které jsem naplnil padlými šiškami, které jsem sbíral, když jsem procházel naším pozemkem. V jednom hrnci byly těsné zelené šišky a ve druhém ty hnědé, které byly větší a otevřely se. Říkal jsem jim bomby a kulky. Střely byly ty menší a daly se dobře mířit. Ty větší vypadaly hrozivěji, když jsem je poslal letět vzduchem. Byl jsem docela dobrý v jejich míření do větví, kde rádi sedávali nuly. Nejsem si jistý, že mě brali vážně, ale odešli poté, co jsem poslal pár, kteří se hnali přímo do jejich skupiny, která dělala hluk.

Sluneční místnost v našem domě se stala mou krásnou kanceláří a Brambleberry Rose mi dělala společnost většinu dní, když jsem pracoval. Podél nejdelší stěny měl široká okna, která se neotevírala. Na každé straně byla dvě klasická, staromódní okna, která se otevírala pro větrání, a všechna hleděla do parku připomínajícího les. Na druhé dlouhé straně byla vnitřní okna a francouzské dveře, které vedly do našeho obývacího pokoje. Parapety byly hluboké asi devět palců a byly vyrobeny ze stejné konstrukce z červených cedrových desek a latí jako stěny a strop. Tento pokoj nebyl vybílený jako obývací pokoj. Bylo to opravdu jako v domku na stromě a na jednom z oblíbených míst Brambleberry v našem domě. Bylo tak teplo a okenní římsy byly dostatečně široké, aby na nich kotě usnulo. Byla tam nahoře s ptáky v té místnosti.

Bylo to jednoho z těch dnů, kdy jsem vzhlédl a uviděl své kotě, jak se houpe z římsy jeden z těch širokých okenních parapetů se šňůrami kolem krku. Brambleberry se snažila rozmotat. Její malé nohy kopaly. Předními tlapami se snažila dosáhnout na šňůry, které ji dusily. Nemohla vydat zvuk, protože nemohla dýchat.

Nemohl jsem se pohybovat dostatečně rychle! Vyskočil jsem od svého stolu a popadl ji a držel. a její . . držel ji.

"Ach drahý Pane, děkuji, že jsi mě tu nechal." Snažil jsem se vrátit zpět tlukot svého srdce někde blízko normálu. Měl jsem. Byl. Vyděšený!

Nechtěl jsem myslet na to, co se mohlo stát, kdybych nebyl doma nebo kdybych byl jen v jiné místnosti. Zdálo se mi, že to bylo přinejmenším podruhé, co mohla jít domů, aby byla s kočičkou Angels.

Christopher byl na staveništi, ale stejně jsem mu zavolaal.

"Brambles málem zemřel."

"Co? Dovolte mi přesunout se na jiné místo, kde vás lépe slyším. Co se stalo?"

"Pracoval jsem ve své kanceláři a ona si očividně hrála s plastovými kuličkami na konci šňůrek stínění oken." Byli svázáni dohromady a, milý Bože, vytvořili jí kolem krku smyčku. Christophere, kývala se z římsy a snažila se osvobodit!"

"Je v pořádku?"

"Zdá se, že."

"Jsi ty?"

"Myslím, že potřebuji čokoládový dort."

"Víte, já tady skončím asi za pětáctýřicet minut." Jestli chceš, můžeme jít do kavárny."

"To by se mi líbilo." Budu ji držet, dokud se sem nedostaneš. . . Děkuji, miluji tě."

"Také tě miluji. Dej jí pusu."

Netřeba dodávat, že jsem každou z těch šňůr rozvázal a ony tak zůstaly.

Bylo to v tu dobu, kdy se Brambles rozhodla, že se jí můj fotoaparát nelíbí, a odešla, jakmile mě viděla, jak se k ní blížím. (Ano, milí čtenáři, doby před tichými fotoaparáty mobilních telefonů.) Kdybych se pokusil vyfotit její spící, slyšela by cvaknutí závěrky a probudila se; vstala a odešla, takže jsem dostal spoustu fotek jejího ocasu.

Když bylo Brambleberry asi sedm měsíců, dny byly dlouhé a noci teplé. Christopher a já jsme viděli něco divného na okraji našeho pozemku.

"Christopher!" Byl to napůl šepot, napůl křik. Byl v obývacím pokoji, vedle mé kanceláře, a byla časná noc, venku tma.

"Co se děje?"

„Podívejte se na to, asi ve dvě! Vypadá to, že jsme na okraji našeho pozemku."

"Ach . . . Pán."

"Co je to?" Můj hlas z nějakého důvodu ochraptěl. Velké zelené oči vypadaly, jako by byly asi tři stopy nad zemí, a zdálo se, že na nás zírají. Tak daleko na dvoře jsme neměli žádná světla.

"Myslím, že je to bobcat."

„Jsou tam všichni, že?"

"Ano, zavolejte policii."

"Opravdu?" To by mě nenapadlo.

"To jo."

Takže jsem udělal. Možná si pamatujete, že jsme bydleli ve velmi malém městě a nacházeli jsme se bloky od policejní a hasičské stanice. Po zjištění, kde bydlíme, nám dispečer poděkoval a řekl: "Hlídkka bude hned venku."

Popadl jsem Brambles a postavil ji na okenní římsu, abych viděl její reakci. Šla dál naplno upozornění; aniž by se pohnula, její oči se zvětšily a zaměřily se na zelené oči, které vypadaly, jako by se na ni dívaly. Srst po celé délce jejich zad se zvedla, uši směřovala dopředu a ocas byl celý načechraný.

Jistě, během několika minut jsme viděli velmi tiché policejní hlídkové auto, jak projíždí před naším domem a pokračuje temnou ulicí. Christopher rozsvítil naše světlo na verandě a pak zase zhasl. "To jim dá vědět, že jsme to my, kdo zavolal."

A pak se znovu provalili kolem. Byli v utajeném režimu.

Během několika minut se domů vrátila sestřenice naší sousedky Deanny. Na týden byl na návštěvě z jiného státu. Viděli jsme ho parkovat na jejich příjezdové cestě a sledovali jsme, jak se rozsvítila světla na zahradní cestě, když se blížil k jejich předním dveřím. Dal jsem mu pár minut a pak jsem mu zavolal na domácí telefon.

"To jo?"

"Hele, to je tvůj soused." Viděl jsi dnes v noci něco na svém dvoře?"

Jeho hlas se trochu zakolísal. „Jo, viděl jsem zelené oči, které mě sledovaly, když jsem šel po cestě!
CO TO BYLO?"

"Ach, bože," bylo to nejlepší, co jsem mohl udělat.

Křičel: "Jaký druh zvířat tu máte?"

"Mohlo to být bobcat." řekl Christopher. Měl jsem hovor na reproduktoru a on nemohl pomozte trochu se smát.

"Jste v pořádku?" Christopher chtěl pomoci, kdyby to bylo potřeba. "Byla tu policie."

"Dobře. Ale dnes večer už tam NEPůjdu!"

"Dobrý nápad," zasmál se Christopher. Na jeho současném staveništi byli bobci.

Oči byly pryč, nikdo nebyl zraněn a všechna naše kotátka byla v bezpečí. Brambles seděl přimrzlý na římsě. A nechtěla se nechat zvedat ani hladit.

Tiše jsem pronesl modlitbu vděčnosti k Andělům naší kočky: "Díky za varování."

Druhý den ráno jsme se setkali na našich přilehlých dvorech s Deanniným bratrancem a zasmáli jsme se tomu, ale byli jsme uvedeni do pohotovosti. Nebezpečí bylo reálné.

5. Podívejte se na to dítě! Vypadá to jako malý Bobcat

Když bylo Brambleberry Rose kolem deseti měsíců, stala se další neobvyklá věc. Navar Star vyšel ráno na náš dvůr a vrátil se domů s kousnutím na přední noze. Jak jsem již zmínil dříve, nebojoval a ani se nepřibližoval k jiným kočkám.

"Navey je zraněná." Koukej na tohle."

"Pojďme ho dostat k doktoru Thomasovi." Můžete zavolat a dát jim vědět, že jsme na cestě?"

Během jízdy se Christopher zeptal: "Jak se to sakra stalo?"

"Je to záhada, že?" Vzhledem k tomu, že to byl takový jemný frajer a rád byl blízko, držel jsem Naveyho na klíně.

Mladý, milý veterinář nám podržel dveře otevřené: „Doktor bude s vámi dovnitř minutku. Můžete počkat v prostřední zkušební místnosti.“

Když jsme tam byli, viděli jsme v jedné z kotců sedět kotě. Vypadalo to jako mládě bobcata. Byl tmavě šedobílý tygrovaný s bílou mléčnou tlamou.

"Vidíš to kotě?"

„Podívejte se na to dítě. Vypadá to jako malý bobček.“

"Jaké roztomilé kotě!"

Dr. Thomas zkoumal Navarovu tlapu a řekl nám: „Bude v pořádku; je to jen malá rána. Obleču to a dám mu nějaká antibiotika.“ Zkontroloval Naveyho další tlapky. "Dříve tu nebyl kvůli zranění." Co se stalo?"

"Dobrá otázka." Christopher měl ruku na Naveyho hlavě; Navar byla jeho zvláštní kočička milovat. "Tohle je první." Vyšel na dvůr a vrátil se takhle. Nic jsme neslyšeli."

"Není to kočičí kousnutí," řekl doktor Thomas. "To je ze zvířete."

Christopher se podíval za vyšetřovnu na malé divoce vypadající miminko. "To je jistě a roztomilé kotě."

"Ach ano, potřebuje domov."

Nemyslel jsem si, že je to možnost. Věřil jsem, že všechna zvířata na jeho klinice mají domovy. Tehdy jsem se také dozvěděl, že Dr. Thomas se dobrovolně přihlásil do mnoha místních organizací na záchranu zvířat. Zachraňoval také psy a kočky.

„Když jí bylo šest týdnů, měla zlomené obě zadní nohy. Naši místní zvířecí přátelé ji našli a zavolali mi. Přivezl jsem ji sem a už jsem ji dvakrát chirurgicky operoval. Je stabilní, ale stále se léčí.“

"Ach," pokračoval, "jmenuje se Millie."

S Christopherem jsme se na sebe podívali. "Chceš další kotě?"

"Ano."

Odpověděl tak rychle, až mě to překvapilo. Bylo jasné, že jsme se do ní oba zamilovali.

"Má domov," řekl Christopher doktoru Thomasovi.

To není to, co jsme si mysleli, že se toho dne stane. Milý čtenáři, myslíš si někdy, že se věci dějí z nějakého důvodu?

"Můžeš si ji vyzvednout po vánočních svátcích."

Další den byl Štědrý den a já jsem věděl, že jeho kancelář má být uzavřena.

"Mohli bychom ji dnes vyzvednout později?" Byl jsem tak nadšený, že jsem ji přivedl domů. Nebylo chtěl jsem tu malou krásku nechat za mřížemi na tři dny prázdnin. Nezáleželo mi na tom, jak přátelské a milující místo byla.

"Můj personál si ji dnes večer musí nechat."

Odešel ze zkušebny, něco probral se členem svého personálu a pak se vrátil. "Můžeš pro ni přijít zítra kolem poledne?"

A tak jsme získali naše páté kotátko. Na Štědrý večer.

Potřebovali jsme jméno pro naše nové kotě a rozhodli jsme se ponechat část jejího jména stejné. Zkusili jsme několik možností. Protože nebyla schopná chodit jako naše ostatní kočky, ale my jsme věřili, že jednou bude – na Zemi nebo ve hvězdách – Christopher navrhl Halley. Přistáli jsme tam, po nejslavnější padající hvězdě, Halleyově kometě. Napsal jsem to jinak – Hayleigh.

Nemohl jsem si pomoci, ale myslel jsem, že kdyby Navar Star nebyl pokousán, nebyli bychom ten den v ordinaci doktora Thomase. Protože ta zkušební místnost vypadala na ty psí boudy, kdybychom byli v jedné z dalších zkušebních místností, neviděli bychom ji. Usoudili jsme, že existuje důvod, proč ji k nám Navey přivedla.

Brambleberry Rose svou novou sestřičku okamžitě milovala, stejně jako naše ostatní děti. Brambleberry a Hayleigh spolu hráli a spali. Brambleberry byla nejlepší starší sestra. Brambleberry Rose a Hayleigh se narodily ve stejném roce, asi sedm měsíců od sebe, a vypadaly si navzájem podobně.

Některá odpoledne dívka Grey spala přímo vedle Hayleigh, jako by ji chránila před něčím, co jsme s Christopherem nemohli vidět. Bylo to poprvé, co jsme to viděli Gray dělat, protože se obvykle většinu času držela pro sebe.

Občas jsme našemu novému kotátku říkali „Hayleigh, Hayleigh, Hayleigh“ a ní bílá ústa byla tak roztomilá; permanentně vypadala, jako by právě dopila mléko.

Brambles byla stále malá a vzácná, ale byla odhodlaná. Myslím, že to byla Tortitude součástí jejího dědictví. Jakmile se na něco zaměřila, nenechala se odradit. Kočky, včetně malé Hayleigh, šly odpoledne ven a já je všechny zavolal dovnitř, než se setmělo. Ale Brambleberry začala pobývat venku později večer než naše ostatní kočky.

No, samozřejmě, to se nestalo .

Poslední věc, kterou jsem chtěl, bylo ztratit své kotě. Každou noc jsem zůstával vzhůru a volal jsem jí, dokud neproběhla křovím.

Protože se zdálo, že je odhodlaná putovat, rozhodl jsem se, že ji nechám čipovat pro identifikaci u Dr. Thomase. Když se má jednání s ní ukázalo jako neúspěšné, začal jsem ji držet uvnitř po jejím pozdním odpoledním jídle. Tato změna v jejím rozvrhu ji neudělala šťastnou. Ale protože její nedochvilnost byla něčím novým, ujistil jsem ji, že jí bude dovoleno jít zase ven se svými bratry a sestrami.

„Pamatuješ si ty zelené oči, které jsi viděl? Potřebuji tě mít v domě, když je venku tma. Nechám tě znovu se toulat, až to bude bezpečné, slibuji.“

Odvrátila ode mě tvář.

"Slibuji ti, miláčku, že budeš zase venku."

Během jednoho z večerů, kdy jsem ji držel uvnitř, jsem se rozhodl s ní hrát novou hru. Napadlo mě, jestli si nějakou hračku aportuje, tak jsem papír zmačkal do kuliček a hodil je, ale ona neměla zájem. Házel jsem její hračky s myší, ale poté, co je odpálkovala, jen je kousla a zatřásla s nimi. Jednoho večera jsem kutálel zelený hrozen po podlaze – a ona se za ním rozběhla. Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem viděl. Když uviděl hrozen, Navar Star byl naprosto nezaujatý.

Huckleberry Moon a Girl Grey se více zajímali o sledování běhu Brambleberry než o pronásledování zeleného ovoce. Hayleigh to sledovala s nezájmem. Honili by hračky, které jsem házel, ale ne ovoce.

Ale Brambleberry Rose přeběhla po podlaze, sebrala kulatý hrozen do úst a přinesla mi ho zpátky. Samozřejmě mě napadlo, jestli to udělá znovu. Když jsem hrozen znovu stočil, rozběhla se za ním a ještě jednou mi ho přinesla.

Christopher byl doma. "Chceš vidět něco skvělého, zlato?"

Přišel do našeho obýváku.

"Podívejte se, co dělá."

Brambleberry Rose to udělala znovu – honila zelené hrozny po koberci v obývacím pokoji a přinesla mi ho zpět do úst. Bylo tak krásné vidět její neobvyklé barvy s jemnou zelenou v ústech.

"Brambleberry umí aportovat lépe než někteří psi, se kterými jsem pracoval." S úsměvem dodal: "Zajímalo by mě, jestli mi v budoucnu pomůže, když budu učit více psů aportovat?" Dříve ve svém životě vycvičil kromě svých vlastních psů také několik vodících psů pro nevidomé.

Brambleberry pronásledoval několik dalších hroznů; bylo jasné, že to je něco, co věděla. Ale jak? A ano, zeleň jejích zlatozelených očí krásně ladila se zelení hroznů. Nesnědla je; jen pokračovala v přinášení každého hroznu zpět ke mně na další hod, dokud se hrozny nerozmačkaly a ona chtěla nový.

Zkusil jsem to znovu, ale žádná z našich koček nic nepřinesla.

"Vím, co si myslíš." Pamatuji si, když jsi říkal, že máš pocit, že ano znal ji už dříve."

"A pak jsem viděl tu věc jako tvář Země překrytou na tváři Brambles."

"Myslíš, že mohla být Země?"

"Nevím. Stalo se ti někdy něco takového?"

Christopher si krátce položil ruku na ústa a pomyslel si: „Ne, neudělal, ale tohle je opravdu jiné! Něco se děje."

"Přináší s sebou celý vesmír." Kdo ví, jak daleko to sahá zpátky?"

"Není to jen tak - vy dva máte zvláštní a úžasné spojení." Tady je něco výrazného na Brambleberry."

Vypadal, jako by vypočítával něco důležitého: „Možná jste to věděl navzájem předtím. Možná to byla vaše kočka dříve nebo v dřívějším životě? Je jasné, že je tam hluboká láska.“

"No, to je nové; To jsem ještě necítil – neviděl jsem to ani o tom neslyšel.

Později jsem si pomyslel: Vážně, kolik koček sbírá zelené hrozny?

Měli jsme tu nejsladší kočičí rodinku a všichni si rozuměli. Bylo tak zábavné mít pět kotát. Jak se očekávalo, Navar Star byl ochranný velký bratr. Naše nové miminko se mu líbilo. Nehrál by si s ní; jak jsem zmínil, nehrál. To nebyl jeho styl, ale pozoroval ji, a když zašla příliš daleko na náš dvůr – příliš blízko okraje – trochu před ní zakroužil a otočil ji. Bylo něco krásného sledovat. Pokud jste neznali, o jaké kočky jde, mohli byste to přehlédnout, ale Christopher a já jsme ho občas viděli, jak ji ohradil.

Jednoho pozdního odpoledne jsme seděli na verandě.

"Už to zase dělá." řekl Christopher.

Hayleigh se zatoulala přes naši příjezdovou cestu do lesa velkých dubů a vysoké trávy za nimi. Netušila, že jsme tam venku viděli zelené oči, než dorazila. Navar tak trochu klouzal kolem vršku příjezdové cesty vedle široké brány, a aniž by upozornil na to, co dělá, dostal se mezi ni a hranici dvora. Pozorování bylo mimořádné.

"Víš, že to dělá?"

"Myslím, že ne. Myslím, že ho jen vidí a otočí se. Ví, že si s ní nebude hrát."

A tak utíkala zpátky po příjezdové cestě, kde byla v bezpečí, a Navar křížoval na přední verandu a otevřenými předními dveřmi do obývacího pokoje.

Huckleberry byl prostě pohodový, měl rád všechny, miloval Navara a vypadal jako velmi šťastný chlapec. Stále navštěvoval svou kočičí kamarádku Annu. Nepřišla k nám domů, ale Deanna mi řekla, jak se tam Bugs jen tak zatoulá a oni dva si spolu budou hrát a sedět na verandě.

Jednoho slunečného jarního rána, když jsem pracoval ve své kanceláři, jsem se podíval do parku vedle své kanceláře a viděl jsem asi dvacet veverek hrabat se v štěpkové půdě. Bylo to v oblasti, kde jsme parkovali auta, takže byla velká a neměla žádnou výsadbu. Najednou jeden z nich začal skákat, pak další začal skákat a začali točit salta.

"Christophere, tohle musíš vidět."

Seděli jsme a dívali se, jak veverky kopou a pak se začaly chovat, jako by byly halucinující. Strašně se bavili tím, že se navzájem honili, běželi opravdu rychle po dubech a pak skočili dolů. Pozorovali jsme veverky každý den a to bylo něco nového.

"Víš, co dělají?"

"Zdá se, že něco vykopávají, pravděpodobně žaludy." . . možná na nich v období dešťů roste nějaká houba, která je opilá. Jsou to miminka."

"Jak můžeš říct? Všechny mi připadají stejné."

"Ti, co to tam dělají, jsou menší."

Tato zábava trvala několik hodin a zdálo se, že veverkám se to líbilo.

Pravděpodobně to bude trvat minimálně další veveří sezónu, než se mi podaří veverky identifikovat, ale rozhodně bylo zábavné je sledovat, jak běhají, skáčou a otáčejí kotrmelce.

Brambleberry Rose, Girl Grey a Hayleigh se občas pronásledovaly dům. Zvuk jejich tlap dusajících o dřevěnou podlahu byl radostným rachotem. Někdy se Brambleberry Rose a Hayleigh válely a zápasily na koberci v obývacím pokoji.

Christopher a já jsme šli do našeho oblíbeného zverimexu a dostali Hayleigh tašku plnou nových hraček; zvonové koule, žvýkačí věci a umělé myši, které by mohla nazývat svými.

Hayleigh sledovala Graye, jak hraje její hudbu s barevnými plechovkami s medvídky, a když byl Gray pryč, zatoulala se, aby zjistila, jestli to není hračka, se kterou si chce hrát. Dala své velké rukavice bez prstů do košíku a pohybovala plechovkami s medvědy – vydávaly svůj kouzelný, téměř hudební zvuk, ale Hayleigh se musela rozhodnout, že ji to nezajímá. Utekla hledat své nové hračky.

Spala a hrála si v kočičím tunelu, šplhala na kočičí věž svým vlastním jedinečným způsobem, plácala houpajícími se koulemi zvonku o strom a všechno bylo klidné. Na ni, se svým mládětem Bobcat, a na Brambles s rysem podobností, byl domem pěkný pohled.

Jedna z Hayleighiných nohou se krásně zahojila, ale druhá zůstala rovná.

"Není to ohýbání v kolenou." Dr. Thomas jemně pohyboval její nohou, aby zjistil, zda se neohne. „Dal jsem tam špendlík a kosti kolem něj se zahojily. Možná to brání kolenu v ohýbání,“

"Měli bychom něco udělat?"

„Mohli bychom ten špendlík odstranit. Je stabilní a může to fungovat. Nemusí.“

Christopher a já jsme se rozhodli to zkusit. Takže podstoupila další operaci a zatímco se zotavovala, dostali jsme pro ni kočárek. Byl podobný tunelu pro kočky, s tmavě zelenou síťovinou po celém obvodu, a byl tak užitečný, protože jsem ji mohl vzít ven na dvůr a nemusela na svou zabalenou nohu přikládat žádnou váhu. Christopher to nazval její Kitty RV. Měla měkký, krytý úkryt s kulatým oknem vzadu a nekrytou „přední verandu“, kde mohla sedět a pozorovat všechna zvířátka na našem dvoře.

Když nebyla venku a nehlídala ptáčky a veverky, mohl jsem odepnout část kočárku z kol a položit ho na naši postel. Během dne, kdy byl doma, přišel Christopher do našeho pokoje, aby ji pohladil a přinesl jí pamlsky. Často ji budil a jednoho dne poté, co si s ní hrál, se zeptal: "Všimli jste si, že žívá až k uším?"

Po čase, který trvalo, než se uzdravila, jí doktor Thomas nohu rozbil, ale operace nefungovala. Hayleigh nebude schopná chodit ani skákat jako naše ostatní kočky. Její noha měla zůstat nehybná po dobu jejího malého života.

Vyvíjela si svůj vlastní způsob lezení – dělala to předními nohama a těmi její velké rukavice. V domě běžela opravdu rychle. Když zahrula za roh, vyhodila rovnou nohu za sebe a běžela na svých třech ohebných nohách. Na dřevěných podlahách vydala jedinečný zvuk.

"Vyhodí tu nohu za sebe jako kormidlo." Používá to, aby se řídila." Kryštof řekl.

"Až nakonec vtáhne pouta Země k místu, kde žijí hvězdy a komety, udělá to." chodit v pohodě, tak jak měla."

"To je pravda a ona to teď dělá," řekl Christopher. "Ve svém duchu běhá, skáče a hraje si jako všechna kotata, která nebyla zraněna."

"Co si myslíš o přidání 'SkyWalker' k jejímu jménu?"

"Hayleigh SkyWalker?" S úsměvem řekl: „Je to perfektní. Sluší jí to.“

Sledovala své bratry a sestry, jak šplhají na strom před naší kuchyní, a pak udělala tu nejneočekávanější věc. Naučila se chytat za kůru jednou přední tlapkou a pak druhou. Bylo pozoruhodné vidět její manévry jako malá kočkovitá horolezkyň s mačkami pro kočky. A výraz její tváře byl naprosto soustředěný se 100% odhodláním. Tak se vyšplhala na strom, pod římsu a posadila se na tu drahocennou polici, na kterou mohli její bratři a sestry a všichni naši veverčí přátelé tak elegantně skočit. Téměř neuvěřitelné na Hayleighině úspěchu, který dokázal vzdorovat gravitaci, bylo to, že kmen toho stromu se zakřivil směrem od domu a ona šplhala po vnitřní straně srpku – její zadní nohy se kmene nemohly ani dotknout.

"Nikdy jsem nic takového neviděl," řekl Christopher jednoho odpoledne, když to sledoval jedinečný atletický manévru. "Myslím, že by to mohla být jedna z jejích kočičích superschopností."

Krmili jsme naše veverky na té krásné dřevěné polici, kterou vyrobil Christopher. Všechny naše ostatní kočičky na něj skočily z majestátního dubu, který se za ním rozkládal. Jako způsob, jak se dostat zpátky do našeho domu, také vystoupili z té police na náš kuchyňský stůl. Když bylo okno otevřené, vyšli na tu polici a pak skočili na spodní větev dubu a dolů na zem. Občas někdo z nich seděl na polici a pozoroval ptáčky a veverky, jak šťastně poletují, pobíhají a skáčou na našem dvoře.

V této době jsem si všiml, že chování Hayleigh SkyWalkerové vůči Brambles se pomalu začíná měnit. Začala tím, že seděla a pozorovala Ostružiny – to předtím nedělala – a pak, jak čas plynul, se zdálo, že se rozzlobila. Je to vůbec možné?

Jednoho večera jsem se na to zeptal Christophera: "Vidíš výraz na její tváři?"

"Poznám, když se rozzlobí."

"Vidíš to?"

"Jo, její oči jsou napůl zavřené a její uši jsou trochu ploché a naklání je dozadu." Ona vydává děsivou atmosféru."

Moc se mi líbilo, jak Christopher vyprávěl naše děti.

Ale pak začala plácát na Brambles. Zpočátku to vypadalo spíš naštvaně, ale bylo to eskalovalo. Docela brzy, když udeřila na Brambles, vypadalo to, jako by jí chtěla ublížit.

Christopher a já jsme se jí snažili odradit. "Hej, ty." Malý nezbedník. Nech svou sestru na pokoji." Christopher se nemohl ubránit smíchu, ale myslel to vážně.

„Hayleigh! Přestaň s tím, HNED. Hayleigh?" Taky jsem to myslel a jak dobře si myslíte, že to fungovalo?

Ne.

Na pooperačním vyšetření jsem se na to zeptala doktora Thomase. "Zdá se, že nemá ráda Brambles." Je to možné?"

"Ano, to se může stát."

"Změní se to a vrátí se to, jak to bylo?"

Podíval se na nás přes horní okraj brýlí. "No, může se to vyřešit samo, ale Hayleigh má silného malého ducha a je to dívka." Jakmile se kočky rozhodnou, jen zřídka je změnit."

S Christopherem jsme se na sebe podívali.

"Ach ne," divila jsem se nahlas. "Co teď budeme dělat?"

"Můžeš je držet odděleně?" Dr. Thomas nabídl: „Pokud ji potřebujete vzdát, lidé, kteří ji zachránili, ji vezmou zpět.“

"Dobře, děkuji, ale chci si ji nechat." Znamená to jen, že budeme muset držet Hayleigh dál od Brambles. . drž ji uvnitř nebo tak-něco!"

Byl jsem zklamáný, ale doufal jsem, že Hayleigh přijde o svou svobodu a bude se držet programu. Rychle.

Ale bylo to horší a zdálo se, že Hayleigh byla zlá. Pouze do Brambles. Pořád hrála s Huckleberrym a občas s Girl Grey. Tak jsem ji začal držet v domě a nechal ostatní děti jít ven. Nemohla jsem nechat přední dveře tolik otevřené, takže kočky nemohly přicházet a odcházet, jak se jim zlíbilo – pokud Hayleigh nebyla alespoň za jedněmi zavřenými dveřmi.

Bylo jasné, že jediná dobrá fotka našich dvou nejmladších miminek, které spolu spí, by mohla být jediná, kterou bych dostal.

Pokud jsem vám to neřekl, milí čtenáři. Christopher navrhl a postavil úžasně krásné, zakázkové domy a spolupracoval jsem s ním jako interiérový designér pro naše projekty. Byli jsme publikováni, vyhráli jsme ocenění a postavili pozoruhodné projekty, včetně skyboxu pro profesionální baseballový tým ve městě, odkud jsme se přestěhovali. Byl jsem profesionálně oceněn za úspěch mých světelných instalací. Věděl jsem, jak vytvořit oblasti pro high-tech ambient a jiné pro pracovní osvětlení, a vše vypadat krásně a bez námahy.

Christopher byl geniální designér. Viděl jsem ho dělat věci se dřevem, ocelí a sklem, které ostatní nedokázali. Nejednou jsem stál na staveništi a slyšel jsem, jak se ho ostatní stavitelé a architekti ptají: "Jak jsi to udělal?"

Důvod, proč to zmiňuji, je ten, že mu zavolali a jeden z jeho úžasných domů poblíž našeho bývalého rodného města byl nominován na Domov roku. Odletěl zpět do toho malého pobřežního města, aby se setkal s rozhodovacím výborem.

Zatímco byl pryč, zastavil se u nás náš soused Stephen. "Hele, co máš s černou?"
kočka?"

"Proč?"

"Nikdy předtím jsem ho neviděl sedět na tvé verandě." hleděl na přední bránu. Sledoval mě, když jsem vešel dovnitř. Je trochu zastrašující."

"To je legrační. nevšiml jsem si. Je to pravděpodobně proto, že Christopher je pryč."

"Vaše kočka je spíš jako pes."

"Dík . hlídací . . Hádám. Už jsem to slyšel - je to roztomilé. Dám Christopherovi vědět, že má kočka."

V našem sousedství v Southlandu naši sousedé na druhé straně ulice, psychiatr David, a jeho krásná žena Carolina, pořádali neuvěřitelně úžasné večere. Obvykle jsem jí pomáhal s přípravou pro jejich hosty a po večeři většina z nás seděla na jejich zadní palubě. Užívali jsme si večer a povídali si a ze tmy bychom slyšeli zvuk podobný mňoukání, ale začalo to R. Něco jako řev. Asi takhle: Reooow! Hádej, kdo to byl? Náš velký, černý kocour nás následoval, vylezl na jejich střechu a přidal se k našemu veselí.

"Vaše kočka je spíš jako pes než kočka," poznamenal David. Ukázal na velkou černou kočku na své střeše a řekl ostatním ve skupině: "To je jejich kočka."

To bylo pro jejich hosty docela zábavné. Navar tam zůstal a mluvil, dokud jsme na konci noci nešli zpět přes ulici. Šel za námi tak rychle a nikdy jsem neviděl, jak se dostal dolů, ale běžel za námi. Nebyli jsme si jisti, jak se dostal na střechu, ale bylo to něco, co jsme si s Christopherem vážili pokaždé, když to udělal.

Když se vrátil z Jižní země, Christopher byl velmi šťastný a Navar Star šel zpět ke svému normálnímu shromažďování inteligence koťat.

"Máme to! Jsme doma roku! Bylo to nerozhodné hlasování mezi krásným restaurováním a námi, takže to dávají nám oběma. To je pro časopis poprvé."

"Ach, to je vzrušující." A dům. . . je to působivé. Gratulujeme!"

„Za dva měsíce budeme zveřejněni v časopise. Chcete jít dolů pro slavnostní předávání cen?"

"Ano . . . ó člověče, kdo se postará o tyhle malé darebáky?" Zeptal jsem se.

"Někdo velmi odvážný."

Technický asistent, který pomáhal s Hayleigh a věděl, že naše posádka souhlasila, že je bude hlídat. Volala nám dvakrát denně, když jsme byli pryč. Šlo to celkem hladce. Nikoho z nich nechtěla pustit ven a já souhlasila, ale kočičky z toho nebyly nadšené. Zjevně jí dali přístup. Když jsme se vrátili, byla u nás doma.

"Vaše kočky jsou tak dobře vychované, když je přivedete do kanceláře, ale zdá se, že jsou." na mě našťvaný. Ne Huckleberry nebo Girl Grey," dodala. „Vypadalo to, že mají rádi ticho. Ale ostatní byli neklidní."

"Jak to fungovalo udržet Hayleigh a Brambles odděleně?"

"Hayleigh je divoká." Opravdu se chtěla dostat do Brambles a vypadala našťvaně."

Zatřásl jsem hlavou a zeptal jsem se: "Viděl jsi to?"

"No jo. Její tvář."

"Jo, je to naše kočička tisíce tváří."

"Možná je našťvaná, protože nemá skvělé jméno pro bobule."

Christopher se právě vrátil do našeho obývacího pokoje. „Ha! Báječný! Dlouho jsem to slovo neslyšel. Chudák Hayleigh."

Když vyšel časopis vyhláující vítěze, jeden z našich blízkých přátel, reverend Rob, na naši webovou stránku napsal: Christopher má dar pomalu se rodícího, přesto téměř věčného designu. Takový talent.

Souhlasil jsem s Robem a řekl jsem Christopherovi asi po tisíci: "Jsi génius."

Věděl jsem, že mě slyšel, když jsem to řekl. Myslím, že mi věřil.

Zlepšili jsme se v udržování nejmladších dívek od sebe a z velké části to fungovalo. Všechny ty dveře v našem stoletém domě, které byly návratem do dob minulých, se staly našimi pomocníky.

"Měli bychom o tom přemýšlet, jako by to byla logistická operace na ponorce," Christopher řekl. „Potřebujeme mezi nimi mít neustále zavřené dvoje dveře. Hayleigh to myslí vážně s tím, že se dostane do Brambles. Někdy sedí hned vedle dveří, a když se otevřou, než se k ní dostanu, vrhne se dovnitř. Malý bandito.“

"Dobře, to je dobrý plán." To, co řekl, bylo komické, ale také mě to našťvalo, protože cítil jsem, že Brambles není ve svém domě úplně v bezpečí!

Dobře se nám osvědčilo nasazení „Operace Ponorka“. Bylo to v době, kdy Hayleigh dostala jiné jméno... Hayleigh Monster. Když byla v domě, měla spoustu hraček jen pro sebe a mohla spát v kterékoli z chlupatých kočičích postelí. Občas seděla v jednom z oken a sledovala, co se děje na našem dvoře. Kdyby viděla Ostružiny, klesla by na přední nohy, stáhla uši dozadu, nafoukla ocas a plácla s ním o okno. Začínalo být jasné, že to nehodlá nechat být. Ale Brambles byla venku v bezpečí – a když chtěla být v domě, mohl jsem Hayleigh nechat jít ven. Vzhledem k tomu, že nebyla špatná kočka, Brambles byla vždy první volbou, když byla na dvoře.

O několik týdnů později, když jsem si myslel, že Hayleigh je zajištěná, dostala se ze své části domu a do našeho dvora. Ostružiny se náhodou procházely vysokou trávou a Hayleigh ji pronásledovala mezerou v bráně na ulici. Bylo to děsivé. Právě ve chvíli, kdy se Brambleberry řítí přes normálně neobydlenou úzkou šířku asfaltu, kolem proletělo auto. V naší ulici moc aut nejezdilo a většinou nejezdila tak rychle. Myslel jsem, že jsem ztratil kočku. Málem se mi zastavilo srdce. Hledal jsem ji na kraji silnice. Poté, co jsem vrátil její malou sestru do vězení v našem domě, za dvoje dveře, zavolal jsem ji, ale po Brambleberry Rose stále nebylo ani stopy.

Přibližně o čtyřicet minut později se Brambleberry vrátil domů. Samozřejmě jsem jí dával pamlsky, líbal ji a dával pozor, aby nebyla zraněná.

Také jsem poděkoval jejím kočičím strážným andělům za ochranu.

6. A ona byla stále pryč

Koncem léta, než jí byly dva roky, začala Brambleberry Rose později znovu pobývat venku. Udělal jsem vše, co jsem mohl, abych ji udržel uvnitř, ale milí čtenáři, možná si pamatujete všechny ty dveře. Stala se únikovou umělkyní a mohla se Houdini dostat ven a začala zůstat venku stále později.

Jedné klidné teplé noci odešla a . . . No, byl jsem celou noc venku a volal jsem jí. Další ráno, když se sluneční paprsky dotkly oblohy, stále jsem volal a ona byla stále pryč.

Moje zvýšená ostražitost se u Hayleigh ukázala jako účinná, takže jsem věděl, že ano uvnitř a nezpůsobil Brambleovo záškoláctví.

Volal jsem a volal za ní. Zachrastil jsem jejím pytlíkem s pamlsky.

Bylo ještě časně ráno, když jsem se vrátil do domu a byl jsem naštvaný. "Christophere, jsem vyděšený."

„Zavolejte policii na kontrolu zvířat. . .“

Zavolaal jsem na naši místní policii, abych to zjistil – ach, fuj, nechtěl jsem to volat –

"Ahoj, mohu mluvit s naším úředníkem pro kontrolu zvířat?"

Byl jsem tak naštvaný, že jsem málem zapomněl na své způsoby. "Prosím?"

"Dnes je tu Christine." Můžeš vydržet?"

Svíral se mi žaludek, když jsem čekal, až přijde na řadu.

"Ahoj Christine, omlouvám se, že ti to říkám, ale moje kočka se ztratila." . . . Je pro mě těžké se zeptat: našli jste v mém okolí nějaké zraněné nebo mrtvé kočky? Jsem u Lesního divadla."

"Ne, byl jsem tam jen dnes ráno."

Páni, zase jsem našel dech. "Ach, díky bohu!"

„Jak vypadá vaše kočka? Jak dlouho je pryč? Je čipovaná?“

„Jmenuje se Brambleberry Rose; má tmavě šedé pruhy a zlaté skvrny. Byla pryč celou noc a ano, je naštipaná.“

"Prošel jsi svůj pozemek?"

"Jo, a neviděl jsem ji." Volal jsem po ní od té doby, co odešla."

„Můžeš mi přinést její fotku? Budu ji hledat. Mimochodem roztomilé jméno.“

To mi dalo úsměv. "Díky díky. Přinesu to dnes později a pokud tam nebudete Nechám to na stole."

Udělal jsem letáky s jejím obrázkem a rozdál je všem našim sousedům a jeden jsem dal Christine. Ten večer jsem ji znovu zavolaal. Christopher a já jsme procházeli naší čtvrtí, hledali ji a ptali se lidí, jestli ji neviděli.

V mém světě nebylo nic než ticho. Byl jsem ztracen. Věděl jsem, že tam někde byla. Mezi druhou a čtvrtou ráno jsem byl zase venku, procházel se tichými, temnými ulicemi a volal její jméno. Zvuk mého hlasu se v temném tichu nesl tak dobře, že jsem si byl jistý, že mě uslyší.

Zavolaal jsem každému veterináři ve městě, včetně Dr. Thomase, a také SPCA. Nikdo ji neměl, dal jsem jim vědět, jak se jmenuje a že ji hledám, byla čipovaná a aby mi prosím hned zavolaal, kdyby ji někdo přivedl.

Věděl jsem, že musím zavolat Steviemu a Bryantovi, ale toho jsem se bál. To bylo smutné volání, když jsem řekl Stevie: "Brambles je pryč." Je mi to tak líto, ztratil jsem dítě, které jsi vychoval a miloval."

Poté, co se Stevie dozvěděl o podrobnostech, sebevědomě řekl: „Řeknu to své záchranné skupině a budeme se modlit za vděčnost za bezpečný návrat Brambleberry.“

Uplynuly dva dny a nikde o ní nebylo ani šeptání. Děkoval jsem Bohu že jsem měla další kočky, o které se musím starat a milovat je. Jejich chování se nezměnilo, až na to, že Hayleigh byla možná šťastnější. Celou dobu jsme ji drželi uvnitř. Kdybych ji pustil, byť jen na minutu, a Brambles se vrátila domů, mohla by svou záškoláckou sestru odehnat. Ta myšlenka byla hrozná a nepřijatelná.

Stál jsem na schodech před verandou a volal po Brambles, když jsme přešli přes ulici soused Stephen vyšel před svůj dům.

"Hej, jste v pořádku?"

"Stephene, ztratil jsem kočku."

"Který?"

"Bramblesi, želvovina."

Řekl jsem mu, co jsme věděli, a on byl stejně znepokojen. "Je mi to moc líto a dám si na ni pozor."

"Dík."

"Můj dvůr je celý oplocený, takže pokud se tam dostane, bude alespoň v bezpečí."

"To je útěcha, děkuji."

"Pokud někdy budeš chtít společnost, půjdu s tebou brzy ráno." Dejte mi vědět."

"Budu, děkuji, Stephene."

Christopher se vrátil domů pozdě odpoledne.

"Cokoliv?" zeptal se. "Vím, že bych byl tvůj první telefonát." . . jen se divím."

"Christophere, jsem tak smutný." Musí se vrátit domů."

„Zastavil jsem se v malé kapli v misii a cestou domů jsem se pomodlil. Chceš tam dolů?"

"Myslíš, že bychom ji tam mohli najít?" Nebyl jsem drzý.

"Odvádíš skvělou práci, Amber." Musíme důvěřovat. Stvořitel ti ji jednou dal a nebyla to chyba." Přistoupil blíž a objal mě. "Musíme důvěřovat lásce Stvořitele, že ji přivede zpět domů a dá ti ji podruhé."

"Děkuji. Moc mi chybí. Ano, pojďme na pár minut do mise." Cítil jsem, že musím být nablízku každou chvíli pro případ, že by se vrátila, ale zvládnul jsem krátký čas, abych se pomodlil.

Popadl jsem dvě misky pro kočky a nechal je na verandě, jednu s několika granulemi pro kočky a jiné s vodou. "Nechám je pro případ, že by se vrátila." Děkuji, Christophere."

Dny ubíhaly bez jakýchkoliv pozorování. Úplně jsem se soustředil na to, abych ji dostal zpět. Věděl jsem, že nezmizela. Vlastně jsem se cítil lépe, když jsem věděl, že se Christine dívá

"A nikdo nic neviděl?"

"Ne a nezdá se, že by moje další kočky byly našťvané."

Susan ztichla, zatímco Christopher a já jsme čekali. pár minut. · · Musel jsem si pamatovat, že se mám každý nadechnout

"Brambles mě blokuje." Nemůžu se k ní dostat. Nechce komunikovat. "

"Co? Je to běžné?"

"Ne, je to neobvyklé, ale mohou to udělat." Žijete v oblasti, která je jako les?"

"Ano, spousta stromů."

"Dobře, obrázek, který dostávám, je vysokých stromů, několika druhů, a trávy, některé vysoké." Takhle vypadá tvůj dvůr?"

"Ano."

"Dobře, vidím ji, jak chodí mezi stromy, dívá se směrem k vysoké trávě, a pak se objeví záblesk bílého světla!" A je pryč."

"Co to znamená?" Myslel jsem na to, co Susan řekla jako první o blokování Brambles její.

"Opravdu nerad ti to říkám." . . ale mohla zemřít."

"NE!!"

Řekl jsem to rychle a jako bych mohl něco změnit. Christopher mě chytil za ruku se znepokojeným výrazem ve tváři.

"NE," zopakoval jsem. „Není mrtvá ! Cítím ji ve svém srdci; je naživu."

"Dobře, protože víš, jaké to je, zůstaň u toho." Jediné, co vám mohu říct, je to, co já viděl. Pokud je naživu, je to velmi mocné stvoření. Tohle chce. Je to pro ni důležité."

"A neexistuje způsob, jak zjistit, jestli se vrátí?"

"Ne. Promiňte!"

S Christopherem jsme pár minut seděli a vstřebávali, co jsme slyšeli. Otočil jsem se, abych se na něj podíval.

"Tak kdo je Brambles?"

Oba jsme už dříve poznali, že Navar má superschopnosti ovládat mysl, Hayleigh má svou vlastní mimořádnou schopnost šplhat dvěma tlapkami, která vzdoruje gravitaci, a teď jsme měli dalšího malého, který se zdál být víc než jen kočka.

"Jdu ven a zavolám jí." Uvidíme, jestli ji dostanu zpátky."

Rozhodl jsem se zavolat našemu příteli Williamovi, který byl učitelem duchovních konceptů a an intuitivní. Měl schopnosti vidět a slyšet věci, které ostatní – včetně mě a dokonce i Christophera – nemohli. Předtím jsem ho o radu nežádal, ale myslel jsem, že by nám mohl pomoci.

Věděl o naší kočičí rodině ao tom, jak moc miluji Brambles, a poslouchal Christopher a já mu vyprávíme celý příběh.

"Vrací se," řekl.

"Páni." S Christopherem jsme se na sebe podívali. "Je zraněná?"

"Ne."

"Je držena proti její vůli?"

"Ne." Několik minut mlčel. zítra."

· · "Nemám pocit, že se to stane."

"Můžeme něco udělat?"

„Přivést ji domů? Jo, můžeš se modlit. To ji udrží v bezpečí." Řekl to s takovou jistotou a byl jsem trochu překvapen. Neznal jsem jeho přesvědčení o moci Stvořitele vesmíru, ale vzal jsem jeho slovo a začal jsem se několikrát denně modlit za její bezpečí a rychlý návrat.

O několik dní později, když jsem šel centrem na poštu, viděl jsem Christine řídit své roztomilé malé elektrické policejní vozidlo. Když mě uviděla, zastavila se a zastavila poblíž chodníku. "Slyšel jsi něco?"

"Ne, máš?" A pak jsem si všiml, že má nalepený můj plakát, který chtěl Brambles pomlčka jejího vozidla. "Ach můj bože, je s tebou."

"Každý den. A já ji hledám."

"Děkuji."

O několik dní později, když jsem jí ukázal leták na naší místní poště, jedna opravdu milá žena zvolala: "Ach, ona se vrátí." Miloval jsem komunitní nástěnku na poště a můj plakát s přáním Brambles vypadal na zdi velmi roztomile. Hádáte správně: bylo to roky, než všichni začali přispívat na sociální síť.

Když jsem se toulal naší čtvrtí a mluvil s lidmi a rozdával její rozkošný obrázek, slyšel jsem tolik příběhů o lidech, jejichž zvířata se vrátila domů. Netušil jsem, že tolik zvířátek se vydává na pěší dobrodružství.

Dodavatel, který pracoval u našeho souseda, Deanna, v domě vedle, mi řekl o svém psovi Jethro, vytáhlé černé laboratoři, který s ním pracoval v malém městě severně od nás. Jednoho dne na obědě Jethro právě odešel.

„Samozřejmě jsem si myslel, že se vrátí. Ale on to neudělal a já musel domů. Zavola jsem mu a hledal jsem ho několik bloků a celou cestu domů. Byl jsem tak naštvaný. Když jsem se druhý den vrátil, doufal jsem, že tam bude, ale nebyl. Tak to pokračovalo tři dny. Druhý den se prostě objevil doma. Venku v údolí!"

"Byl v pořádku?"

„Byl v pořádku, zdravý. Nebyl zraněn."

"Máš vůbec ponětí, kam šel nebo co udělal?"

"Ne, nemám tušení, je to záhada." Ale teď zůstává víc doma, nechodí se mnou do práce."

"Vadí mu to?"

"To je jedno, moje žena mu to nedovolí!"

Neubráníl jsem se smíchu. Tak jsem to pochopil.

Naše kamarádka Samantha mi vyprávěla příběh o Miltonovi, jejím černém zajíčkovi. „Měl jsem pro něj na dvorku opravdu pěknou králíkárnou a jednoho dne utekl. Byl pryč! Myslel jsem, že jsem ho ztratil. Pak jednoho dne o pár týdnů později naše kočka Scout, který byl Miltonovým přítelem, zmizela. No, myslel jsem, že mi někdo unáší mazlíčky." Zasmála se, ale myslela to vážně.

"Ale Scout se tu noc vrátil." Pak začal odcházet každý den v pozdních odpoledních hodinách. Tak jsem ho jednoho dne následoval a hádej co? Vzal mě do Miltonu."

"Co? Kde?"

"Jeden z našich sousedů na stejné straně ulice postavil Miltonovi nový dům a byl tam a byl šťastný."

„Nechal jsem Miliona zůstat v jeho novém domově, protože se mu tam líbilo a byl v bezpečí; a většinu dní ve světle těsně před večerem Scout odcházel. Šel po ulici na návštěvu a posadil se na plot vedle Miltonova nového králičího domu. Zůstal tam, dokud slunce nezapadlo, a pak se zase vrátil domů."

Připadalo mi to jako zázračný příběh. Myslel jsem, že když najde svého zajíčka, tak já určitě najdu moji kočku .

Slyšel jsem několik příběhů o kočkách, které byly celé dny pryč; jeden byl pryč měsíce než se vrátila.

Jedna sympatická sousedka mi vyprávěla příběh o svém ptáčkovi, korele zlaté. "Ruffles měl." uvnitř velká ptačí budka, ale někdy jsme jí nechali otevřené dveře a nechali ji létat v domě. Jednoho dne právě vyletěla z našich předních dveří. Běžel jsem za ní. Viděl jsem ji na stromě, ale nechtěla se vrátit!

Mlčel jsem a doufal, že tento příběh bude mít dobrý konec.

"Po několika dnech se Ruffles objevil na verandě a odletěl zpět do domu!"

"Byla v pořádku?"

"Ano. A vypadalo to, že jsem rád, že jsem zase doma."

Jak bych se mohl nesmát? "Tak to je příběh!"

Bral jsem tyto příběhy jako poselství z milujícího Vesmíru, že Brambleberry k nám najde cestu zpět. Pořád jsem se bál, ale měl jsem i zdravou dávku důvěry. Myslel jsem, že žijeme v zajímavé oblasti, kde by si zvířecí přátelé mohli vzít dovolenou a být v bezpečí.

Stále jsem ji cítil v srdci a věřil, že je naživu, když jsme kontaktovali místního komunikátora se zvířaty.

"Věřím, že je naživu," řekla Amanda.

"Máš vůbec ponětí, kde je?"

Líbí se mi, jak čtenáři mlčí, aby naslouchali.

"Je blízko." Mám pocit, že je pod domem, možná blok dva od místa, kde bydlíš. To vypadá jako dům, který má přední verandu se schůdky. Veranda je vyšší než dvůr – je tam dole."

"Vidíš na domě nějaké barvy?"

"Vidím trochu světle oceánově modř, ale tím si nejsem jistý." Věřím, že je naživu."

Chtěl jsem zůstat v těch bezpečných chvílích se čtenářem. Nechtěl jsem, aby čtení skončilo.

"Myslíš, že se blíží?" zeptal jsem se Christophera, jako by to věděl.

"Pojďme se projít." Byl připraven ji přivést domů.

V ulici za naší byl jeden dům, o blok dál a blíže k městu, což se vešlo popis. Když jsme tam dorazili, zavolal jsem její jméno. Měl jsem s námi její pamlsky a chrastil sáčky, ale žádná odpověď.

Vrátili jsme se později v noci a zavolali znovu. Ale vše bylo stále ticho.

Dny a noci se proměnily v týdny a brzy bez ní uběhl celý měsíc. Ještě jsem rozdával letáky na poště a aktualizoval její obrázek na nástěnce obce a na ordinacích veterinářů. Stále jsem chodil po ulicích skoro každé ráno. Každou minutu mi chyběla Brambleberry Rose a chtěl jsem ji zpátky. Mluvil jsem o ní se všemi. Během těch časných ranních pátrání jsem stále volal její jméno a modlil se za její bezpečí.

Pořád jsem věřil, že žije. A protože jsem tomu věřil, věřil jsem také, že ji najdu.

Byli jsme v jedenatřiceti osamělých dnech a neklidných nocích, když jsem měl sen. Málokdy jsem si pamatoval své sny, takže jsem měl pocit, že je to důležité. Ve snu jsem viděl Brambleberry Rose – byla zase doma! Spala schoulená, ale byla menší.

Téměř každé ráno našeho společného života Christopher řekl: „Včera v noci jsem měl sen,“ takže když jsem mu řekl, že jsem měl sen, věděl, že se děje něco jiného. Důvěřoval svým snům a používal je ve své práci.

Během několika hodin mi zavolala Christine: „Myslím, že jsem našel Brambleberry. Můžeš se se mnou setkat v 7 a Saint Juñipero?" Byl jsem na cestě, než jsem položil telefon. I když to bylo jen dva bloky od místa, kde jsme bydleli, jel jsem autem.

"Soused vedle slyšel její pláč a zavolal nám."

Protože byla součástí policejního oddělení, Christine mi řekla, že může získat telefonní číslo majitele. Nebyli ve městě, ale poté, co s nimi několik minut mluvila, věděla, jak se dostat do uzavřeného prostoru pod palubou.

A byla to Brambleberry Rose!

Zřejmě to bylo podruhé v životě, kdy ji někdo jiný slyšel mluvit víc než jsem měl já. Viděl jsem kousek pod dům. Protože tam byla uvězněná několik dní, byla tma a byla menší, zpočátku jsem ji nepoznal.

"Brambles." . ." Řekl jsem tiše, zhluboka se nadechl a udržoval oční kontakt s mojí kočičkou.

Přišla ke mně a nechala mě, abych ji vyzvedl. Byla mnohem menší!

„Děkuji, mockrát děkuji, Christine! Nemám ani slov.“

" Děkuji. Nikdy ses nevzdal!" Christine byla skoro stejně šťastná jako já. „Váš příběh s Brambleberry Rose je pro mě zvláštní zkušeností – jedna z mých nejlepších jako místního úředníka pro kontrolu zvířat. Tohle je pro mě tak dobrý den. A vy . . . a ona!" Usmála se a oči jí zajiskřily.

Když jsem ji dostal domů, zavolaal jsem Christopherovi. „Mám ji! Můžeš tomu věřit?"

"Jsem na cestě, dej mi pár minut." Jsi doma?"

"Zavolám doktoru Thomasovi a zůstanu tady, dokud se sem nedostanete." Řiď bezpečně. Miluji tě!"

Okamžitě – poté, co jsem ji znovu políbil – jsem zavolaal našemu veterináři s úžasnou zprávou. Christopher dorazil za pár minut.

Jakmile doktor Thomas zkoumal a rehydratoval Bramblese, řekl s obrovským úsměvem místo starostí: "Bude v pořádku."

Mohl jsem znovu dýchat a udělal jsem znamení kříže. Christopher mě zabalil do svých paže a políbil mě. "Děkuji, že v ni věříš."

Dr. Thomas měl tak laskavý úsměv a oči se mu rozzářily. "Můžeš si ji vzít domů." Udržujte ji neustále uvnitř, ve dne i v noci, dávejte jí malá, častá jídla a mějte vodu neustále k dispozici."

„Ó, drahý Pane, děkuji. Bude v bezpečí a já s ní budu každý den. Děkuji!"

Jakmile jsme se vrátili domů, zavolaal jsem Stevie. Byla tak šťastná, že slyšela Brambles zase domů a v pořádku.

Brambleberry Rose byla tak vyčerpaná, že nemohla vyskočit z podlahy na sedadlo židle. Bývala naším velkým pilotem, ale teď byla uzemněna. Byla bolestně hubená – už jsem to slyšel. Teď jsem to cítil. Seděla hodiny vedle misky na vodu. Dělal to celé dny. Někdy jen seděla a zírala na svou vodu.

Byl jsem tak šťastný a mohl jsem si zase odpočinout, protože byla zpátky doma. Dr. Thomas měl říct, že to může trvat pár měsíců, než bude zase 100%. Po více než měsíci důsledné péče vypadala lépe a mohla snadno chodit po našem domě, ale stále jsme měli co dělat. Nebyla tak silná jako dřív.

Jednoho odpoledne jsme s Christopherem seděli v kuchyni a já ji zvedl a položil na stůl. Viděla ven na náš dvorek a na jedinečnou dřevěnou římsu, kterou udělal Christopher. Posadila se k oknu a pak zvedla tlapu, jako by se chtěla zeptat, jestli jí můžeme otevřít.

"Ne zlato, je mi to tak líto." Budeš zase venku, slibuju!" Naklonil jsem se k ní a políbil ji.

"Chceš otevřít okno, jen aby mohla cítit venku?"

Otevřel jsem ji asi na palec a ona přiložila nos tam, kde jím procházel vánek. Chtěla dýchat vůni raného podzimu. Seděla tam několik minut. V její postavě jsem viděl tichou moudrost. Měl jsem pocit, že přijala omezení. Christopher ji také sledoval.

"Wow, ta je krásná." Teď je silnější. . . něco jako Navar. To je působivé!"

Tu noc běžela chodbou a vyskočila na židli a pak na naši postel. Od té doby, co přišla domů, jsem ji zvedl a položil na postel. Když to udělala, podíval jsem se na Christophera; oba jsme se usmívali.

"Jsme na cestě zpět k normálu."

"Dobrá práce, ty." To vyžadovalo střevní sílu. Dobrá práce!"

Během těch prvních dnů, když byla ještě tak slabá, jí daly naše kočky prostor, ale jak zesílila, byly zase blízko. Dívka Grey zůstávala blízko ní víc než předtím a Huckleberry byl jeho sladký já, někdy si s ní odpoledne zdřímnul.

Když jsem jí pomáhal vzpamatovat se z cesty, vypěstoval jsem si hluboký respekt ke své Brambleberry Rose. Často jsem přemýšlel, kde byla a kdo ji cestou nakrmil. Možná chytla myši?

"Myslíš, že Brambleberry Rose vstoupila do tohoto života částečně proto, aby to udělala?" cesta?" zeptal se Christopher jednoho večera. "Stejně jako pro domorodé Američany to pro ni možná bylo duchovní hledání - a to je důvod, proč sem přišla žít s námi."

"To mě nenapadlo." . . . mohlo by být."

"Možná věděla, že tady bude ve větším bezpečí než v našem městě v Southland." Je tu klidnější, nikde není tak rušno."

"Máš pravdu. Ztratil bych ji tam dole!"

Byl jsem zvědavý, a tak jsem se podíval na hledání duchovního vidění: nadpřirozený zážitek, ve kterém an jedinec se snaží komunikovat s duchem strážným, obvykle antropomorfizovaným zvířetem, aby získal radu nebo ochranu. Uvědomil jsem si, že spolu s její krásou, radostí, kterou mi přinesla, a hlubokou láskou mezi Brambleberry a mnou, v ní byla hloubka, která přesahovala to, co jsem znal nebo mohl dokonce plně pochopit.

Mohla zemřít, když se zamotala do šňůr okenních rolet. Mohla zemřít během své duchovní výpravy, ale neudělala to. . . znovu. Zdálo se, že to je nit v jejím životě, a já jsem přemýšlel, jestli existuje souvislost mezi tím, že se narodila a zůstala v tom igelitovém sáčku v koši, a tím, že jsem telefonoval, abych ji našel.

"To se může zdát zřejmé." . . "

Přemýšlel jsem nahlas a Christopher byl trpělivý.

" . . . ale až teď jsem to nedal dohromady. Pamatuješ si naši první zimu tady, když jsem volal všem ve městě a snažil se ji najít?

"Jo, taky jsi to nevzdal."

"To bylo ve stejnou dobu, kdy ji Stevie vychovávala." Myslíš, že se mnou komunikovala? Kdybych na ni nebyl připraven nebo jsem ji nemohl najít, mohl být ten popelník její strategií odchodu?

Christopher zvedl obočí a podíval se do dálky, jako by hledal odpovědi.

"Kdo je tato kočka?"

Chtěl jsem, aby Brambleberry byl se mnou. Jen jsem ji chtěl mít blízko sebe. Pokračovala v rekonvalescenci a doktor Thomas ji povolil pro venkovní aktivity. Okamžiky našeho života se složily zpět do rozpoznatelného vzoru.

Trvalo to pár týdnů, než jsem ji pustil ven, ale když jsem to udělal, nechal jsem ji trochu hladovět. Když jsem je zavolal, vběhla se zbytkem koček zpátky dovnitř a většinu času se během dne zdržovala blíž.

Získala zpět váhu, kterou ztratila, a pak ještě trochu víc, což bylo zajímavé, protože byla tak atletická a štíhlá, než se procházela.

Jednoho odpoledne jsem ji překvapil, když ležela na slunci na naší kamenné cestě. Otočila ke mně obličej a ukázala divokou stránku, kterou jsem ještě neviděl. Bylo to opravdu ohromující. Zírala na mě a tiše zavrčela, zatímco stáhla rty, aby ukázala své špičáky.

Cítil jsem, že mě varuje.

Zdálo se, že se moje milá domácí kočka stala mocnou bytostí.

Také jsem si uvědomil, že vypadá jako mládě rysa. Bylo to opravdu působivé.

Chování Hayleigh Skywalkerové vůči Brambleberry Rose bylo stále problémem a já musel držte Brambles bezpečně daleko od své malé sestry. Zdálo se, že Hayleigh ji stále chce pryč z planety! Nebyl jsem si jistý, jestli se Brambleberry bojí, nebo jestli nechce, aby byla zpátky v domě. Možná si Hayleigh zvykla, že je pryč?

I když byla Hayleigh menší, díky její extra síle horní části těla jsem cítil, že kdyby zasáhla Brambleberry, ublížila by jí. Ale díky operaci Submarine Doors se mi podařilo udržet Hayleigh Skywalker v jedné polovině domu a Brambleberry Rose bezpečně ve druhé. Znamenalo to jen, že jsme s Christopherem museli mít vždy zavřené dveře. Podařilo se nám zavřít jedny dveře, než jsme otevřeli další na chodbě, kde se obě strany domu spojovaly.

"Musíme něco udělat, aby byl Brambles bezpečnější."

"Možná bychom mohli zkusit dát Hayleigh Monster pod dům."

Možná si vzpomínáte, drazí čtenáři, když Brambles zmizela do toho jeskynního prostoru během prvních týdnů se mnou.

"Pamatuješ, když jsme tam položili Huckleberryho?"

"Nechytil žádné myši." . . ani náhodou; a dostal se za dvě minuty!"

"Myslíš, že se dostane ven?"

Společně jsme Hayleigh odnesli na dvorek a jí to ani trochu nevadilo. Když jsme zavřeli dveře, o kterých jsme jí řekli, že ji milujeme, a pak jsme se dívali před domem na několik otvorů, kterými se mohla dostat ven. Nezobrazovala se. O několik hodin později jsme otevřeli dveře, zavolali její jméno a Hayleigh k nám přišla. Nefunguje.

"Líbí se jí tam dole!"

Než jsme ji tam dali znovu, zkusili jsme to znovu s Huckem. Zavřeli jsme dveře ale byl venku, než jsme se dostali do přední části domu. Nevěděli jsme, jak se Huck dostal ven, ale mysleli jsme si, že Hayleigh se možná kvůli její noze nebude moci ohnout jako on. Stala se tedy majitelkou svého vlastního soukromého útočiště.

Náš dům byl postaven bez řádných základů a měl několik míst, kde bylo pod domem vidět denní světlo. Byly tam také zástěny nad obdélníkovými otvory asi dvanáct krát šest palců, takže měla vždy čerstvý vzduch a viděla ven. Byla to celá špinavá podlaha a velká jako náš dům a byl jsem si jistý, že tam dole jsou malá divoká zvířátka, která jí dělala společnost. Žádné jiné kočky by tam dobrovolně nešly, takže to bylo celé její a daleko od trestu.

Takže Brambleberry byla v bezpečí u nás – a zase venku na našem dvoře – a Hayleigh byla bezpečně zavřená na pěkném místě, které jí patřilo .

Jednoho večera Christopher láskyplně poznamenal: „Ha! Je ve vězení Hayleigh.“

Brambles se krásně zotavoval a mohl znovu skákat a lézt. Některá odpoledne spala schoulená v nenaplněné kamenné lázni pro ptáky, která byla téměř čtyři stopy nad zemí. Kdysi jsme ji v teplých dnech naplnili našim ptákům, ale nenechali jsme v ní vodu přes noc, jinak by z ní roztomilí malí mývalové udělali umyvadlo a pravděpodobně by ji přitom převrhli. Ale poté, co jsem ji viděl schoulenou, jsem ji nechal nenaplněnou a sehnal jsem závěsnou vaničku pro ptáky pro naše opeřené přátele. Kamenná vana pro ptáky stála na kované železné základně a nemohl jsem přijít na to, jak se tam dostala, aniž bych ji svrhl.

Neviděli jsme ji letět mezi stromy, ale mohla znovu skákat.

Stále mluvila zřídka, možná jednou za tři nebo pět týdnů, a její hlas byl stále jen a malé pískavé mňau.

V občasném teplém odpoledni, kdy byl Christopher doma, si občas lehl a zdřímnul. V těch dnech se zdálo, že je přesvědčená, že je její práce s ním zdřímnout, a schoulila se těsně k jeho tváři. Miloval to.

Opět jsme měli doma a na dvoře klid a všechny naše kočky byly šťastné.

Naše kamarádka Deanna z vedlejšího domu byla na návštěvě jednoho krásného, jasného a teplého rána, když jsme krmili naše veverky na dřevěné římse. Na dvoře jim nechala arašídy a další pamlsky, ale neměla políčku na veverky. Vyprávěla o tom, jak ráda je pozoruje, jak sedí na té pěkné plošině a žvýkají jejich černá slunečnicová semínka a arašídy.

Najednou jedna z malých červených veverek slezla ze stromu a skočila na něj police – jediný rozdíl byl v tom, že tato přišla s darem! Nesla velký -

skoro tak velký jako ona – kousek měkkého zeleného mechu v ústech. Hodila ho na římsu, švihla ocasem sem a tam a pak běžela zpátky na strom.

Všichni jsme se na sebe podívali a začali se smát.

"To bylo úmyslné!" řekla Deanna.

"To bylo nečekané." dodal Christopher.

"Myslíš, že ti děkuje za ty pamlsky?"

"Jsem tak rád, že jsme to všichni viděli, wow!"

Později jsem se rozhodl udělat průzkum toho, čeho jsme právě byli svědky. Zjistil jsem, že veverky a dalších zvířat bylo zaznamenáno, že se účastní altruistického chování. Ale byl to, nebo to byl to, co Deanna navrhla, způsob, jak nám poděkovat?

Veverky mechem vystylají svá hnízda a udržují svá miminka v teple, tak jsem to vzal jako dárek pro náš dům. Jaký to byl zvláštní zážitek mít ten pěkný kousek měkkého zeleného mechu.

Jednoho rána jsem sledoval, jak nuly střemhlavým bombardováním bombardovaly naše speciální veverčí přátele s dárky. Všiml jsem si, že sledovali letový vzor. Slétli by ze stromů a zaútočili z horizontálních pozic. Tak jsem si myslel, že bych mohl přerušit jejich letovou dráhu překážkou na nejbližším konci veverčí police. Prošel jsem náš dvůr a našel jsem dubovou větev o průměru asi jeden palec, možná tři stopy dlouhou, s rovnou základnou a huňatým vrcholem. Přibil jsem to na konec police. A sledoval. Úplně to fungovalo! Naši veverčí přátelé mohli stále sedět na polici a vychutnávat si své pochoutky, aniž by jejich výhled byl rušen, naše kočky mohly stále skákat na polici a z police a ty hanebné nuly se k nim nemohly dostat.

Christopher a já jsme milovali venkovní večírky. Rozdělili bychom oheň v naší hasičské zbrojnici a užili jsme si krásný čas venku s našimi přáteli. Hayleigh byla v bezpečí ve vězení Hayleigh, nechal jsem přední dveře otevřené pro naše hosty a kočkám se to líbilo. Navar, Girl Grey, Huck a Brambles mohli být venku na našem dvoře, lézt po stromech později než po většinu noci a pak zajít dovnitř na večeri, kdy chtěli. S tolika lidmi na našem dvoře byli naprosto v bezpečí.

Většina našich přátel naše kočky znala a užívala si jejich společnosti, i když kočky většinou sledovaly z bezpečné vzdálenosti.

"Vaše kočky jsou tak zábavné, jak lezou po stromech a po střeše a sledují nás!" řekl jeden přítel.

"Její černá kočka je spíš jako pes." Stephen zněl pobaveně.

Christopher se usmál a jeho oči tančily požitkem: „Pokud se vrátíš jako zvíře, když přejdeš, měl bys se vrátit jako jedno z Amberiných kotát. "Její kočky dostávají to nejlepší - nejlepší ručně vyrobená jídla - a mají tak mimořádné životy."

Někdy, když jsme byli v pozdních večerních hodinách na našem dvorku, podívali jsme se nahoru do našich borovic a viděli jsme červené oči, které na nás shlížely. Nejdřív jsme nevěděli, komu patří, ale pak jsme zjistili, že tam nahoře sedí mývalové, které jsme viděli jen zřídka, a pozorovali nás. Bylo to tak roztomilé, protože tam bylo pět nebo šest párů malých, červených, zářících očí a ty se pohybovaly, když jsme chodili po našem dvoře.

Možná jsem se zmínil, že Christopher a já jsme milovali život v této pohádkové knize, téměř lesní čtvrti. Bobcata jsme viděli jen jednou a teď, když jsme měli Hayleigh a nuly, my a naše kočky jsme žili poklidný život. Každý. Den.

O pár let později, v jednu z těchto jednotvárných sobot, se Brambleberry Rose vrátila ze svých časných ranních rozhovorů s ptáky a ze svého průzkumu našeho dvora a všiml jsem si, že kulhá. V neděli vypadala lépe; pak v pondělí byla zase horší.

Christopher a já jsme si zavolali na ranní schůzku s Dr. Thomasem.

Po svém vyšetření řekl: „Brambleberry má přetržený přední zkřížený vaz, popř. ACL. To se obvykle stává sportovním kočkám. Viděli jste ji skákat obzvláště vysoko nebo honit jednu z ostatních koček? . . . nebo běžíš opravdu rychle?"

Myslel jsem, že ji Hayleigh pronásleduje, ale protože byla většinu času ve vězení Hayleigh, nic takového jsem neviděl.

"Hmmm . . . " Pátral jsem ve své mysli. Pak jsem se podíval na Christophera, ale neměl co dodat.

"Ach . . . ti dva bratři kočky. . . Pamatuj si?"

"Ah . . . to je správně!"

Řekl jsem o nich doktoru Thomasovi. „Do naší čtvrti se přistěhovali dva bratři kočky; oba jsou černobílí, jsou to velké kočky a plíží se nám na dvůr.“

"Vypadají jako tyranské kočky," dodal Christopher.

"Kdyby ji jeden z nich pronásledoval a ona špatně skočila nebo špatně přistála, mohlo by se to stát."

Myslel jsem, že Navar Star musela být uvnitř nebo v jiné části dvora, když se stala ta hrozná věc, a on ji před nimi nedokázal ochránit.

"Je dobře, že jsi ji přivedl tak rychle." Mohu jí dnes provést ortopedickou operaci a napravit škody."

Když jsme se na sebe podívali, oba jsme s Christopherem přikývli na souhlas.

"Bude po operaci pořád taková, jako byla?"

"Je to hod mincí." Některé kočky se hojí krásně a jiné po operaci nejsou stejné. Budete ji muset držet uvnitř šest měsíců."

Znovu jsme se s Christopherem zkontrolovali.

"Ano, to zvládnou," řekl jsem.

Pak nám doktor Thomas řekl o zbytku jejího uzdravení. "Nenech ji lézt nebo skákat." těch šest měsíců."

Mluvil tiše a říkal ta slova, jako by si objednával oběd, ale Christopher to věděl co pro mě znamenali. Položil mi ruce kolem ramen.

Myslel jsem, vážně? Moje drahá létající kočka? Moje Mystère?

Moje srdce se pro ni zlomilo. Věděl jsem, že její vášní v tomto životě bylo skákat a létat stromy.

„Na tom budu muset zapracovat! Páni. . .“

"Po operaci," pokračoval doktor Thomas, "zahájíme léčbu perorálními léky, aby nedostala artritidu v koleni." Čím více ji budete držet na zemi, tím větší jsou její šance na úplné uzdravení."

Políbil jsem její drahou malou hlavičku a nechali jsme ji v těch nejlepších rukou, nejkompentnější péči, jakou jsme znali. Když jsme odcházeli, Christopher mě znovu objal.

"Jak se máš?"

"Je to děsivé a bolí to."

"Je mi to moc líto."

"Můžeme se cestou domů zastavit v misi a pomodlit se za ni?"

"Ach . . . skvělý nápad, ano, pojďme."

Později toho odpoledne nám Dr. Thomas zavolal, aby nám oznámil, že naše krásná Brambleberry Rose operaci zvládla dobře a že si ji po ní budeme moci vzít domů. zkouška.

Zavolal jsem na naše místní policejní oddělení a zeptal jsem se, jestli můžu udělat něco pro ochranu svých koček na jejich vlastním dvoře. Znovu mě spojili s Christine, naší milovanou úřednicí pro kontrolu zvířat.

"Jak se má Brambles?"

"Ahoj Christine, krásně se uzdravila, díky, ale teď máme další problém," a vysvětlil jsem, co se stalo.

"Je mi líto, že vám to říkám, ale kočky jsou považovány za přirozené tuláky." Nedají se řídit jako psi a musíte najít způsob, jak se se situací sžít. Nemůžu ti pomoci. Je mi to opravdu líto! Víte, kdo je jejich majitelem? Dokážeš s nimi něco vymyslet?"

"Možná. Pokusím se. Děkuji, Christine."

Další den se Brambles vrátila domů a já jsem byl nesmírně šťastný, že ji mám zpátky. Také jsem věděl, že nás čeká cesta, která bude vyžadovat hodně trpělivosti z její i mé strany.

"Jsi v pořádku," řekl jsem jí. "Tvůj táta a já tě moc milujeme." Jsem tu s tebou. Každý den, zlato. Mám tě!"

Protože neuměla příliš dobře chodit, přinesl jsem jí jídlo a vodu a pak jsem ji odnesl do její bedny. První den to fungovalo dobře. Poté jsme její hojící se koleno přizpůsobili schůdky, aby mohla dojít až k naší posteli a nemusela skákat dolů.

Mluvil jsem s několika členy naší městské rady, abych zjistil, jestli bych mohl něco udělat pro ochranu našich koťat. Souhlasili s Christine a řekli, že ve skutečnosti neexistuje žádný způsob, jak by mi mohli pomoci. Náš dobrý přítel, Anthony, byl obzvláště znepokojen, protože ji znal od doby, kdy byla malé dítě, které chodilo na zasedání městské rady v mém koženém batohu, a měl rád kočky.

„Je to kráska,“ řekl, „a ty se o ni tak dobře staráš. Kéž by existoval způsob, jak bych vám s tím mohl pomoci. Samozřejmě, pokud budete něco potřebovat, stačí zavolat!“

Majitel černobílých násilnických koček bydlel asi o dvoje dveře a křižovatku sousedských ulic na stejné straně naší ulice. Zaklepal jsem na její přední dveře a zeptal se, jestli má čas si promluvit.

"Jasně, co se děje?"

Když jsem jí řekl, co se stalo a co řekl doktor Thomas, podívala se dolů a zavrtěla hlavou ze strany na stranu. "Zdá se, že vaše kočky mlátí jiné kočky."

"Je mi Bramblese tak líto." Slyšel jsem to od jiných sousedů."

"Opravdu? Můžeš něco udělat, abys je tam udržela?"

"Hmmm . . . Můžu se pokusit. Jasně, nechám si je tam a uvidím, jak to bude fungovat."

„Díky, doufám, že to pomůže. Nechci, aby bylo zraněno více mých koček.“

Odešel jsem se slzami v očích za svým krásným miminkem a nadějí na mír v našem yard.

Život Brambleberry Rose se změnil a můj také.

Protože jsem většinou pracoval z domova, pobyt u Brambles nebyla obětí. Byla to voják a nechala mě, abych se o ni staral, přinášel jí pamlsky a vyprávěl jí příběhy o tom, jak by mohla získat zpět svůj život.

Poprvé jsem ji viděl, jak sedí na mém prádelníku a dívá se skoro čtyři stopy přímo nahoru vršek naší skříně jsem ji jemně odradil.

"Ach, zlato, ještě ne." Vím, že ve své mysli stále skáčeš tak vysoko, jak chceš. . . ale dítě, počkej, až se uzdravíš. Dobře? Miluji tě."

Neodpověděla, ale chovala se, jako by udělala, o co jsem ji požádal. . . pro teď.

Udělal jsem vše, co jsem mohl, abych ji zabavil. Odnal jsem ji na její oblíbená místa na dvoře a posadil se a držel ji na slunci. Koupili jsme si nové hračky a já si s ní hrála doma a celou dobu ji hlídala.

Často si zdímla na konci naší postele, kde jsme měli měkkou, chlupatou ovčí kůži. Možná už víte, že ona a Christopher měli sladký vztah. I když našim dětem rozuměl tak, že jsem se tomu divil, mezi Bramblesem a ním byl jeden rozhovor, který mu stále chyběl. Rád se dotýkal její bujné srsti, a když přišel do naší ložnice a našel ji spící, neodolal. Jedno zvířátko bylo přijatelné, dva hraniční – a přestože jsem ho z lásky varoval – myslel si, že třetí mazlíček bude vítán. Nebylo to ! Nejprve by ho tiše kousla, a kdyby se ji znovu pokusil pohladit, setkal se s tolika tlapkami, kolik na něj mohla dostat, s vytaženými drápy, čímž ho varoval, aby to už nezkoušel!

Pokaždé to bylo stejné. Odtáhl ruku a zavrtěl hlavou.

Tolikrát !

"Je to kočička se dvěma mazlíčky, to je vše, co s ní dostanete." Pokaždé, když to udělal, mě to bavilo.

Občas se jí podíval do očí vzdáleně, skoro divoce a já věděl, že přemýšlí o tom, že by vyskočila někam, kam nechci, aby skočila, nebo dolů z postele nebo pohovky, a já ji nasměřuji na její schody.

Sledovat ji, jak dělá akrobatické věci, naše ostatní kočičky nemohly být tak zábavné. Zabránit jí ve skoku byla nejvyšší výzva. Ale nakonec jsme to s ní vyřešili a nakonec jsem ji udržel na zemi.

Během naší poslední schůzky s doktorem Thomasem řekl: „Další dobrá práce. Můžete ji nechat jít ven na váš dvůr, pokud chcete. Je stabilní, tak ať vám řekne, co teď může dělat. Necháme jí léky proti artritidě; po zbytek života by měla být bez bolesti.“

"Měla by být domácí kočka pro její bezpečnost?" Zeptal jsem se.

"Kočky ve vaší oblasti jsou většinou v bezpečí, pokud jsou přivezeny v noci." Jestli ji chceš mít přes den doma, udělej to, ale Brambles se mi zdá, že potřebuje být venku. Některé kočky jsou od přírody domácí kočky. Ona není. Ale je to na tobě."

Christopher a já jsme čekali, jak se bude pohybovat ve svém světě a jestli bude schopná skákat a lézt.

Nechal jsem ji jít kamkoli v domě chtěla, aniž bych ji sledoval. Mohl jsem také skutečně odejít na hodinu nebo více, aniž bych se cítil provinile. Dal jsem kočiči schůdky blízko širokého parapetu v mé kanceláři, aby mohla vylézt a pozorovat svět venku.

Uběhlo pár dní a Christopher se zeptal: "Nechal jsi ji dnes jít ven?"

"Ještě ne, pořád ji držím uvnitř." Myslíš, že je čas?"

"Myslím, že to je tvůj úkol." Dr. Thomas řekl, že je to v pořádku, ale nechám to na vás. Budete vědět, kdy je to správné."

"Chceš tu být poprvé?"

"Ano, to bych chtěl, jistě!"

O pár dní později jsem mu řekl, že je čas, tak jsme se dohodli, kdy bude doma.

Bylo brzy odpoledne, když jsem otevřel hlavní dveře. Ven neutíkala. Navar byl na verandě a Brambles přešel ke dveřím a vyhlédl ven. Christopher vyšel ven a otočil se, aby zjistil, jestli půjde za ním. Stále jsem byl uvnitř a stál ve dveřích.

Zvedla tvář k nebi a několikrát se krátce nadechla. svobodu dýchání. . . vypadalo to, že byla

A pak prostě odešla. Šla ke schodům, dolů do zahrady a stála a dívala se na rostliny. Christopher a já jsme ji tak nějak následovali a ona obešla zahradu a pak se odvážíla dál na náš dvůr. Její noha nefungovala tak, jak měla, ale zdálo se, že je ráda, že je venku. Neutekla ani nevylezla na strom. Jen se procházela svou zahradou.

Nevěděli jsme, jestli by Hayleigh způsobila potíže nebo se pokusila dostat z vězení Hayleigh , kdyby viděla Brambles, ale ne.

Brambles zůstal venku asi hodinu a půl a pak se vrátil do domu. Připravil jsem jí večeři a ona vylezla na naši postel a šla spát.

"No, to bylo jemné. Pustíš ji zítra zase ven?"

"Myslím, že ano. Nechám hlavní dveře otevřené a zkontroluji ji, ale myslím, že je v pořádku."

"Viděl jsi ty zlé kočky?"

"Ne, od té doby, co jsem mluvil s jejich mámou, je ticho."

Takže druhý den ráno jsem pustil Brambles ven brzy a byla v pořádku. Dokonce vyšplhala pár stop po jednom z bočních kalifornských dubů. Než skočila dolů, neušla daleko, ale dřevěné třísky jí umožnily měkké přistání.

Když byla venku, několikrát jsem vyšel ven a ona se na svém dvoře dobře bavila. Dokonce se v jednu chvíli schoulila a zdřímla ve vysoké trávě. A každý den jsme se ona a já uvolňovali, když byla zase venkovní kočička.

S Christopherem jsme ji pozorovali a na všechna její oblíbená místa na našem dvoře jsme postavili mini dřevěné lavičky, které fungovaly jako schůdky.

Kočí kroky uvnitř se jí dařilo a každý týden jí přinášel více sebevědomí. Brambleberry Rose mohla stále trávit dny na slunných místech venku. Mohla vylézt na svá bezpečná místa a zdřímnout si. Začala pobíhat po dvorku jako naše ostatní kočky a přiběhla ke mně, když jsem zavolal. V noci vyskočila na naši postel. Jediným rozdílem byly ty malé kočí schůdky a lavičky, které pro ni uvnitř i venku fungovaly jako schody. Brambleberry je zvládl a brzy začal létat domem a dvorem místo mezi stromy.

Takhle zraněnou kočku jsem ještě neměl. I po roce se zdálo, že je navždy změněno. Když jsem ji sledoval, bylo jasné, že už není tím akrobatem, jakým bývala. Její rozsah byl omezený. Stále uměla létat jako ostatní kočky, ale létat už nedokázala. Tohle mi moc vadilo. Létání mezi větvemi stromů bylo velkou součástí toho, kým byla, nemluvě

že bylo něco zvláštního pozorovat. Bylo tak krásné vidět ji sebevědomě proplouvat po tenkých větvích.

Zdálo se, že naše halcyonové dny mohou být za námi.

7. Oreo, Panda a Lékořice

Život šel dál jako život.

Naše vraždění vran stále několikrát ročně ovládlo náš dvůr; naši veverčí přátelé byli v bezpečí před vzdušnými útoky nul; Huckleberry stále trávil čas vedle s Annou; čas od času jsme v našich borovicích viděli sbírku červených mývalích očí a obyčejné kočky tu nebyly, takže pro Brambleberry Rose už žádná traumata nebyla.

Byla tak velkou součástí mého srdce a našeho života. Zatímco jsem pracoval, opustil jsem francouzské dveře v mé kanceláři odjištěné a držené řetězovým zámekem. Mohla ji snadno otevřít a vejít, kdykoli chtěla. Každý den, když přišla z našeho dvora, viděl jsem ji, jak jde po chodbě směrem ke mně, a řekl jsem jí, jak je krásná a statečná a že ji navěky miluji.

Brambleberry neodpověděl; stále sotva vydala zvuk. Začal jsem si myslet, že ano použila svůj hlas prvního dne svého života v igelitovém sáčku – křičela o záchranu.

Jednou večer jsme s Christopherem seděli na naší přední verandě ve stylu dvora. Brambles byl na dvoře a já se ho zeptal: „Proč si myslíš, že se to stalo? Je nevinná. Proč by musela ztratit podstatu svého ducha? . . proč by byl můj leták uzemněn?“

"Ach, chlapče, to je otázka na věky." Nemám odpověď; není dobrý. Myslím zvládá to dobře, ale je to ztráta a na vaše otázky nemohu odpovědět. Kéž bych mohl, promiň!"

Brambleberry a já jsme měli rytmus nebo něco takového; byli jsme v synchronizaci. Po jejím zranění jsem se rozhodl trávit více času doma; moje cesty trvaly kratší dobu. Rozhodl jsem se s ní trávit co nejvíce času a byl jsem s ní rád.

Když jsme s Christopherem slavili páté narozeniny Brambleberry Rose, bylo Navar Star více než devatenáct let. Byl a stále byl mocnou silou a patriarchou naší kočičí rodiny.

Jak si možná pamatujete, Christopher měl k Navarovi velmi blízko a trávil s ním více času než obvykle. Jedné noci řekl téměř šeptem: "Nastal čas, aby vycestoval za závoje času a prostoru."

Dr. Thomas zkoumal Navara před několika týdny a řekl nám, abychom mu zavolali, protože Navarovi se blížil konec jeho dnů. Řekl, že budeme vědět kdy, a že přijde k nám domů, aby pomohl Navey přejít na Druhou stranu.

"Můžete ho držet," řekl doktor Thomas, když dorazil. Pokynul Christopherovi, aby si sedl na postel vedle své milované kočky.

"Můžeš si s ním promluvit, . . . Potřebuji, abys odešel, až mu dám první léky, ale zůstaň s ním zatím."

Oba jsme políbili naši milovanou Navar Star. Řekli jsme mu, jak moc ho milujeme, že jsme a vždy budeme rodina a že ho znovu uvidíme. A pak jsme ho nechali u Dr. Thomas. Když nás zavolal zpět do naší ložnice, Navar byl stočený do polohy na spaní a byl nehybný jako bezměsíčná noc. Chvilí jsme s ním seděli, abychom se naposledy rozloučili, než ho měl Dr. Thomas odvést.

"Co když ti ho přivezeme za hodinu?" Zeptal jsem se.

"Tak určitě. . . promiňte kluci."

Po další hodině nebo více, kdy jsme si tiše povídali s naším velkým černým chlapcem a hladili ho, tmavé kožešiny, vzali jsme ho k Dr. Thomasovi.

Nikdy za ty roky, co jsme byli spolu, jsem Christophera neviděla tak smutného. Jak jsem již zmínil, měl obzvláště blízko ke své černé, velké kočce. Smutek se mu vryl hluboko do tváře a později té noci začal plánovat obřad, aby se rozloučil se svou drahou hvězdou Navar.

Náš ohnivý kruh měl přirozený kruh výsadeb, který ho obklopoval na části našeho pozemku a Christopher tam chtěl mít památník Navaru.

"Bylo by v pořádku, kdybych pro něj nechal zasadit strom u ohniště?"

"To by se mi líbilo." Na jaký druh myslíš?"

"Uvidím, jestli jsou k dispozici vzrostlé japonské červené javory."

"Je mi to tak líto, Christophere."

"Je stále se mnou." Už je opravdu velký!"

"Jmenuje se stále Navar?"

"Teď je Bagheera."

"Ach, jako Kniha džunglí?"

"To je tak hustý. Kéž bych ho mohl vidět."

Možná to nevíte, ale Christopher se narodil v Anglii a vychoval ho velmi anglická matka. Od dětství znal nejen Petra Pana, ale i příběhy Knihy džunglí. Obzvláště miloval Bagheeru, černého pantera, který se spřátelil s „mládětem“

Mauglí. Bagheera byl ochráncem a rádcem osiřelého chlapce, takže bylo vhodné, že Navar jako Bagheera byl nyní Christopherovým duchovním společníkem.

Následujícího dne Christopher a někteří přátelé z krajiny zasadili na našem dvoře půvabný japonský javor Red Dragon na počest našeho milovaného chlapce. Christopher skutečně pomohl vykopat nový domov pro krásný strom.

O pár dní později, poté, co jsme vyzvedli Naveyin popel od Dr. Thomase, přišlo několik přátel na náš posvátný obřad a zapálili jsme oheň v našem ohnivém kruhu. Když slunce zapadalo, posadili jsme se do kruhu kolem plamenů a rozloučili se s naší milovanou hvězdou Navar Star.

"Byl to obrovský kocour," řekl jeden přítel. "A tak klidné."

"A s tebou tak dlouho," nabídl další.

"Ach, člověče, ty zelené oči!" řekl náš přítel Stephen.

"Byl to můj nejlepší přítel." Christopher se zdál být prázdný. Tohle jsem ještě neviděl. . a nikdy mě neopustí. "Je stále se mnou."

Důvěra, kterou měl, že jeho velký černý kocourek je stále s ním, pro mě byla nová.

Zdálo se, že celé naší kočičí rodině Navar Star chybí. Vypadali smutně. Více spali a nechtěli si tolik hrát. Byl s námi tolik let – naši mladí ho znali celý život a začali být závislí na jeho ochraně.

„Budou naše děti venku v bezpečí? Navar už je nemůže ochránit. Brambleberry Rose, Dívka Grey, Huckleberry Moon a naše malá hrůza, Hayleigh Skywalker, jsou všechno sladká miminka. Nechci, aby jim bylo ublíženo."

"Měli by být v pořádku, ale naším úkolem je nyní je udržet v bezpečí a musíme věřit jejich kočičím Angels." Tak to viděl Christopher. "Příště zůstanu s naší kočičkou a budu je držet, když se překročí."

· · Nechci při tom přechodu opustit další naše malé.
Ať je to cokoli, zvládnou to. Potřebuji být s nimi."

Týden jsem brečel a pak jsem měl v srdci pocit, že náš stoický chlapec – s láskou známý jako The Fonz – je v pořádku a tiše se odnesl kamkoli, kam jdou, když nás opouštějí.

Girl Grey a Huckleberry Moon se milovali; několik dní spolu stále dřímali a často se poflakovali blízko sebe. Huck stále několikrát týdně zmizel, aby se mohl pověsit se svou kočičí kamarádkou Annou vedle. Hayleigh byla stále v úmyslu obtěžovat Brambleberry, ale protože jsme je drželi odděleně, měli jsme doma klid.

Jednoho večera jsem vyšel na naši přední verandu a začal sejít po schodech dolů. To bylo jen se mění v krásný západ slunce. Zpod našich dřevěných schodů vyšel velký, nadýchaný, černobílý skunk. Přestal jsem chodit.

Girl Grey a Huckleberry byli oba venku a já netušil, co by se stalo, kdyby potkali toho skunka. Hádejte, co následovalo, milí čtenáři? Mnohem menší skunk vyšel za prvním skunkem. . a pak ještě jeden malý. Celou dobu jsem se ani nepohnul. Měl jsem pocit, že se dívám na mámu a její dvě děti, a přemýšlel jsem, jestli tam jsou

více.

Všichni tři se zdáli být na našem dvoře pohodlně; neschovávali se, ale chodili přímo na cestě, která vedla ke schodům na naši přední verandu, takže jsem musel věřit, že to pro ně není nic nového. Přibližně v té době přiběhl Huck po boční cestě z naší příjezdové cesty. Projel zatáčkou a opravdu rychle zabrzdil! Zastavil se a nehýbal se asi minutu, a pak jen tiše vešel do našeho domu. Nechal jsem hlavní dveře otevřené, protože jsem se plánoval vrátit během několika minut, a Huck zmizel v našem obývacím pokoji.

O pár minut později šel Christopher ke dveřím. "Hej, jaká krásná obloha." Vypadá to, že bychom mohli mít další oceněný západ slunce. . . uh . . . co se děje?"

V té době už viděl skunky. „Páni, podívej se na ně! Kolik jich tam je?"

Otočil jsem se dost, abych viděl, kam couvám, a pomalu jsem se vrátil do našeho domu. "Dívka Greyová je stále venku." Možná jí zavolám u zadních dveří."

Christopher zavřel spodní polovinu našich předních dveří a stál a pozoroval je. "Myslím už tu byli. Kloučou a zdají se být pohodlné."

"Co je klučení?"

"Hrají předními nohama v zemi a hledají hmyz."

Sledovali jsme naše tři nové sousedy, jak slunce začalo mizet. Naše zahradní světla se rozsvítila a dívka Grey šla stejnou boční cestou, kterou šel Huckleberry. Christopher jí otevřel přední dveře. Vážně se nebála.

Většinu dní trávila dívka Grey čas sama pozorováním ostatních miminek, našich ptáků nebo veverek. Zdálo se to velmi účelné; jako by si dělala mentální poznámky. Pořád si hrála s malými plechovkami na medvídky v košíku, který jsem měl v obývacím. Bylo sladké prožívat svůj den a slyšet ten téměř hudební zvuk. Stále ještě nebyla tolik na hračky se zvonky, ale měla ráda jiné zvuky.

Líbily se jí nové crinkle-ball hračky, které jsme jí koupili. Nechtěla je honit, ale seděla a trochu je poplácala na místě – vypadalo to, jako by chtěla slyšet zvuky, které vydávají. V duchu jsem ji viděl na sobě fialový špičatý kouzelnický klobouk s lesklými zlatými hvězdami a půlměsícem. Vypadala jako kradmé, velmi moudré stvoření z jiného světa.

Zdalo se, že se jí rodina skunků líbí. Po tom prvním večeru jsme viděli, že se ukázali většinu večerů. Byli tak atraktivní, že měli uhlově černou srst a dramatické dlouhé bílé chocholy, díky nimž jejich ocasy vypadaly jako oslava. Dívka Grey občas seděla na schodech přední verandy a prohlížela si je. Žádná z našich ostatních koček to neudělala. Byla pozorovatelkou, sledovala . . . tolik věcí. Některé jsem ani neviděl, ale to mě přimělo pokusit se zjistit, na co se soustředila.

Četl jsem o skuncích a cítil jsem se bezpečně, že nebudou stříkat, protože se jim to nelíbí udělat to – a moje jemná, tajemná kočka nebyla nijak ohrožující. Když se lekli, postavili se svému agresorovi a dupali svými malými černými nožkami. Viděl jsem je dělat jednou nebo dvakrát, když je Huckleberry překvapil. Byla to ta nejroztomilejší věc a tak drahá. Někdy, když se vracel z návštěvy Anny, vrazil k nám na dvůr. Nevím proč, jen jedna z jeho věcí.

Nejprve jsme pojmenovali mámu.

"Co si myslíš o Oreo?"

"Perfektní!"

Když jsem je jednoho večera sledoval, rozhodl jsem se, že se miminka budou jmenovat Panda a Lékořice.

„Jedno z dětí je statečnější než druhé. Říkejme jí, Lékořice. Jde mnohem blíž k našemu domu a je jí jedno, že je Gray venku. Panda se naopak více zdržuje vzadu na zahradě a načechrá si ocas, když Huck srazí jejich žravou party.“

Takový byl náš život, milovali jsme ho a prostě se převaloval ze dne na den.

O pár let později bylo Girl Grey téměř sedmnáct let. Prožila s námi tak sladký, dlouhý život a nastal její čas připojit se k Navar Star, její kočičí rodině a havajským předkům na Druhé straně. Dr. Jenny, pomocná veterinární lékařka v kanceláři Dr. Thomase, která s našimi kočičkami pracovala několik let, chtěla pomoci Grayovi, aby nás opustil a vydal se do nebe.

Dr. Jenny byla tak sladká: v posledních měsících k nám přišla mnohokrát pomáhal s Girl Grey a měl s ní zvláštní spojení. Christopher ji nazval „Jennyannydots“ podle kočky Gumbie z muzikálu Cats, založeného na knize TS Eliot Old Possum's Book of Practical Cats.

V den jejího přechodu jsme s Christopherem umístili vázy s čerstvými květinami, včetně levandulové šeříky, které voněly tak krásně voňavě, na naší půvabné verandě. Umístili jsme Oblíbená deka Gray Grey, náhrdelník, který jsem pro ni vyrobil, a několik jejích oblíbených hraček poblíž.

Když dorazila doktorka Jenny, držel jsem Girl Grey na klíně. Christopher a já jsme recitovali jména z téměř třiceti koček, které mohla na Druhé straně hledat – každého ze svých bratrů a sester. Některé znala, když tu byla, a jiné, s nimiž se poprvé setkala, až bude dorazil.

Když byla pryč, doktorka Jenny řekla: „Je v pořádku sedět na slunci a držet ji. Pokud vidíte popř poslouchej něco, prosím, řekni mi.“

"Dobře." Napadlo mě, jestli ví něco, co já ne. "Jsou zvířata andělé?"

Tiše se zasmála. "Proč si to myslíš?"

"Vypadají tak moudří a milující."

"Ne, nejsou to andělé." Vypadají tak, protože žijí svým srdcem. Jsou tady s námi, abys nám ukázal lásku. všichni . Mají stejné pocity jako my a chtějí být miloval."

Poté jsme mlčeli. O několik minut později jsem v duchu viděl Girl Grey: vypadala stejná, až na to, že její měkká, stříbřitě šedá srst byla dlouhá a nadýchaná.

"Vidím ji." A řekl jsem Dr. Jenny, jak je Girl Grey nadýchaná.

"Vidíš víc?"

Uběhlo ještě pár minut. . . "Z její srsti vycházejí jiskry."

"Už jsem to viděl." Vidíš, co jsou to jiskry?"

Ještě pár minut jsme seděli na měkkém odpoledním slunci, nemluvili, a pak jsem se cítil ve svém srdce, co jsem viděl ve své mysli: „Tiskry jsou láska, kterou jsme jí dali . . . jsou tak krásné . . . všechna ta láska se třpytí z jejího kožichu.“

"To dává smysl, wow!" Dr. Jenny se usmívala.

A pak naše tichá, mystická dívka Grey zmizela.

Už dříve nám řekla, že můžeme buď vzít Girl Grey na kliniku, nebo mít tu ženu vyzvedni ji druhý den ráno, kdo ji vezme ke zpopelnění. Rozhodli jsme se ji mít převezena, tak nám doktorka Jenny řekla, abychom ji tu noc nechali v posteli.

Předtím jsem to nedělal a nebyl jsem si jistý. Když jsem se na ni podíval se zvednutým obočím a otázkami v očích, uklidnila mě: „Bude to v pořádku, neboj. Nic zlého se nestane. Stačí ji schoulit do postele a bude v pořádku.“

Uložil jsem Gray do její oblíbené měkké flanelové postele na sedadle u okna ve své kanceláři a zavřel francouzské dveře. Druhý den ráno, když jsem přešel přes obývací pokoj, abych je otevřel, jsem viděl Huckleberryho Moona sedět na jednom konci pohovky, která byla u těch dveří. Byl tak blízko, jak jen mohl, kde ležela Girl Grey. Uvědomil jsem si, že tam zůstal celou noc, aby byl blízko ní. Za svou oblíbenou sestru uspořádal vlastní soukromou vigílii.

"Chtěl bys pro ni zasadit nějaké květiny?"

"Můžeme zasadit něco, co roste na Havaji?"

Christopher přemýšlel a přemýšlel: „Nepamatuji si kvetoucí rostlinu, která může žít na obou místech, ale co ohnivě květiny, které máme na zahradě? Mohu je přesadit, aby se rozprostřely.“

"Ach . . . to je skvělý nápad. Tak moc milovala Peleho."

Během několika dní se objevila jeho posádka a přesunula některé z našich vysokých oranžových domorodců kvetoucích rostlin do zvláštní oblasti kolem základny navarského nádherného japonského javoru Red Dragon.

"Moc se jí líbilo být v těch vysokých trávách." Christopher řekl: „Byla to její soukromá džungle. Cítila se tam jako doma.“

"Zdálo se, že se cítila neviditelná, když tam byla."

Seděli jsme kolem našeho ohnivého kruhu a měli pro ni posvátnou slavnost. Huck a Brambles procházel se kolem a několik okamžiků s námi seděl. Bylo to zvláštní a krásné.

Jeden z našich dlouholetých místních přátel se zmínil o ohnivých květinách. "Proč sis je vybral?"

„Její malý havajský duch miloval bohyni ohně Pele a my jsme si mysleli... .“

"Hádej co? Tyto květiny rostou v oblastech, kde došlo k požáru. Oni jsou někteří z vyrostou první rostliny, a protože jsou vysoké, přilétají ptáci, aby pomohli znovu osít zničenou oblast.“

"Takže, aniž bychom to věděli, jsme si pro naši tichou, tajemnou Girl Grey vybrali rostlinu Fénix."

"A to je to, co v duchu dělá - vstává z popela." Páni!"

"To je opravdu krásné," řekl Christopher tiše.

Bylo smutné pustit Greye; byla taková mystická a tajemná kráska. Moje slzy vydržely asi týden, a pak se i ona pokojně a neslyšně odnesla pryč od nás, stejně jako její velký černý bratr před ní.

Jednou v noci, po procházce v naší zahradě vděčnosti, vešel Christopher dovnitř a řekl: "Myslím, že její duch se vrátil do její milované vlasti Havaj."

"Páni . . . to je správné. Docela v pohodě."

"Možná se znovu setkala s Pelem."

"Bohyně sopek a ohně." . . . jak úžasné pro ni."

"A duchové jejích ostrovních předků." Christopher se usmál.

"Doufám, že ji jednou zase budeme mít jako naši kočku."

Bylo smutné, že nás naše děti opustily, ale věděl jsem, že obě měly neobyčejné a nádherné životy. Christopher a já jsme je milovali. Znali členy své kočičí rodiny a měli neobvyklé a kouzelné místo k životu. Pro oba to byl dobrý život a teď byli v bezpečí na Druhé straně – a to mi pomohlo.

Jednoho odpoledne jsem našim miminkům představoval nového kamaráda: „To je náš kluk Huckleberry . a Brambleberry je další . Rose je tady někde v okolí. Jsou to naše smíšené bobule. Miluju Moona. říkat to." zasmál jsem se. "A pod domem malé monstrum." Je ve vězení Hayleigh."

Byli mladí: Huckovi bylo kolem čtrnácti a Brambleberry a Hayleigh bylo oběma kolem pěti nebo šesti. Miloval jsem je a rád s nimi trávil čas.

Hayleigh Skywalkerová byla stále její zvláštní malé stvoření a stále byla špatná. Ona měl také největší tlapy ze všech našich koček.

"Chceš vidět její kouzelné rukavice?" zeptal jsem se Christophera jednoho večera.

"Samozřejmě." Řekl a trochu se zasmál.

Byla v té době v kuchyni a Brambles byl bezpečně v naší ložnici. Zatřásl jsem Hayleighiným pytlíkem na pamlsky a ona přiběhla. Zatímco se pohybovala a já měl její pozornost, hodil jsem po podlaze pár pamlsků. Jako blesk přeběhla po podlaze z tvrdého dřeva a zachytila je těmi velkými rukavicemi.

"Ach. Můj. Dobrota. Můžeš to udělat znovu?"

Hodil jsem ještě pár pamlsků a on ji pozoroval.

"Otevírá tlapy a chytí je jako lapač baseballu," řekl. "To je tak hustý! Měli bychom jí říkat Lovec sumců."

„Lovec sumců? Proč?"

"Je to slavný profesionální hráč baseballu před lety." Je známý tím, že za svůj tým odehrál rekordní počet vítězných zápasů. Nutí mě na něj myslet."

"Miluji to jméno: náš malý lovec sumců."

Hodil jsem pár dalších pamlsků a ona se za nimi rozběhla, zastavila je jednou ze svých velkých rukavic a pak otevřela tlapu a pamlsky zvedla. Přinesla si ho k ústům, chroupala ho a dívala se na mě.

Christopher a já jsme se smáli a Hayleigh, lovkyně sumců, dostala spoustu lahůdek noc.

Byla tak roztomilá, ale také mě často kousala. Měli jste kočku, která to udělala? Ona nikdy mi nezlomila kůži, ale její kousnutí stále bolí. Byla to malá bojovnice a zajímalo by mě, jestli ten bojovný duch přežila to, co se jí stalo, a spoustu operací, které podstoupila jako mladší kočka.

"Má další nové jméno," řekl jsem Christopherovi, když si s ní hrál.

"Kromě rozkošného Brat?"

"Bitey Baby!"

"Ach, drahý." Ha! To jí sluší."

"Říkám to s láskou."

Když nastal čas jejich každoročních kontrol, vzal jsem je všechny společně do ordinace doktora Thomase. Jeho nový asistent se zeptal: "Kdo jsou tihle roztomilí?"

Ukázal jsem na Brambles a představil jsem ji: „Ona je Brambleberry Rose a tahle je Huckleberry Moon. Říkáme jim naše smíšené bobule a je tak snadné s nimi žít.“ Přistěhoval jsem Hayleighinu boudu blíž a řekl jsem: "Je to Hayleigh Skywalker a je to malý darebák."

Asistentka se usmála: "No, jistě, že nemá skvělé jméno z bobulí."

Neubráníl jsem se smíchu. "To slyším podruhé!"

O pár týdnů později jsem musel Huckleberryho znovu přijmout. Byla to nouzová návštěva. On Přišel jsem jednoho odpoledne kulhat a neviděl jsem zranění, ale věděl jsem, že něco není v pořádku. Poté, co jsem zavolal Christopherovi, vzal jsem ho do ordinace doktora Thomase.

Dr. Thomasovi netrvalo déle než několik minut, než se zeptal: "Vrátily se ty zlé kočky?"

Byl jsem překvapen. "Neviděl jsem je." Ale to neznamená, že tu nejsou. Jejich matka je držela uvnitř."

"Má kousnutí na zadní straně paty," pokračoval doktor Thomas. To naznačuje, že se dostal do konfrontace s podlou kočkou, a když se Huckleberry otočil, aby opustil, ta podlá kočka ho kousla."

Byl jsem tak naštvaný. Jak mi uniklo, že se mohou vrátit?

"Tento typ zranění je neobvykle bolestivý a myslím, že zlomyslné kočky jsou zpět." Chovají se jako kočičí teroristé. v přirozeném řádu koček, když jedna kočka ustoupí před hádkou a otočí se, aby odešla, měl by odejít i agresor. To se nestalo!"

"PRO BOHA!"

"Bude v pořádku, ale zatím si ho nechte uvnitř. Dávám mu antibiotika." Tyto kočky ne dodržují přirozená kočičí pravidla a loví ostatní kočky, aby jim ublížili. Věřím, že jsou schopni zabít jiné kočky."

Co má člověk s tou informací dělat?

Už jsem plánoval, že si promluví s mámou té zlé kočky, až se vrátím domů.

Ten večer jsem se zastavil a zeptal se na její dvě kočky.

"Jsou dobré, ale nemůžu je držet uvnitř," řekla. "Divočí v domě, pláče a běhá od okna k oknu. Tak jsem je pustil ven."

„Jak dlouho je pouštíš ven?"

"Pár dní."

Řekl jsem jí o svém milém chlapci Huckovi. "Takže zatímco jsi je držel uvnitř, moje kočky byly v bezpečí."

"Ježší, omlouvám se!"

"Můžeš jim nasadit zvonové límce?"

"Ano, zkusil jsem to, ale oba je utrhl." Za pár minut!"

Když jsem odcházel, kroutil jsem hlavou. . nahlas. . . "Co teď budeme dělat?" zeptal jsem se sám sebe

Později toho večera, když se Christopher vrátil domů, jsem se zeptal, jestli má nějaké nápady.

„Volal jsi předtím SPCA? Možná mají nápad.“

"Můžu je zkusit znovu."

"Chceš si pořídit psa?"

"Páni . . . to je skvělý nápad!"

"Možná bychom mohli získat nahrávku psiho štěkání a vystrašit je?" Christopher měl svůj praštěný úsměv.

Všechny naše děti byly toho večera zachumlané dovnitř. Huckleberry chtěl spát a byl schoulený na sedadle u okna v mé kanceláři. Brambles a Hayleigh byli bezpečně na své straně dveří, věděli jsme, že jsou v bezpečí.

"Zítřka mám schůzku s Mackem, stereem - řekl, že by nám mohl pomoci."

"Se štěkajícím psem?"

"Ano, dám ti vědět, co jsem se naučil."

Druhý den ráno, když Brambles spal v naší ložnici, chtěla Hayleigh jít ven. Protože jsem tam byl a mohl jsem ji sledovat, myslel jsem, že bude v bezpečí. Co by se mohlo pokazit? Že jo? Přední dveře jsem nechal otevřené a otevřel zadní dveře, abych se mohl rychle dostat přes zástěnu ven. Párkrát jsem šel ven a ona si užívala pobytu na slunci a žvýkání čerstvé trávy.

Vrátil jsem se dovnitř a stál jsem v naší kuchyni, když jsem uslyšel ten nejhlasitější a nejubožejší výkřik, jaký jsem kdy slyšel. Nemohl jsem se dostat ven dost rychle a byl jsem tak vděčný, že jsem byl tak blízko. Jedna ze zlých černobílých koček měla Hayleigh pod krkem!

Stáli asi dvanáct stop ode mě a já jsem běžel ke kočce a křičel: „NECH JÍ JÍ! WYPADEJTE OD TEĎ!"

Ale hádejte co, milí čtenáři, neudělal.

Nechali jsme udělat nějaké opravy na našem plotě a poblíž bylo několik dlouhých plotových tyčí. Já křičel dál: „PUSTIT JI! NECH JI JÍT! VYPADEJTE OD TEĎ!“

Když jsem zvedl sloupek plotu, myslel jsem, že couvne.

Neudělal, tak jsem mu to zvedl nad hlavu a praštil o zem vedle něj. Pořád jsem křičel ale Hayleigh byla zticha. Znovu jsem dopadl na zem a nakonec ji pustil a couval. Ale místo toho, aby odešel, jen stál a zíral na mě! Sebrala jsem ji a hned volala dr. Thomas.

„Přiveďte ji dovnitř; Už ji vidím.“

Rychle jsem zavolal Christopherovi a zabalil Hayleigh do jedné z jejích měkkých nadýchaných příkrývek. Byla naživu, ale nehýbala se a byla velmi tichá.

Dr. Thomas ji položil na svůj vyšetřovací stůl a zkontroloval ji, včetně její stability noha. "Ještě patnáct sekund a byla by mrtvá." Byly to doslova vteřiny, Amber!"

Hayleigh se postavila na stůl a nechala se pohládit. "Je v pořádku, není zraněná." To bylo jedna z tyranských koček?"

"Ano!"

"Ještě štěstí, že jsi byl tak blízko." Podíval se na mě přes brýle a pak se pod ní otřel brada. "A jak jsem slyšel, že jsi dobrý malý křikloun!" Dotkl se jí tak jemně.

„Christopher a já přemýšlíme o umístění venkovních reproduktorů a odstřelení štěkajícího psa záznam. Co si myslíš o tom plánu?“

"Mohlo by to fungovat." . . " podíval se dolů a jinam, jako by přemýšlel, „a mám někoho, kdo by ti mohl pomoci.

"Och, sladké! Díky a díky, že jste tady. Chci zavolat Christopherovi, ale udělám to ať ti zavolá."

"Později odpoledne si s ním můžu promluvit tady nebo dnes večer doma."

Hayleigh byla stále velmi tichá. Když jsem ji dostal domů, chtěla nějaké jídlo, tak jsem ohříval čerstvé, organické kuře a přidané pěkné vařené krevety. Poté usnula. Huck a Brambles už byli uvnitř, takže jsem je nechal tak.

Možná si pamatujete, milí čtenáři, toto nebyla moje první zkušenost se zlými kočičími tyrany. Vzpomněl jsem si na Bootse, Navarova kočičího tatínka, a jak šikanoval malá koťata. Ale neviděl jsem nic takového, co by tyto dvě teroristické kočky dokázaly. Nyní všechny tři naše koťátka ublížila tato hanebná stvoření. Opravdu jsem potřeboval, aby tahle hrozba skončila.

Ten večer jsme s Christopherem prošli tři domy po ulici a řekli jsme sousedovi, co se stalo. Dal jsem jí najevo, že nechci ublížit její kočce, ale málem by zabil Hayleigh. "Bojí se psů?"

"Ach, utíkají, když slyší štěkot psa." Sledují mě, když jdu na procházku, ale pokud a psí štěkot běží zpátky domů. Je mi opravdu líto, že se to stalo!"

S Christopherem jsme se na sebe podívali. "To by mohlo fungovat!"

Takže naše kočičky zůstaly uvnitř a s pomocí doktora Thomase získal Christopher několik nahrávek psů, kteří štěkají, běží a jeden z páru psů si hraje, bojuje a vrčí. Řekl jsem našim dětem, co se bude dít, a aby se nebály. V domě jsem si tiše pouštěl nahrávky a pozoroval naše kočičky. Všichni se podívali ke zdroji zvuků, ale nikdo neutíkal a neschovával se. Znovu jsem jim řekl, že psi jsou jejich přátelé a budou je držet v bezpečí venku, a dal jsem jim pamlsky.

"Jak se jmenují?"

"Psi?"

"Vždy jsem měl rád Chance a Shadow ve filmu Homeward Bound."

Christopher stále přemýšlel.

"A co Flash?"

"Ó to je skvělé. Šance, stín a blesk. Půjdeme ven a zavoláme jim. Naprosto falešné ty zlé kočky ven!"

Během několika příštích dní jsem tiše přehrával CD a dával našim dětem dobroty. Řekl jsem jim, že Chance, Shadow a Flash jsou jejich nové Navar Star.

"Udrží tě v bezpečí." A dal jsem jim další pamlsky.

Pokaždé, když jsem pouštěl CD, dávali pozor na kočky: jejich oči se zvětšily a ztmavly, podívali se na zdroj štěkání a uši jim zvedly, ale stále neutíkali a neschovávali se.

Asi o tři dny později nechal Christopher nainstalovat reproduktory a připojili jsme je k našemu stereo systému. Mohl jsem přehrávat CD přes reproduktory a štěkání bylo slyšet zvenčí, ne zevnitř. Bylo to geniální.

SPCA navrhl, abych dostal moč velkého psa nebo jiného divokého zvířete, takže jsem si objednal rozprašovač moči lva. Nastříkal jsem to podél celé linie plotu. Nemohl jsem říct, že ano

a našim kočičkám to nevadilo, takže jsem nevěděla, jestli to bude fungovat – ale plánovala jsem to rosit každých 4-6 týdnů a po občasném dešti, který jsme měli.

Postupně jsme hráli psí sbor častěji a hlasitěji. Hayleigh strávila většinu dní ve vězení Hayleigh, takže ji to vůbec netrápilo. Huckabeeho noha se krásně zahojila, a kdykoli chtěli jít s ostružiním ven, zahrál jsem nejprve psí sbor. Nechal jsem to několik minut běžet a zesílil jsem hlasitost, pak jsem je pustil, když jsem prošel pozemek. Když byli venku, hrál jsem to v intervalech a nevadilo jim to. Christopher a já jsme „volali psy“ každý den.

A Hádej co? Už jsme ty tyranské kočky nikdy neviděli.

Naše kočičky byly opět v bezpečí na svém dvoře. Mohli jít ven, jen když jsem byl doma, ale protože jsem pracoval z domova, měli zase sladký život.

Na podzim toho roku se v našem městečku konaly volby na starostu a naše kamarádka Sarah, současná starostka, se znovu ucházela o tuto funkci. Nabídl jsem náš dům jako místo setkávání, a protože byl postaven kolem roku 1924 a zachoval si původní charakter naší komunity, naši přátelé souhlasili, že by to dobře fungovalo. Na ulici před domem se dalo snadno zaparkovat a velký obývací pokoj s lehce nabílenými, čirými cedrovými stěnami a stropem vypadal jako stará horská chata. Masivní cihlový krb stál uprostřed místnosti mezi širokými okny s mnoha výplněmi, v nichž bylo stále původní zvlněné sklo.

Den setkání byl slunečný a teplý. Otevřel jsem hlavní dveře a postavil židle a na vstupní stůl položte sušenky a perlivou vodu. Vše proběhlo v pořádku. Brambles chtěla spát, takže byla v bezpečí v naší ložnici. Když byly tyto užitečné dveře do chodby zavřené, Hayleigh a Huck se mohli volně pohybovat, kam chtěli.

Přišlo hodně lidí a všichni jsme se dobře bavili. Když Sarah dorazila, po pozdravila několik mých sousedů, postavila se před krb a začala mluvit.

Po několika minutách se Hayleigh vyplížila z kuchyně a stála na chodbě a prohlížela si lidi sedící v jejím velkém pokoji. Pak vyrazila z kuchyně přes obývací pokoj před Sarah, otevřenými předními dveřmi a ven na přední verandu.

Ozvalo se několik smíchu. Sarah nám dál vyprávěla, co v ní dokázala minulé funkční období a její plány pro její nadcházející dobu v úřadu.

Hádej, kdo se zase objevil?

Samozřejmě to byla Hayleigh Skywalker.

Tentokrát stála několik okamžiků u předních dveří – jako by si prohledávala cestu skrz nepřítele – pak se rozběhla od předních dveří, před lidmi sedícími na židlích k místu, kde stála Sarah, a do kuchyně. Pamatujte, že nemohla běhat jako většina koček a byla malá. Takže s rovnou zadní nohou, která ji sledovala jako kormidlo na lodi, a jejími obrovskými předními rukavicemi, znovu vyrazila před Sarah a zpátky do kuchyně!

Tentokrát se všichni v místnosti smáli. Sarah chvíli mlčela. "No, ještě nikdy mě žádná kočka vrtí hlavou. · nepostrčila !"

Myslím, že jí Hayleigh získala nějaké hlasy. Byla opět naší starostkou a zvítězila přesvědčivou většinou.

Huckleberry Moon byl nejmilejší kocourek, kterého jsem kdy poznal. Zdálo se, že má ve své postavě silnou sympatickou roli. Měl velké kulaté oči, bílé palčáky na předních tlapkách a bílé boty na zadních nohách. Jeho srst byla šedého mourovatého druhu s bílou hrudí a nosem. Chvílemi to vypadalo, jako by mu na tváři svítil úplněk. Tak dostal své druhé jméno. Miloval všechny a všechny naše kočičky – dokonce i Hayleigh. Bylo mu jedno, že je to spratek, stejně ji miloval.

Hrál si s ní a nechal ji, aby si nechala všechny hračky a nechal ji vyhrát, když si hráli na honěnou. Takže Hayleigh byla kočičí šéfká, ale nebyla zlá – kromě Bramblese.

O pár let později, když našemu milému chlapci, Huckleberry Moonovi, bylo kolem šestnácti a půl roku, nám doktor Thomas oznámil, že Huckovy ledviny nejsou zdravé.

„Můžu mu každý týden podávat podkožní tekutiny. Můžete ho přivést nebo to může Dr. Jenny přijít k sobě domů.“

„Udělalí jsme to s Girl Grey a vypadala dobře po mnoho měsíců. Máš představu, jak dlouho bude ještě spokojený s touto léčbou?“

"Samozřejmě, že každá kočka je jiná, ale jeho značky jsou dost vysoké, takže si myslím, že ho udržím v pohodlí jen pár měsíců."

S Christopherem jsme se na sebe podívali. "Jo díky." Tento cvik jsme znali.

Vzhledem k tomu, že jsme již ztratili naše další dvě miminka, která se s námi přestěhovala do tohoto malého města, po Huckleberrym bychom měli jen naše dvě nejmladší mrňata. Nebylo to zábavné uvažovat, ale věděl jsem, že prožil nezapomenutelný život se svým velkým bratrem a ochráncem Navarem Starem a jeho velmi zvláštní přítelkyní, Girl Grey, a věděl, že se k nim znovu připojí v duchovním světě.

Když jsme řekli Deanně, že pro něj a jeho kočičí kamarádku Annu uspořádala na verandě pamlssek.

Dali jsme Huckovi všechny pamlsky, které chtěl, a zůstali jsme s ním venku, když byl venku, abychom se ujistili, že je v bezpečí. Když ho jednoho dne léčila, doktorka Jenny nám řekla: "Není tak šťastný jako minulý týden."

Christopher a já jsme se už rozhodli, že když to budeme vědět, necháme ho jít.

"Kdy můžeš přijít a přejít ho?"

"Dnes je v pořádku a zítra, takže tři dny ode dneška vám budou fungovat?"

"Zjistím Christopherův rozvrh a dám ti vědět."

"Je mi to líto," řekla.

"Já taky, ale to je život a raději je překročím, než abych je opustil."

Nechal jsem ho v domě večer před schůzkou, ale protože chtěl jít venku jsem přinesl náruč jarní trávy a květin. Udělal jsem hnízdo z voňavých čerstvých rostlin. Obklopil jsem ho téměř osm palců hlubokou čerstvou zelení a měkkými květinami. Vypadal tak spokojeně, že je obklopen svým rostlinným kruhem, a většinu noci tam spal.

Stejně jako jsem to udělal s jeho sestrou, sedl jsem si na přední verandu a držel ho. Měli jsme svůj seznam všech naše kočičí miminka. Christopher seděl vedle nás a řekl mi: „Čeká na tebe velká kočičí rodina. Všichni tě budou milovat a budou si s tebou chtít hrát.“ Začal na začátku, roky předtím, než jsme potkali našeho malého chlapce Bugse.

"Nejdříve je tu Podzim a Země, Štír Moon a její děti: Hechiza, Guapo a Gusto."

"Byly to moje první děti." Řekl jsem.

"Pak je tu Angel a Clair Bear, pan Bojangles, kočička Marlene - Yoda a čtyři." další kotátka, která našla domovy a dostala svá jména od svých nových rodin." pokračoval Christopher.

Uvidíte: „Amelia Kitty Heart, Penelope a její tři malé krásky: Bandit, Jackie Papír a Symba."

"Bydleli s námi těsně předtím, než jsme tě potkali." Řekl jsem.

"Dvě, které jsi znal, když jsi byl malý kluk: Anna PurnaVar a Jasmine Rosebud."

"A. Konečně. tvůj nejlepší kamarád: Navar Star. A samozřejmě, sladká, sladká, Girl Grey."

"Všichni jsou tvoje rodina a čekají, až si s tebou budou hrát." Budeš nám chybět, ale zase budeme všichni spolu. Všichni jsme stále rodina. Milujeme tě, navždy."

"Za závojem času a prostoru, kamaráde." Christopher ho pohladil po hlavě.

A pak byl náš milý chlapec pryč.

Dr. Jenny ho nechala u nás. Řekla, že žena, která zpopelnila Girl Grey, bude ráno a odešla.

Christopher a já jsme stále seděli na verandě. Držel jsem Bugse na klíně a tiše jsme s ním mluvili.

A poslouchali jsme.

"Je tady!" Zašeptal jsem a sáhl po Christopherově ruce, když jsme seděli v delikátní časné odpolední ticho.

Stejným způsobem, jakým jsem viděl dívku Grey poté, co přešla na Druhou stranu, jsem viděl ducha Huckleberry Moon procházet se v měkké zelené trávě.

"Vyskočil z trávy!" zasmál jsem se. „Cvakal předními a zadními tlapami spolu. Jako skřítek. Cvaká předními a zadními chodidly k sobě!"

Christopher se usmál. "Jaký je to milý, sladký chlapeček."

Pak od nás Huckleberry Moon odešel.

"Nyní se znovu sešel s Annou PurnaVar a Jasmine Rosebud." . . a Navar Star a jeho oblíbená, Girl Grey."

"Pomáhá mému srdci takhle přemýšlet."

Tu noc jsme ho nechali zabaleného v jeho oblíbené flanelové dece s rostlinami a květinami schovaný kolem něj. Druhý den ráno, když si ho ta měkká paní přišla vyzvednout, podal jsem jí ho spolu s popelem Girl Grey. Moje nejmilejší miminka byla zpopelněna společně a jejich popel jsem takto uložil, ve stejné paměťové krabici z olšového dřeva.

"Pojďme mu vysázet nějaké původní trávy a květiny."

"Kolem navarského červeného javoru?"

"Jo, můžeme přesadit některé z Huckových oblíbených míst a udělat sladkou sbírku na jeho památku kolem ohnivých květin Girl Grey."

To mě rozesmálo. "Miluji to. Ano díky."

Opět jsme měli náš posvátný oheň pro našeho krásného, vzácného, milovaného chlapečka.

"Nepoznal jsem sladší duši v kočičích jamkách, než je on."

"Pamatuji si na první den, kdy jsem ho viděl, a jak mě následoval do našeho domu," usmál se Christopher. "I když všichni ostatní zůstali na předním dvoře - a on byl vysoký jen asi sedm palců!"

Myslel jsem na to, jak byl maličký a jak se jen tak proháněl za Christopherem, jako by na ničem jiném nezáleželo.

Brambles se k nám tiše připojil a chvíli seděl a pozoroval.

"Myslíš, že ví, co se děje?" Zeptal jsem se.

"Dělám. vy?" Christopher měl takovou důvěru v tolik věcí, na které jsem se stále ptal.

"Podívejte se na ni - vypadá jako ona." Jaké privilegium ho milovat. Jsem tak rád, že byl v naší rodině."

"A bude navždy," řekl Christopher s mírnou jistotou.

Poté, co Huckleberry odešel, se v našich životech změnilo několik věcí: náš milovaný Dr. Thomas odešel do důchodu a přestěhoval se do jiného státu, Dr. Jenny převzal jeho praxi a Christopher dostal skvělou práci v oblasti designu a konstrukce mimo stát. Znamenalo to, že bude pryč, ale mluvili jsme spolu alespoň dvakrát až čtyřikrát denně po telefonu a já mu pomohl s projektem online.

Byl to velký obytný komplex a trvalo by to několik let. Klient byl velmi oceňuje jeho nápady a odborné znalosti. Nechávali Christopherovi volnost, aby mohl pracovat se svou neobvyklou magií na jejich pozemku a návrhu jejich nového domu.

Teď, když jsem měl jen dvě kočky, se mi Brambleberry Rose stala ještě bližší. Doufal jsem, že Hayleigh Skywalker by mohla vycházet lépe se svou sestrou; stále však musela trávit čas sama, pod domem nebo v jiné části domu. Zavrtěl jsem hlavou a pomyslel si: Ona prostě nemá Brambleberry ráda a zdá se, že nechce, aby byla na planetě!

Brambleberry Rose bylo tak zábavné se stýkat. Rád jsem se o ni staral. Koupil jsem speciální lahůdky Brambleberry a Hayleigh a připravil jsem jejich oblíbená jídla z organicky chovaného kuřete a udržitelně chovaných krevet. Ráno jsem vynesl Hayleigh na naši přední verandu, abych slyšel ptačí zpěv, a držel jsem se jí, zatímco Brambleberry Rose prozkoumávala náš dvůr. Zatoulala se, aby věci prozkoumala, ale nezašla daleko a vždy přišla, když jsem jí zavolaal.

Studna . . . někdy mě nechala chvíli počkat. V těch chvílích, kdy jsem jí volal jméno, bylo to, jako by mi nechávala vzkaz: Ozvu se ti, slibuji!

8. Vaše kočka se zdá být velmi moudrá

Během každoroční zkoušky, když bylo BrambleBerry Rose šest měsíců po čtrnácti letech, doktorka Jenny řekla: „Tak zdravou kočku v jejím věku jsem ještě neviděla. Její krevní obraz je perfektní. Vypadá a pohybuje se jako kočka mnohem mladší, než je její věk.“

„Díky, že jsi to řekl! Možná si ji nechám ještě pět let!“

„Není důvod si to nemyslet. Vypadá skvěle.“

Po celý svůj život jedla tak čistou kočičí stravu; Myslel jsem, že to možná je důvod. Krmil jsem také její lidi jídlem: jejími oblíbenými vařenými krevetami a kuřecím masem, nakrájenými klíčky pšeničné trávy a čerstvým špenátem a nutričním droždím smíchaným s doplňky pro kočky. Na našem dvoře jsme nepoužívali pesticidy a v našem domě pouze organické čističe. Kromě toho, že měla mírnou nadváhu a kromě přetrvávajících podivností v tom, jak její noha fungovala – nebo nefungovala – kvůli zranění ACL, neměla žádné zdravotní problémy. Tyranské kočky se odstěhovaly někdy dříve, takže byla v bezpečí na svém dvoře. Byla krásná, byla zdravá a ze svých zkušeností s kočkami jsem se cítil bezpečně, když jsem si myslel, že si ji budu moci nechat ještě čtyři nebo pět let.

Viděl jsem pro nás dlouhou, láskyplnou budoucnost a nemohl jsem být šťastnější.

Když jsem mu řekl o její zkoušce, Christopher byl potěšen. "Páni . . . měli jsme štěstí s Brambles! Až dokončíme nastavení této části základů, budu pár dní doma."

Po sedmi měsících toho patnáctého roku jsem si všiml, že jí méně. To je vše. sledoval jsem několik dní a vážil jsem ji, ale nezhubla. Vypadala stejně. Chovala se stejně.

"Myslíš, že ji krmí někdo jiný?"

"No, jak by to mohlo být?" zeptal se Christopher. "Vzhledem k tomu, že většina domů poblíž nás je druhým domovem, nikdo tam není ani o prázdninách a příležitostně o víkendech."

"Možná si ji nechám uvnitř a uvidím, jestli se něco změní."

Christopher byl zase doma, zatímco jsem ji držel uvnitř a oba jsme si všimli, že něco bylo špatně. To bylo také, když Christopher musel znovu odejít. Těsně před odchodem políbil BrambleBerry Rose.

"Sbohem vzácná krásko."

A mně: "Neboj, všechno bude v pořádku."

Pamatujte, milí čtenáři, jen týdnů předtím, než mi bylo řečeno, že je v perfektním zdraví. The další den ji doktorka Jenny prohlédla a řekla: "Je tam něco nízkého stupně a napříč všemi jejími systémy."

Stalo se to v pondělí. Rentgeny neukázaly žádná zranění; v jejím krevním obraze nebylo nic, co by naznačovalo, že něco konkrétního není v pořádku. Druhý den jsem zavolal Stevie, a když jsem jí řekl, že se něco děje, navrhla mi, abych vzal BrambleBerry Rose k veterináři, se kterým pracovala. "Možná mají nějaké odpovědi."

Při prohlídce u nového lékaře jí oholili břicho a zjistili, že má pohmožděniny.

"Možná snědla otrávenou myš, tak jsme jí dali vitamín K."

Zatímco tam byla, několik lidí, včetně dvou lékařů a několika členů jejich personálu, se o ní vyjádřilo. "Vaše kočka se zdá být velmi moudrá."

"Je velmi mírumilovná," řekl jeden člověk.

"Je to výjimečná kočka!"

"Víš, že ji Stevie vlastnoručně vychovala, když jí byl jeden den?"

"Stevie nám to řekla dnes ráno, ale to není důvod, proč je taková - je to v její povaze." Ona je vzácný."

Druhý den jsem mohl říct, že je něco strašně špatně. Vzal jsem ji zpátky k Dr. Jenny. "Chci jí udělat ultrazvuk."

Čekal jsem v její kanceláři. Když mi ji doktorka Jenny přivedla zpět, řekla: „Udělala jsem na ní všechny ty testy a celou dobu byla tak klidná. Má neobvyklou moudrost. . . pocit síly a tichého klidu."

Řekla také, že testy ukázaly to, co nikdo nechce slyšet. „Rakovinové nádory se naplnily oblast jejího žaludku."

Řekla to tak tiše a já jsem asi upadl do šoku.

"Existuje nějaký způsob, jak by to mohlo být něco méně smrtelného?"

Dr. Jenny mě ujistila, že testy byly přesné. "Toto je invazivní typ choroba. Navrhují, abyste se setkali s kočičím onkologem."

Stalo se tak v pátek večer. Dr. Jenny mluvila s Christopherem po telefonu a informovala ho o situaci.

O víkendu jsem dělal, co jsem mohl. Snažil jsem se jí přimět jíst jídlo a pít vodu. Dr. Jenny mi dala nějaký trávící výživný prášek, který jsem smíchal s vodou a milovala ho, ale mohla jíst jen malé množství. Řekl jsem jí, že ji hluboce miluji, mnohokrát, mnohokrát. Dr. Jenny si odsála oblast žaludku a BrambleBerry se zdálo být pohodlnější.

Zavolał jsem Williamovi a zeptal se ho, jestli má nějaké poznatky, které by mi mohly pomoci. "Řekne ti, až bude čas." Když už nemůže brát své léky, je to indikátor."

V neděli jsem mohl říct, že jsme v průšvih. Nemohla si nechat tu úžasnou směs milovala dolů. Kdykoli jsem ho před ní položil, pokusila se ho vypít, ale poté, co vdechla lákavou vůni, jen stáhla hlavu dozadu.

V pondělí ráno jsem se vrátil k Dr. Jenny s BrambleBerry Rose.

"Je mi líto, že ti to musím říct - bylo mi ctí ji znát a být jejím lékařem - ale." je čas, aby odešla."

Později toho odpoledne přišla k nám domů doktorka Jenny a její tým, aby pokojně poslali mou duši, mé srdce, mou milovanou BrambleBerry Rose, aby byla s anděly.

V minulosti byl Christopher se mnou, když jedna z našich nejdražších lásek přešla. Ale nemohl se vrátit tak rychle a bylo načase, aby BrambleBerry Rose odešla a šla do nebe, takže poté, co jsem s ním mluvil po telefonu, jsem udělal všechny věci, které jsme se naučili dělat.

Byl jsem zničený. . smutná než smutná a snaží se být silná a milující k ní. Měl jsem připravenou její oblíbenou deku a když jsem ji držel na klíně v našem obýváku, recitoval jsem jména všech koček, které na ni budou čekat.

Dr. Jenny podala první dávku. Ale nemohla dostat lék do žíly BrambleBerry. Užasle řekla: "Už je pryč!" Vzhledla ke mně a zopakovala: „Je pryč. Tohle jsem ještě nikdy neviděl." Obrátila se ke své asistentce a znovu řekla: "Je pryč!"

Její veterinární asistent vyslechl BrambleBerryho srdce a potvrdil, že už není mezi námi. Tým Dr. Jenny s ní dokončil svou práci a nechal ji u mě. Už věděli, že ji po chvíli přivedu na kliniku a mohou ji vzít na kremaci.

Chci vám říct, co jsem viděl, když BrambleBerry Rose opustil Zemi, aby znovu létal. Dokonce i když jsem si byl vědom, že se může stát něco magického, a byl jsem na to připraven. Zažil jsem s Girl Grey a Huckleberry Moon, to mě ohromilo.

Když jsem ji držel, cítil jsem, jak opouští své tělo. V duchu jsem viděl její duch vyklouznout a vstát přede mnou. Byla štíhlá, mrštná a silná. Otočila se, aby se na mě podívala, a měla a úsměv na její tváři. Tehdy jsem si myslel: Jak se kočky usmívají? Cítil jsem, že opouští váhu její tělo za sebou. Viděl jsem rozdíl mezi tím, kým byla v duchovním světě a kým byla tady na zemi. Byl to velký rozdíl. Cítil jsem její úlevu, že je znovu tím, kým skutečně je.

Znovu byla Mystère.

Posadil jsem se do podvečerního světla, držel ji, hladil její bujnou srst a dotýkal se jí krásná tvář. "Vroucně tě miluji. Budu tě milovat navždy . . a vůbec. Stejně tak tvůj táta. Ty jsi tak krásné. . tak silný a statečný."

Když jsem zavolal Christopherovi, řekl jí také, jak moc ji miluje; že byla jeho láska navždy.

Asi po čtyřiceti minutách se stalo něco úžasného: v duchu jsem slyšel řekla tak tiše: "To nejsem já, mami." Nastala pauza. vezmi mě hned k nim." . . pak pokračovala: „Můžeš

A to byl jen začátek.

9. Jsem v pořádku, mami

Když jsem Stevie řekl, že naše milovaná BrambleBerry Rose odešla z tohoto světa, napsala pod fotku BrambleBerry na můj příspěvek na sociální síti: „Můj drahý andílek. Tolik lásky k tobě. Užijte si svá křídla.“

Dva dny poté, co odešla do nebe, v jasném a nehybném ranním slunci, jsem šel na našem dvoře přes místo, kde v teplých odpoledních hodinách spala. Řekl jsem její jméno nahlas a slyšel jsem, jak říká: "Jsem v pořádku, mami."

Neoznačuji se za mámu; Nemám děti a přišlo mi zajímavé, že znovu, slyšel jsem ji skoro, jako by na mě mluvila a že mi říkala mami.

I když, jak jste četli, viděl jsem šepot z Druhé strany před lety dvě z našich drahých lásek odešly do Kitty Heaven a zajímavé zážitky se staly, když byla BrambleBerry Rose naživu, nevěděl jsem, že moje kočka, která právě opustila tento svět, se mnou tiše komunikovala prostřednictvím mých myšlenek.

Řekl jsem Williamovi, že jsem slyšel od BrambleBerry Rose. "Promluvila ke mně v duchu. Měla sladký hlas s jasnými, téměř slyšitelnými slovy."

Bez váhání řekl: „Zvířata s námi komunikují prostřednictvím svých myšlenek. Ony udělejte to, když jsou tady s námi, a mohou tak komunikovat z druhé strany.“

Dodal: "Mohou mluvit na druhé straně."

Byla to pro mě nová informace.

"BrambleBerry Rose mluví tak krásně," pokračoval, "protože mluví v Nebeský jazyk."

"Známe se už docela dlouho - jak to, že jsem nic z toho nevěděl?"

"Možná si budete chtít založit deník, do kterého budete zaznamenávat její návštěvy." Pamatujte, že kdykoli si myslíte, že s vámi komunikuje, je to ona !"

Řekl, že mě může oslovit různými jemnými způsoby a navrhl, abych zůstal otevřený všechno, co jsem si myslel, byla zpráva od ní.

Když jsem se Christophera zeptal, jestli ví o věcech, které mi William řekl, řekl: „Věděl jsem, že s námi mentálně komunikovali, ale zbytek jsem nevěděl. To dává smysl . a svým způsobem mi pomáhá pochopit, co se s Navarem děje. . .
Víš, že cestuje se mnou na zadním sedadle auta.“

„Řekl jsi mi o tom . . . Oh, možná už to chápu!“

"Až se vrátím, nechám svou posádku, aby jí zasadila květiny."

„Díky, jsem zvědavý, co si vybereme? Možná růže?"

"Budeš vědět," bylo vše, co Christopher řekl.

Později toho odpoledne – jejím tichým jazykem – se mi zdálo, že jsem slyšel, jak BrambleBerry navrhuje, abych se šel projít. Přemýšlel jsem o tom. Hmmm, to zní jako dobrý nápad. . oh, možná zítra.
Byla jsem unavená a hluboce smutná. Pak jsem ji slyšel znovu. Přetáhl jsem si svetr kolem unavených ramen a vydal se do brzkého západu slunce.

Hned za rohem a po ulici šel muž s krásným dlouhosrstým zlatým retrívrem karamelové barvy; srst psa měla stejnou barvu jako srst BrambleBerry ve světlejších oblastech. Pozdravil jsem a zeptal se na jméno jeho psa.

"Ona je Shila." . . a je jí osm let."

Shila přišla ke mně, sedla si vedle mě a opřela si hlavu o moji nohu. V ústech nesla zářivě růžové frisbee.

"Mohl bych za ni hodit její frisbee?"

"Ráda nosí své frisbee, ale nerada ho honí." Když ji sledoval, řekl: "Líbí se jí."

Celou dobu, co jsme spolu mluvili, měla Shila hlavu u mé nohy a já se natáhl a hladil ji.

Povídali jsme si ještě chvíli a Shila se pohnula, aby se mohla celým tělem opřít o moji nohu. Zavrtěla ocasem a podívala se na mě. Myslím, že se usmívala.

"Wow, ona tě má opravdu ráda!"

"Myslím, že mi dává extra lásku, protože moje milovaná kočka právě odešla do Kitty Heaven." Možná to nějak ví?"

Přemýšlel o tom.

"Je to terapeutický pes?"

"Není, ale má osobnost být jedním." Z její lásky k tobě vidím, že ano přirozeně v tom dobrý."

Poté, co si s ním promluvili a ještě několik minut hladili Shilu, pokračovali ve svém jít ulicí.

Byl to můj soused, ale předtím jsem ho neviděl. Když jsem si vzpomněl na Velcro Dog Shila poté mě napadlo, jestli BrambleBerry Rose věděla, že Shila bude chodit na stejném místě a ve stejnou dobu jako já, a jestli to byl důvod, proč jsem cítil, že chtěla, abych šel na procházku. Chtěl BrambleBerry, abych dostal lásku od Shily? Psí láska je tak dobrá láska - rozesmála mě - a pomohla mi s bolestí, kterou jsem cítila.

Když jsme si toho večera s Christopherem povídali, řekl mi věc, kterou jsem o jeho práci přemýšlel: „Pamatuješ na ten podzemní výběh pro psy, který jsme stavěli?

"Jo, jak to jde?" Nezmínil jsem se Shila, pes na suchý zip.

"Dokončili jsme to. Rozhodli jsme se postavit opravdu pěknou, zateplenou boudu pro psy i majitelé rozhodla se jejich psí máma: "Nova by tady mohla začít trávit čas."

Už předtím mi řekl o jejich psovi a o tom, jak ji miloval . Byla to belgická malinois, velmi dobře vycvičený a připravuje se na štěňata.

Pamatujete si, když jsem se zmínil, že dříve ve svém životě choval vodící psy Slepý? Uměl cvičit psy a miloval štěňata . Její majitelé ho zjevně viděli s Novou a uvědomili si, že dokázal víc než jen stavět neuvěřitelně inovativní domy a soukromé parky. Po příjezdu chtěli jeho pomoc s štěňaty.

"Velký dvůr je z velké části dokončen a nyní pracujeme na jejich domě, aby mohla být relativně nerušená ve svém běhu odolném proti povětrnostním vlivům." Moc se jí líbí její nová bouda a chtějí, aby tam měla svá štěňata. Nechtějí je stěhovat."

On měl svůj psí příběh a já svůj. Řekl jsem mu o Shile.

Christopher pomáhal, jak jen mohl, na dálku; byl strašně smutný, že je BrambleBerry Rose pryč, a nešťastný, že nemůže být doma, aby mi pomohl. Byl vděčný, že ji políbil, když odcházel, a řekl: "Aspoň to mám."

Příští noc jsem si zase myslel, že BrambleBerry Rose chce, abych se šel projít. Vydal jsem se po cestě městem, kterou obvykle nechodím, a cestou domů jsem viděl mihotání tančících plamenů ohně na stole v restauraci na dvoře naproti poště. Cítil jsem se k těm plamenům neoddivitelně přitahován.

Nějaká žena mluvila se serverem, a když jsem procházel kolem, zdálo se mi, že jsem ji slyšel říkat něco o ztrátě zvířecího kamaráda.

Zeptal jsem se, jestli právě neztratila svého mazlíčka a začali jsme si povídat. Neznali jsme se. Její jmenovala se Elizabeth a řekla mi, že její pes, Trixie, přešel k Duhovému mostu hned ráno. Když jsme spolu mluvili, bylo jasné, že jsme byli oba otřeseni a otřeseni ztrátou naší vzácní zvířecí přátelé. Párkrát jsme se neubránili slzám. Objali jsme se a náš rozhovor pokračoval, dokud na obloze nezůstal jen dotek světla a byla noc začíná chladit.

Všiml jsem si, že jak jsme spolu mluvili, zesílil jsem. Když jsem odcházel, necítil jsem se tak prázdný ze ztráty BrambleBerry Rose. Z nějakého důvodu vcítění se do Elizabeth pomáhalo léčit jedny z nejhorších bolestí v mém srdci. Znovu jsem přemýšlel o načasování, a jestli moje kočka... která nedávno dostala křídla – mě dovedla k tomu náhodnému setkání.

O několik dní později jsem v ordinaci Dr. Jenny vyzvedl její popel a její stopu, která byla vtlačena do bílé keramické vzpomínkové sochy. Myslel jsem, že budu v pořádku, ale nemohl jsem přestať plakat, takže když jsem jel kolem naší místní historické katolické misie, rozhodl jsem se zastavit. chtěl jsem sedět v tiché úctě kapličky.

Byla tam přítelkyně, sestra Sasha, a když se mě zeptala, proč jsem tak smutná, řekla: „Myslím BrambleBerry Rose je stále s tebou.“

Snažil jsem se zpracovat to, co řekla, když se zeptala: "Věříš mi?"

"Ano."

"Ale ty pořád pláčeš."

"Není tady." Moc mi chybí."

Sestra Sasha mi pomohla cítit se lépe. Překvapilo mě tato slova od sestry v katolická víra; Nevěděl jsem, jestli církev dovolila, aby zvířata měla životy po tomto životě.

O pár dní později jsem se znovu procházel po jejím oblíbeném místě na našem dvoře, když jsem to slyšel její tichý vzkaz: „Děkuji, mami, Stevie“. . ona se odmlčela. : "a máma, Amber." další pauza, „za to, že mi . . . dal . . . slavný . . . příběh... to byl můj život.

MILOVAT . . . tečka

VŽDY . . . tečka

NAVŽDY . . . tečka."

Přestal jsem chodit a nechal mě zalévat ticho a ranní slunce. já chtěl zachytit vše, co mi přišlo na mysl. Myslel jsem, že odejde. Možná řekla by „znovu a ven“ nebo „vypadnutí mikrofonu“. Ale ne! Ukázala mi obrázek dopisů BBR a pravá noha R byla extra dlouhá a končila zakřiveným lemem.

Když to Christopher slyšel, řekl: „Ha! To R byl její ocas!“

Tato zpráva má dvě zajímavé části:

1. Nikdy jsem jí neříkal BBR. Ani mě to nenapadlo!

2. V posledním roce jejího života jsem začal psát její jméno BrambleBerry Rose s velkým B jak u Bramble, tak u Berry.

Druhý den ráno jsem se opět procházel po našem dvoře na jejím oblíbeném místě a cítil jsem ji přítomnost. Nahlas jsem řekl: "Chybíš mi, BrambleBerry Rose."

Mezi tím, co jsem řekl, a tím, co mi přišlo, nebyl dech: „Jsem v pořádku, mami.

Její slova doprovázel měkký mír.

10. Žijte s láskou ve svém srdci

Denně jsem se přistihl, že trávím čas tam, kde ona ráda sedávala za teplých odpolední. Uplynul téměř týden bez ní a slunce mě kývlo, abych se podíval na rozkvetlé kala. Myslel jsem, že vznikly jen pro ni, a když jsem později vyhledal, co představují, zjistil jsem, že jsou to symboly mládí a znovuzrození. Když jsem se otočil, abych se vrátil k našemu domu, cítil jsem její přítomnost ve svém srdci a jasně jsem ji slyšel ve své mysli.

Tohle řekla:

"Jsem tu." Zajímavé, pomyslel jsem si, kde to je? „Chci, abys sem přišel, až přejdeš takže musíte: Odpustit. Každý. Všechno."

Dobře, stojím v mírném slunečním světle podzimního rána na západním pobřeží USA a moje kočka na mě mluví. Oprava: moje kočka, která nedávno šla do Světla, ke mně mluví!

"Žijte s láskou ve svém srdci."

Několik minut mlčela.

„Zůstaňte aktuální. . nenechte nic zraňujícího mezi vámi a ostatními lidmi zůstat ve vás srdce."

Ukázala mi obrázek srdce, které bylo jako čirý krystal křemene – nebylo to těžké jako křišťál, jen čistý a jiskřivý. Myšlenky, které přicházely ve stejnou dobu, byly, že když se mezi mnou a ostatními staly nepříjemné věci, chtěla, abych ty problémy řešil. Nechtěla, abych nechal něco špatného zůstat v mém srdci. Chtěla, abych o věcech jen mluvil. Když se staly!

Část „Žijte s láskou ve svém srdci“ nebyla milovat každého; bylo to spíš, jako by chtěla, abych držel lásku ve svém srdci a byl láskou jako součástí toho, kdo jsem. Nabyl jsem dojmu, že chtěla, abych přemýšlel a jednal pro blaho lidí kolem mě, včetně tvorů a Země, a dělal to záměrně.

Později, když jsem o tom přemýšlel, jsem si říkal, jak bych si mohl odpustit něco historického události, o kterých jsem věděl, se staly v našem světě. Jak bych mohl odpustit vůdcům, kteří ubližovali a zabíjeli lidi ve velkém počtu? Nevěděl jsem, jak v takovém měřítku odpustit. Od toho dne jsem se naučil, jak náročné může být odpustit ty nejmenší věci, které dělají ti, kteří jsou mi nejbližší.

Ale když jsem stál v tichu toho ranního slunečního světla, cítil jsem, že se v mé mysli nebo srdci odehrává změna – nebo kdekoli, kde se měníme.

Více než cokoli jiného jsem chtěl být znovu s BrambleBerry Rose a ona mi to právě dala mě cesta, po které mám jít.

Věřím Stvořiteli našeho Vesmíru a řekl jsem nahlas: „Nevím, jak odpustit všichni všechno. Pomůžeš mi prosím? Nauč mě nebo to udělej za mě.“

Změnil jsem.

Ten den.

Na tom místě.

Nastala pro mě náhlá a radikální proměna a byla jsem jiná než ostatní okamžiky na.

11. Velký, červený dravec

Několik dní poté, co jsem se dozvěděl o třech věcech, které po mě BrambleBerry Rose chtěla, poslala okřídleného návštěvníka. Věrná své povaze duchovního válečníka to nebyl krásný motýl ani houževnatý, sladký kolibřík.

Poslala mi jestřába.

Hned za oknem mé kanceláře.

Velký, červený dravec.

Podle jeho velikosti a vzdálenosti ode mě jsem usoudil, že ptáci jsou přibližně dva stopy na výšku od temene hlavy po ocasní pera. Nikam nespěchalo a sedělo snad dvanáct až patnáct minut ve větvích, do kterých lezla.

Přestože jsme na tomto pozemku žili šestnáct let, nikdy jsem u nás neviděl dravého ptáka yard. Okamžitě jsem věděl, že je to od ní láskyplný vzkaz. Věřil jsem, že mi říká, že se má dobře – a, věrná své mocné a neobyčejné povaze, stále jako bojovnice.

Samozřejmě jsem hledal, co to znamená v duchovním světě, když jestřáb navštíví a dozvěděli se, že je to poselství od těch, kteří odešli do Jiného světa, žádají nás, abychom věnovali pozornost znamením a šepotům; jsou od našich milovaných, kteří opustili tuto Zemi. Věřil jsem, že tato zpráva od BrambleBerry Rose mi dává vědět, že věci, které jsem viděl a slyšel, byly rozhodně od ní.

Jen den nebo dva poté, co se to stalo, se William ztratil při jízdě v Renu v Nevadě, sousedství a do jeho vidění vletěl velký jestřáb se zlatými křídly. Přistál na předzahrádce, a když projížděl kolem, chvíli ho pozoroval a pomyslel si: "To je tak obrovský pták." Z nějakého důvodu se podíval na značku ulice – což obvykle nedělá, protože se řídí svou GPS – a uviděl název ulice.

Byl to Bramble Drive!

V té době se stala další mimořádná věc.

Když jsem za tichého rána pracoval ve své kanceláři, díval jsem se do našeho soukromého lesa zaparkoval a viděl jelena. Ten den jsem nepotřeboval být na dvoře nebo jít do města, takže jsem zůstal v domě a díval se. Jaká krása! Nevěděl jsem jeho věk ani pohlaví. Byl jsem unesen, když jsem jednoho viděl tak blízko. V. Můj. Yard!

Druhý den jsem viděl menší verzi a tahle měla rohy . předpokládal, že to . nebo možná parohy. Takže já bylo dítě, chlapec, a ten větší byla jeho matka. Jaké štěstí si myslíte, že jsem se cítil?

Oba tam byli druhý den a tehdy jsem poznal, že jsou skutečně máma a miminko, tak jsem jim dal jména: Mama Beauty a Baby Buck.

Nový soused měl nádherného chlupatého zrzavého kocourka jménem Ziggy a začal chodit trávit čas s jelenem. Hayleigh se dívala z okna a vůbec nevypadala rozrušeně. Pozorovala je celé hodiny. Jelen seděl, chodil po našem dvoře, okusoval rostliny a spal v našich kůrových štěpcích. Někdy přes noc.

Christopher rád poslouchal o Beauty a Baby Buckovi, Ziggym a mých dobrodružstvích s Brambles. Řekl také, že se Nově narodila štěňata. Bylo jich devět a Nova byla celou dobu s nimi.

Pak mi Christopher řekl své nové zprávy.

"V noci jsem se probudil." V mém pokoji byla tma a viděl jsem dvě velké zelené oči, jak na mě zírají mě!"

"Kde byli?"

"No, to je ta zvláštní část." Byli několik stop pod stropem!"

"Co? Víš, kdo to byl?"

"Byla to Baguerra." Je obrovský!"

"To je úžasný."

"Pořád se mnou cestuje a udržuje mě v bezpečí." Dnes odpoledne jsem musel jít k dodavateli a měl jsem pocit, jako by mě následoval do obchodu."

"Stalo se něco?"

"To je ta zvláštní část." Je to stejný obchod, ve kterém jsem kupoval hardware, a dnes tam byl člověk, kterého jsem neznal, pomáhat lidem. Byl na mě hrubý, řekl mi, že to nemůžu dostat

panty dveří, které jsem chtěl, a nemohl jsem přijít na to, co se děje. Pokaždé, když jsem tam byl, byly tam dámy, o kterých víte, že mi pomohly, a všechno šlo hladce.“

"Opustil jsi?"

"Jo, to jsem udělal." Bylo tam tolik statické elektřiny a nemohl jsem na to přijít, a tak jsme s Baguerrou odešli. Byl obrovský na zadním sedadle auta a předl, když jsem odjížděl!"

Obraz mého Kryštofa s masivní černou kočkou byla okouzující!

12. Psi mají superschopnosti

Neměl jsem žádný logický způsob, jak se vyrovnat s obrovskou ztrátou.

Jako blázen mi chyběly dokonale krásné abstraktní znaky BrambleBerry Rose. Jak já milovala tmavé skvrny na chodidlech a na střeše úst. Je tolik krásných koček. Jsem si toho vědom. Ale pro mě byla dokonalá. Její ztráta byla nepochopitelná; vyrvalo mi to srdce, vzalo mě na temnou cestu a zbil mě. . . . denně.

O několik dní později jsem ji slyšel říkat: „Kočky jsou chytřejší než psi. . . ale psi mají superschopnosti.“

Tehdy jsem si myslel, že moje kočka má smysl pro humor. Zeptal jsem se, co tím myslela. Vysvětlila: „Jsem kočka a myslím, že psi mohou chodit po zemi snadněji než kočky a psi jsou schopni cestovat dále.“

Ukázala mi obrázek psů procházejících se se svými lidmi po našem městě a řekla že jako kočka si byla vědoma, že to nemůže udělat.

"Miluji tě moc . . . a chybíš mi. Nechtěl jsem tě opustit, ale chtěl jsem jít. Byly důvody."

Uzavřela to: "Chci být znovu tvoje kočička!"

Dobře, teď vedu rozhovory se svou kočkou, která je pryč skoro čtyři týdny, a začínám být v pohodě.

Krátce po jejím zábavném komentáři o psech jsem ucítil její přítomnost v našem domě. Skoro, jako by se to opravdu dělo, jsem sledoval, jak vešla do mé kanceláře dveřmi z chodby, posadila se k oknu na opěradlo židle a pak mě obešla, zatímco jsem pracoval u svého stolu. A pak byla zase pryč.

Byl to takový pohlcující pocit. Tolik jsem chtěl, aby zůstala déle.

Christopher se bavil se štěňaty Novy.

"Trochu se procházejí ve svém domě, který jsem pro ně postavil." Jsem moc rád, že jsou tady. Společnost Nova a skvělá máma a věří mi natolik, že mi je dovolila držet. Máme pět hlučných chlapců a čtyři malé holčičky! Kluci už tahají za deku, jako by ji chtěli roztrhat.“

"Zajímavé, jak je máš ty a já měl Shilu."

„Majitelé, Randy a Grace, se rozhodli za letu jen několik dní před narozením štěňat. Nevěděl jsem, že vůbec uvažují o tom, že by je tu nechali být. Ale určitě se mi to líbí. Pomáhá to léčit mé srdce."

"Myslíš, že s tím má Brambles něco společného?"

"Pravděpodobně," řekl tiše, něco jako uctivý šepot.

Ještě pár dní po jejím odjezdu jsem měl pocit, že BrambleBerry nechce, abych to udělal být smutný. Chyběl jsem jí a byla smutná, když mě viděla smutnou.

Další večer, když jsem seděl v moři červených světel ve večerním provozu, myslel jsem na ni a nahlas děkoval BrambleBerry Rose, že se ke mně vrátila. Okamžitě jsem v duchu zaslechl její krásný, jemný hlas: "Dvakrát jsem se pro tebe vrátil."

Páni! Bylo to jako jemný úder.

Přemýšlel jsem o jejím prohlášení a přemýšlel jsem, jestli se mnou byla v tomto životě, jako moje kočka Země, než byla BrambleBerry Rose. Bylo možné, že se ke mně záměrně vrátila jako Země – myslela to tak, když to řekla?

Teď jsem byl mimo svou hloubku. Věřím, že žijeme více než jeden život? Upřímně, nevím. Víím, že ne? Ne . . . moje myšlenky na to se mohou změnit.

Mnozí z vás ví, jak se tato ztráta cítí. Když je ztratíme, NENÍ to v pořádku a VŽDY to bolí. Nepřestávala jsem plakat. Byl jsem zaplaven žalem.

O den později se můj smutek trochu zmírnil – a začal jsem přemýšlet, jestli smrt nebyla a laskavost pro BrambleBerry Rose – když mi volala doktorka Jenny.

"Pitva Brambles nám ukázala léky proti artritidě, které jsme jí dali v době, kdy byla." roztrhl její ACL nefungoval. Její kyčel byla poškozena artritidou."

"Co?" Byl jsem šokován! Myslel jsem na všechny ty měsíce a všechny ty dny, myslel jsem, že jí pomáhám.

„Jak vidím, v době, kdy nás opustila, žila bez příznaků. Ale možná jí to v budoucnu způsobilo značné množství bolesti.“

Když Christopher slyšel, že byl stejně šokován. "Všechny ty léky, všechny ty... ach drahý! Je mi moc líto, že odešla, ale možná to pro ni bylo to nejlepší. Nemůžu roky. pomyslete na to, že mají bolest!"

Byl na kritickém místě projektu a řekl mi, že rámování vícepatrové struktury bylo masivní a vypadalo opravdu dobře! Byl jsem sám s Hayleigh Skywalker a to strašné ticho.

"Nemohu se zbavit smutku, který cítím." řekl Christopher. "Stále mám problém uvěřit, že nás BrambleBerry Rose skutečně opustil." Možná je pro mě těžší uvěřit, že je pryč, protože jsem tam nebyl s tebou. Moc mě mrzí, že s tebou nemůžu být doma."

"Je mi líto, že jsi tu nebyl, ale necít se špatně." Chápu to. Byl jsem na dost staveništích a vím, že když to zvedáš ze země, musíš tam být. Myslím, že Nova tě také potřebuje."

"Ta štěňata rostou tak rychle - už to nejsou malé brambory!"

Během těch prvních pár týdnů jsem poznal, že mám potíže. V letech své minulosti a historie lásek a ztrát jsem pohřbil více než dvacet milovaných koťat a dospělých koček, dva své nejbližší přátele a oba své rodiče. Smrt nebyla v našem domě cizí, a přesto jsem nebyl připraven na hloubku smutku, který jsem prožíval. Jen jsem chtěl být zase se svou kočkou.

Dřív jsem takové zoufalství nepocítil. Cítil jsem se strašně osamělý a to byl pro mě nový pocit. Nechtěl jsem zemřít - to jsem si nemyslel - jen jsem ji chtěl znovu vidět. Cítil jsem, jak se bariéra mezi životem a smrtí stává tenčí jako hedvábný papír. Moje myšlenky byly temné a hluboké, táhly mě někam, kde jsem ještě nebyl. Bylo to neznámé a já nevěděl, jak z toho ven.

Začal jsem hledat místního odborníka specializovaného na smutek, se kterým bych mohl pracovat.

Zrovna v tu dobu zavolal náš soused přes ulici, Stephen. Řekl, že prodej jeho domu skončil dříve, než plánoval, a přemýšlel, jestli by u mě mohl pár dní zůstat. Legrační, jak věci fungují, nemyslíte?

Když jsem dal Christopherovi vědět, co se děje, řekl: „Ach, to je dobré. Pokud tu dokážu zůstat ještě několik týdnů, mohu vzlétnout a vrátit se domů na týden nebo tak. Stephen ti bude dobrou společností."

Když jsem mu řekl, že je vítán, také jsem Stephena předem varoval.

"Jasně, zůstaň, jak dlouho chceš, Christopher se několik týdnů nevrátí." Ale abyste věděli: stále mě trápí ztráta BrambleBerry Rose a každou chvíli během dne spontánně pláču. Ztěžuje setkání s ostatními. Oh, tady je další věc.

Chodím po domě, mluvím nahlas k smrti. Někdy na to monstrum křičím."

"Co říkáš?"

"Nepatří ti." Ukradli jste ji! Nepostaral ses o ni; ty nikdy miloval ji! Ty ani nevíš, jak milovat! PATŘÍ SVĚTLU a mně! Vy jsou zloději. Způsobujete bolest a ničíte! Nic, co máš, ti nepatří. JSTE LHÁŘ! Nikdy ti nebude patřit; NEMŮŽETE si ji nechat! Jste smolař; víš O světle NIC. Možná byste měli JÍT DO SVĚTLA – to je místo, kde najdete láska a vykoupení. Je moje a nic, co můžeš udělat, to NIKDY nezmění!"

Stephenova odpověď mě nemohla více překvapit.

"Měl bys to udělat." Je to ochrana pro vás i pro ni. dále. Řekni pánovi temnoty, že není skutečný a že smrt není skutečná."

· · Chci, abys udělal krok

Takže, "Bam!"

Začal jsem mít pocit, že bych svými slovy mohl praštit příšeru smrti.

Stephen mi znovu vyprávěl o svém milovaném kocourkovi Booovi z let předtím, než jsem ho potkal. "Pořád mi chybí Boo." · · akorát to s odstupem let bolelo méně."

Pomohlo mi křičet na smrt. Také mi pomohlo vědět, že mám takovou podporu povzbudil mě, abych byl kreativní, když jsem se uzdravil.

Učil jsem se, že proces uzdravení srdce po tak hluboké ztrátě je osobní a je ne podle časového plánu. Všude byly bolestivé vzpomínky a zdálo se, že mé prostředí nastražený. Když jsem šel do obchodu s potravinami a šel kolem zeleniny, kde jsem býval najdi pro ni špenát a klíčky. · · ach, to bolelo. Překvapilo mě to. Nebyl jsem na to připravený.

Christopherova práce zůstala podle plánu, štěňatům se dařilo dobře a Stephen zůstal na několik užitečných týdnů. S jeho přátelstvím a porozuměním byly dny méně smutné a já začal hledat cestu z temnoty. Stále jsem mluvil k smrti, ale teď jsem dodal: "Smrt BrambleBerry Rose mě v žádném případě nezmenšuje." Nic jsi nevyhrál!"

Krátce poté, co její sestra odešla a proti své vůli, se Hayleigh Skywalker stala úplně, domácí kočka. I když naše kočičky byly nějakou dobu v bezpečí, nemohl jsem ani pobavit se představou, že je venku zraněná. A teď jsem pochopil, proč Navar Star měl nechal se toho dne kousnout už tak dávno. Nahlas jsem mu poděkoval.

Byla jsem tak vděčná, že jsem měla Hayleigh Skywalkerovou, kterou jsem milovala a starala se o ni. Bez ní věřím mohl přijít o rozum. To není hyperbola. Díky ní jsem se dokázal udržet Postele BrambleBerry tam, kde je nechala. Vyndal jsem všechny dětské hračky, které jsem odložil

kočky zestárlý: do našeho domu se vrátily jejich lezecké věže Kitty U a dokonce i kočárek Hayleigh, který BrambleBerry nikdy nepoužil. Potřeboval jsem kolem sebe věci, které byly součástí našeho života s BrambleBerry Rose. Chtěl jsem vidět její barevné chlupaté míčové hračky, jak sedí na mé podlaze a žádají, aby mě hodily – nebo dokonce náhodně zmáčkly. Rád jsem poslouchal zvuk hraček se zvonky, když jsem je válel po podlaze.

V minulosti jsem řekl, že BrambleBerry Rose měla dva doktoráty v tom, jak být kočkou, zatímco Hayleigh Skywalker uvízla ve školce pro kočky. Na tom nezáleželo. I když to byla úplně jiná stvoření, Hayleigh Skywalker mi pomohla udržet stabilitu.

A chtěl jsem BrambleBerry Rose zpátky se mnou.

Vyslovil jsem její jméno v domě i na dvoře. Kdybych o ní mluvil s jinými lidmi, mohl jsem stále plakat, takže jsem se snažil o ní nemluvit.

Probudil jsem se s uzlem v břiše. Chyběla mi každý den. Slzy mě stále nacházely, jen ne tak často.

"Život se mi líbil mnohem víc, když jsi byl se mnou." Řekl jsem jí. "Alespoň vím, že jsi v bezpečí." Jsi v bezpečí. Jestli musíš být ode mě pryč, aspoň to mám."

Strávil jsem dny prohlížením mých fotek BrambleBerry Rose. Snažil jsem se najít všechny, které jsem vzal, i když některé byly právě z toho jejího dlouhého ocasu. Protože některé byly ve fotoalbech, naskenoval jsem je do počítače. Docela brzy jsem měl sbírku mých oblíbených vážených obrázků, které pokrývaly léta s ní. Dal jsem je na smyčku, na kterou jsem mohl sedět a dívat se – kdykoli jsem chtěl – tak dlouho, jak jsem chtěl.

Už jsem měl řadu obrázků BrambleBerry Rose v rámech kolem našeho domu, ale nechal jsem zvětšit fotografii jejího dítěte a vložit do ručně vyrobeného, zlato-černého dřevěného rámu. Tak jsem ji mohl vidět, když jsem se probudil. Takže když se mi při východu slunce sevřel žaludek, viděl jsem její krásné oči a ten sladký obličej.

A vedl jsem si deník o naší cestě. Chtěl jsem si zapamatovat vše, co se stalo. Věděl jsem, že mám hledat známky toho, že se mnou komunikuje. Četl jsem a znovu četl každý okamžik, který jsem zaznamenal, o tom, jak se dostala přes bariéru mezi životem a smrtí a komunikovala se mnou tím krásným způsobem, jakým mluvila.

Protože Hayleigh byla nyní kočička uvnitř, myslel jsem, že je bezpečné nechat keramickou vodu jídlo na naší zahradě na malém cihlovém podstavci. Jednou večer mě upozornila, že máme návštěvy. Seděla na široké okenní římsce v mé kanceláři a najednou sklonila hlavu, spustila ocas, načechrala ho a zírala na dvůr. Viděl jsem pět nebo šest mývalů, kteří si umývali ruce v misce na vodu a hrabali se v měkké hlíně kolem. Jedna byla větší, takže jsem hádal, že je to jejich máma. Ti malí byli veselí – honili se, běhali po stromech a pak skákali dolů a cákali se ve svém novém vodním zdroji!

Zajímalo by mě, jestli naši dvorní ptáci navštíví vodu během dne. Druhý den ráno jsem umyl velmi špinavou, ručně vyrobenou keramickou misku a sledoval, jak přilétla skupinka malých šedých chlupatých sýkor, skákaly kolem okraje misky a rychle odletěly. (Říkal jsem jim Špičaté hlavy.) Objevili se také někteří z malých hnědých ptáků, kteří skákali na zem s roztaženými prsty. Rád jsem je sledoval.

Mama Beauty a Baby Buck navštěvovali většinu dní spolu s rozkošným Ziggym! Skunk rodina se objevila většinu večerů a byli miláčci. Rád jsem je sledoval. Hayleigh zřejmě také. Posadila se na širokou okenní římsu a zírala na ně a sledovala každý jejich pohyb. Byla ve střehu, ale úplně chladná z toho, že jsou na jejím dvoře!

Mnoho týdnů poté, co sklouzla z pout Země a mého objetí, jsem si do deníku napsal: Chybí mi BrambleBerry Rose. Chybí mi, jak se na mě dívá, spí na mé ruce nebo nohách, schoulená se svou sladkou tváří vedle mého. Chybí mi, když ke mně přišla, když jsem jí zavolal, její mírumilovná povaha, magický vesmír jejího života, který se mnou sdílela. I. Slečno BrambleBerry. Růže.

13. Láska vítězí. Ztráta Ztráty.

Když mi poradce, který pracuje s lidmi, kteří se vzpamatovávají ze smutku a truchlení, řekl, že bolest přejde – což může někomu znít jako samozřejmost – ulevilo se mi. Řekla, že mám nechat pocity plout jako měkký vítr, který mnou vane, dovolit jim být tím, čím jsou, a plakat, když to potřebuji, protože naše slzy pomáhají uzdravovat naše srdce a těla. Řekla mi, že moje pocity se časem změní.

Potřeboval jsem slyšet, co řekla. „Neexistuje žádný správný nebo špatný způsob, jak projít procesem léčení ze ztráty. Vězte s jistotou, že na druhé straně tohoto smutku je nový život.“

Páni! Našel jsem způsob, jak se vědomě účastnit tohoto bolestivého přechodu.

"Možná budete chtít vytvořit posvátné místo pro BrambleBerry Rose." album, · · může to být fotka deník, krabička vzpomínek s jejími oblíbenými hračkami. . . nebo bys možná mohl zasadit nějaké nové květiny do své zahrady."

Napadlo mě o ní napsat tento příběh. Jak krásné. Tyto stránky byly tam, kde byly moje milovaná kočka mohla znovu žít. To by bylo moje posvátné místo pro BrambleBerry Rose.

Naučil jsem se, že smutek a smutek pocházejí z pocitů nedostatku a ztráty. Vděčnost a láska jsou léky na nedostatek a ztrátu, a tak jsem začal nahlas říkat, jak jsem vděčný za to, že jsem mohl prožít všechny ty roky, které jsem prožil s BrambleBerry Rose, jak skvělá pro mě byla a že ji miluji navěky.

"Tento proces není jen psychologický," řekl poradce. "Je to také fyzické." Tvé tělo potřebuje čas na změnu na buněčné úrovni."

To jsem předtím neslyšel.

„Proč to tak bolí? Jako bych si musel připomínat, jak mám dýchat!“

"Vy a BrambleBerry Rose jste znali bezpodmínečnou lásku." Je to nejsilnější energie, kterou můžeme cítit. U lidí se to obecně nestává, ale u zvířat ano. Nikdy tě neopustí, ale když to zažiješ, smutek ze ztráty je hluboký."

Když jsem jí řekl, že jsem si myslel, že moje kočka BrambleBerry Rose se mnou komunikovala mlčky se na mě nedívala nijak zvláštně.

"Co říkal BrambleBerry?"

Řekl jsem jí o třech věcech, které mi Brambleberry navrhl, ao několika dalších věci, které řekla.

Poradce se na chvíli odmlčel. . . v očích měla reflexní pohled. odpověděl . . . a pak hravým smíchem: „BrambleBerry Rose působí osvíceně a příjemně artikulovat . . . pro kočku!"

„To jsou jednoduché pravdy a osvícené – všichni je můžeme použít ve svém životě. Musí byla nádherná kočka na život. Měl jsi štěstí a výsadu, že jsi ji miloval."

Skončila tímto: „Když hluboce milujete, hluboce pocítíte bolest ze ztráty. Svě cena za milování. Smutek je láska. Vždy pamatujte: Láska vítězí. Prohra prohrává."

14. Záhada

O několik dní později jsem si nechal zvětšit oblíbenou fotku BrambleBerry v místním obchodě s fotografickým uměním. Žena, která mi pomáhala s novým kreativním barevným procesem, Diana, se do ní zamilovala. Řekla mi něco, co jsem ještě neslyšela: „BrambleBerry Rose je prostě rozkošná. Děkuji, že se o ni se mnou podělíte! V jejích očích vidím, že má starou duši.“

Později toho dne jsem se Williama zeptal, jestli by z fotky viděl, jestli má někdo starou duši. Když odpověděl, že může, řekl jsem mu, co řekla Diana, a zeptal jsem se ho, jak to mohl vidět.

"Když se podíváte do očí svého zvířecího přítele a vidíte něco za jejich očima, je to známka staré duše."

Poslal jsem mu fotku BrambleBerry Rose, se kterou jsem pracoval. Když řekl, že souhlasil s tím, co Diana vycítila, jsem se zeptal: "Znamená to, že mám starou duši, že BrambleBerry Rose se mnou mohla být dříve v tomto životě jako jiná kočka?"

Jeho odpověď mě zaujala. "Jasně, to může znamenat, a ano, už s tebou byla."

"V tomto životě?"

"Ano."

"Dobře . . . co?"

"Možná s tebou byla i v jiných životech." Měl jsi ten pocit, že jsi měl znal ji už dříve?"

Tady to bylo. Znovu!

„Pravděpodobně si pamatuješ na tu první noc, kdy jsem ji potkal, a když jsem ji držel, slyšel jsem sám sebe říkat: Už jsem tě znal! A pak získala zelené hrozny jako moje habešská kočka Země. . . a když mi tu noc po mém odchodu řekla, že se pro mě vrátila, dvakrát!“

William se odmlčel a pak řekl tichým hlasem: "Ještě s tebou neskončila."

Stalo se vám, že vám někdo řekl něco, co změní váš svět – v tu chvíli?
- v dobrém slova smyslu? To se mi ten den stalo.

Uplynuly další týdny a Christopher byl konečně zase doma. Když procházel u předních dveří Hayleigh seděla v jednom z těch obrovských oken v mé kanceláři a byla dobrá hlídací kočka. Poté, co mě políbil, ji zvedl, ale ona nic z toho neměla! Odtáhla se a zuřivě se na něj podívala přímo do jeho očí. Uši se jí vrátily a velkými rukavicemi se odstrčila.

"Páni, je intenzivní." Co se děje?"

Rychle ji položil na podlahu, aby mu zabránil vyskočit z náručí, a ona utekl.

"Držel jsi štěňata, když jsi měl na sobě to triko?"

"Ach . . . pravděpodobně. Myslíš, že ji to rozčiluje?"

"Jo, pravděpodobně si myslí, že jsi zrádce!"

Poté, co se osprchoval a převlékl, šel hledat Hayleigh, aby zkusil ahoj znovu. Vrátila se do mé kanceláře a spala na mé židli, když vešel dovnitř. "Ahoj, maličká, určitě jsi mi chyběl."

Položil se na stůl vedle ní a natáhl se, aby ji pohladil po temeni hlavy. Na chvíli stáhla hlavu dozadu a oči se jí zvětšily a vykulily. Ale pak se její tvář změnila a přitiskla hlavu na jeho ruku.

„Ha! Oh, dobře." zvedl ji. "Pořád mě miluješ!" Otevřel horní polovinu našich předních dveří a stál tam a držel ji. "Celý tenhle dvůr patří tobě. " Všechno, co vidíš, je tvoje."

"Zdá se, že to funguje!" Nemohl jsem si pomoci, byl jsem okouzlen tím, jak se zdálo, že Hayleigh chce celý viditelný svět pro sebe.

Rozhlédl se po našem obýváku a téměř všude viděl Bramblesovy hračky. "Chybí mi ona taky! Je tak hezké znovu vidět její hračky a Kitty RV. Jsem rád, že sis je nechal."

Později odpoledne jsme se procházeli po našem pozemku a znovu jsem se divil shromáždění kala. "Nepamatuji si, že by jich předtím bylo tolik."

Sledoval jsem, jak přemýšlí.

"Mám to! Zasadíme jich několik barev. Callasové. Mohou vyrůst mezi ohnivými květinami Girl Grey a divokými květinami Huckleberry! Jaké úžasné, divoké seskupení udělají v naší zahradě vděčnosti. Jako klan barevných květů pro naše děti."

Britský zahradník se ve své duši projevil ve své lásce k divokým a nespoutaným květinovým zahradám a naše zahrada vděčnosti už byla nádhernou směsí asymetrie a abstraktní barevnosti. Ve svých zaměstnáních vysazoval květiny, rostliny a stromy do skupin, které nazýval „rodiny“. Tak je viděl a pro Bramblese našel sytě fialovou, jemnou růžovou barvu, hlubokou růži a bílé kala.

Krátce poté, co byly zasazeny květiny, jsme s ním projížděli zalesněnou čtvrtí poblíž našeho domova na cestě na brunch. Poznávací značka na zádi zaparkovaného auta na příjezdové cestě upoutala mou pozornost. Na modrobílém vyraženém kousku kovu bylo jedno slovo: „Mystère“.

Nevím, kolik z vás vidělo to slovo napsané na SPZ. Bylo to první pro mě.

15. Víím, jak říct, že tě miluji

O několik dní později jsem přemýšlel o tom, co Diana a William řekli o starých duších, když jsem znovu ucítil přítomnost BrambleBerry Rose.

"Můžu mluvit za sebe." . . . Víím, jak říct miluji tě."

To mi dalo úsměv.

"Nechci, abys byl smutný," její hlas byl měkký a sladký. "Miluji tě . . . Doufám, že cítíš mou lásku. Chci, abys šířil lásku."

Určitě hodně mluví o lásce, pomyslel jsem si.

"Chci, aby sis užil svůj život," pokračovala BrambleBerry tím krásným způsobem, jak mluvila. "Existují věci, které se tam můžete naučit, které se nemůžete naučit tady."

Když jsem seděl v kropenatém slunci naší zahrady vděčnosti, obklopený půvabným japonským javorem červeného draka, ohnivými květinami Girl Grey, množstvím místních divokých květin a vysokých trav – a nyní různými fialovými a růžovými liliemi – měl jsem znovu tichý rozhovor s mou milovanou BrambleBerry Rose. A znovu mi poslala obrázky spolu s některými moudrými myšlenkami, které sdílela.

"Naše životy nemají být snadné." BrambleBerry odhalil. Přemýšlel jsem o tom, jak se jí daří byla zraněna a ztratila schopnost bavit svou rodinu svými divokými leteckými výkony ve vysokém lezení.

"Budeme zase spolu." že . . . neboj se, že mě najdeš; Najdu tě, až bude čas jo."

Bylo to znovu: opakující se vlákno pokračování.

Napadlo mě, jestli tím myslela, že se v tomto životě vrátí jako moje kočka? Nebo na mě počkat na druhé straně?

"Existuje Vyšší síla, která určuje načasování," dodala.

"Prosím, vězte, že když si myslíte, že jsem tam s vámi, jsem." _____

Tiše jsem přemýšlel, jestli je v bezpečí. "Vidím tu jen lidi, kteří mě milují," slyšel jsem ji říkat. "Jsem obklopený láskou." . . všichni mě tu milují."

To mi zvedlo srdce a rozesmálo mě to. "Samozřejmě, že ano," řekl jsem jí a nahlas se zasmál. "Jsi tak překrásná."

Bylo to skoro jako rozhovor, který bych vedl s člověkem.

Napadlo mě, jestli potkala své bratry a sestry. "Potkala jsem některé z mé kočičí rodiny," řekla odpověděl. "Chápu, že jsem teď v duchu." Nastala pauza a ona pokračovala: „Nerozhodla jsem se tě opustit. Byl to můj čas. Tady je krásně. Teď se cítím šťastný a miluji tě."

"Jsem na duchovní cestě," uzavřel BrambleBerry Rose, "a vy také."

Pracuji na věcech, které mě naučil BrambleBerry Rose. Je to však neustálá výzva. Díky jejím slovům Christopher a moji přátelé říkají, že jsem se změnil: říkají, že jsem klidnější a dokážu odpustit a jít dál. Mluvíme také o věcech, které mě trápí – to je pro mě nové a někdy obtížné – a ze všech sil se snažím mluvit o problémech láskyplně, místo s hněvem. Nežádám, aby moji přátelé sdíleli stejné přesvědčení jako já. Neočekávám, že by změnili, souhlasili nebo dokonce přijali moje přesvědčení.

S tím vším prosím Stvořitele vesmíru o pomoc. Denně.

Zlepšuju se v tom.

A vzpomínám si: jsem na duchovní cestě.

Christopher, moji přátelé, a já to často říkáme: Je to duchovní cesta.

16. Konec?

Nejprve bych se zeptal: Existuje nějaký konec?

Čím více nechávám své srdce otevřené lásce, tím blíže jsem k BrambleBerry Rose.

Vím, že je moje a ještě ji uvidím.

Je v bezpečí a miluje mě.

Miluji ji.

Láska je silnější než všechno ostatní. Všechno!

Ona jde dál.

jdu dál.

Láska je nakonec vše, co existuje.

17. Její jména:

Brambleberry
Brambleberry Rose
Baby Brambles
Dítě B
Brambles

Bramby
Brambies

Brambly
B

Medvěd Bramby, Medvěd
BrambleBerry
BrambleBerry Rose
& Christopherova oblíbená: slečna B

Nejlepší a nejkrásnější věci na světě nelze vidět a ani se jich nedotknout. Musí se cítit srdcem.

-Helen keller

18. Našel jsem fotografii, která vyprávěla příběh

Po napsání tohoto milostného příběhu jsem našel zapomenuté fotky z doby, kdy BrambleBerry Rose a Hayleigh Skywalkerovy byly mladé. V jednom seděl jejich bratr Navar Star na střeše naší garáže – jednoho z jeho oblíbených míst – a sledoval, jak BrambleBerry na našem dvorku provádí klasický kočičí úlovek na Hayleigh. BrambleBerry Rose měla menší kočku úplně přišpendlenou a kousala ji zezadu do krku.

Ve volné přírodě by to byla smrtící kousnutí.

Překvapilo mě to? Absolutně!

Nevěděl jsem, že si v prvních měsících nárokovala mocenské postavení v hierarchii vztahů koček se svým mladším sourozencem.

Po tomto útočném projevu dominance žil BrambleBerry Rose v míru nenásilí s Hayleigh Skywalker po celou dobu přes třináct let.

Moje úcta k mé milované BrambleBerry Rose s tímto retroaktivním poznáním ještě vzrostla. Nejenže se vzdala své oblíbené činnosti – šplhání a skákání ve větvích s veverkami –, ale také žila ve stejné rodině s kočkou, která byla odhodlaná jí ublížit, a vydala se po vysoké silnici.

Byla mírotvorcem. Každý. Den.

Svou krásnou sestřičku spratka mohla rozdrtit každým dnem. To byla další zpráva z Vesmíru, že vzácná krása, kterou jsem měl tu čest poznat a milovat, byla nadřazená bytost. Nechala mi tak krásné a jemné lekce. Bylo to v tuto dobu, kdy jsem pocítil mír v srdci a myslí, že odešla.

Nyní věřím, že měla úžasně vzácný život a žila ho přesně tak, jak si vybrala. Když odcházela, byla v klidu, protože nějak věděla, kam jde. Ona pokračuje a já také a je v pořádku, život za životem. Běžela svůj závod, zdolávala své výšky, zvítězila nad svými údolími – a zůstává; nádherně silná, sebevědomá a úžasně krásná!

Jen doufám, že tyto znalosti přenesu do svého vlastního života a poznám je, když je budu potřebovat další.

Tuto fotku jsem našel více než rok poté, co BrambleBerry Rose odešla. Z přečtení tohoto příběhu víte, že jsem ztratil další kočky. . . a byl jsem ohromen, jak moc mi chybí. Ještě pořád. Byla tak obrovskou součástí mého srdce.

Jak řekl medvídek Pú, někdy ty nejmenší věci zaberou nejvíce místa ve vašem srdci.

—AA Milne

19. Částečný seznam zdrojů, které mi pomohly se uzdravit

Heaven is for Real: A Little Boy's Astounding Story of his Trip to Heaven and Back Todd Burpo Miluji, když autorův syn Colton Burpo říká, že v nebi je spousta zvířat.

A Psí účel: Román pro lidi Psí cesta od W. Bruce Camerona

Within Heaven's Gates od Rebecca Springer Na YouTube je vyprávěná verze: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> a delší verze na: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBlyg> Kromě jiných poučných příběhů vypráví nádherný příběh o sladkém kotátku.

Your Talking Cat, Paperback – 1. ledna 1991 od Jacka Richtera

Místní skupina pro zotavení z žalu; mnoho z nich je spojeno s kostely a nemocnicemi.

Nancy Windheart: Mezidruhové uvědomění a moudrost <https://nancywindheart.com/>

The Animal Rescue Site:

Každodenní ZDARMA kliknutím pomozte

[zvířatům https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home](https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home)

Humane Society of United States Možná

budete chtít přispět organizaci, která pomáhá zvířatům; je jich hodně.

Jeden, který podporuji, je: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

A, Humane Society International <https://www.hsi.org/how-you-can-help/>

Deník zpráv od mého milovaného

Možná budete chtít začít svůj deník zadáním data, dne a možná i času, kdy vás váš blízký kontaktuje. Může to být pocit, něco, co slyšíte nebo vidíte, vůně, píseň ve filmu nebo v rádiu. Může to být nalezená věc. Může to být kolibřík, motýl nebo dokonce jestřáb. Kdykoli a cokoli se stane, o čem si myslíte, že víte nebo věříte, že je to láskyplné poselství od vašeho milovaného člověka na Druhé straně, ať už je to zvíře nebo člověk... je to tak.

o autorovi

Miloval jsem svou kočku, čistou a jednoduchou, a když zemřela, setkal jsem se s temnotou, kterou jsem neznám. Na ve stejnou dobu, v mé mysli, se mnou začala komunikovat. Cítil jsem její slova lásky ve mém srdci a oni mě zachránili.

Napsal jsem její příběh, abych si pomohl. Doufám, že vám její slova lásky pomohou, popř někoho, koho znáte, kdo ztratil lásku a potkal stejnou ničivou temnotu.

Než jsme potkali BrambleBerry Rose, Christopher a já jsme vlastnili společnost Custom Home Design and Build Company. Postavili jsme oceněné domy a dokonce jsme předělali Skybox pro majitele – v té době – San Diego Padres. Při stavbě těchto domů pro jejich majitele jsme žili ve třech státech, včetně Hawai'i, podél západní strany země. Christopher je geniální návrhář domů a zahrad. Než byly běžné, navrhoval a stavěl pasivní solární domy. Kromě jiných inovativních opatření také postavil udržitelný dům v Big Sur v Kalifornii, který využíval sběr dešťové vody, solární energii a vyčištěný vnitřní vzduch, stejně jako neohrožující opatření pro bezpečný život s divokou zvěří a využívání přirozených proudů vzduchu. pro chlazení a cirkulaci.

Zatímco byl BrambleBerry Rose mladý, Christopher a já jsme založili 1Sun4All; webová stránka který byl zaměřen na čistou energii a řešení klimatických problémů, kterým čelíme. Spravoval jsem web a upravoval všechny články. Psal jsem také pro Cleantechnica.com, kde stále můžete najít mnoho mých příběhů; některé byly napsány, když jsme sledovali let Solar Impulse kolem světa pouze za použití solární energie, a jiné byly pro americké ministerstvo energetiky, Solar Decathlon. Byl jsem třikrát publikován ve Scientific American, jednou, když Solar Impulse letěl přes Golden Gate Bridge v San Franciscu, a dvakrát za infografiku o čisté energii, kterou jsem vytvořil. Za svou práci se Solar Decathlon jsem byl také oceněn ministerstvem energetiky USA.

Ve mém srdci jsem umělec; Maluji akrylovými barvami na plátno. Mám několik různých stylů, včetně mé současné vášně, kterou je abstraktní expresionismus. Moje zlaté a stříbrné listové malby křížů byly vystaveny během modliteb Taize při svíčkách v místní misijní bazilice našeho města. Christopher a já jsme zachránili kotata a kočky, z nichž většina žila s námi. V průběhu let jsme kolektivně milovali a žili s více než třiceti zachráněnými kočkami. BrambleBerry Rose byl vzácný klenot a jediný svého druhu.

Četl jsem, že jiné jazyky nabízejí možnosti pro slovo láska, ale v angličtině máme jen jednu. Píšu tedy o tom, který znám: Pozvedl mě, udělal ze mě lepšího člověka a ukázal mi magický vesmír, do kterého jsem neměl žádný jiný přístup – a když to fyzicky skončilo, shodilo mě to dolů a rozdrtilo mě.

Musel jsem se znovu naučit létat. Moje duše to vyžaduje a jediný způsob, jak jsem to mohl udělat, bylo obejmout lásku, kterou jsme s Brambles poznali. Tehdy jsem se dozvěděl, že ona a já jsme delší než čas; silnější než gravitace. Protože jsme milovali, dotkli jsme se nekonečna.

My jsme.

A Bude.

Navždy.

